«Εἶμαι πολὺ συγνώμων εἰς τὴν ἐξοχότητά σου, εἶπεν ὁ Χουγκ» (Σελ. 102)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[Μυθιστόρημα της Αγγλιδος Frances Hodgson Burnett]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 81]

ΙΖ'.

Ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀνεχώρησεν, ὁ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος τον εἶχε συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας, ἐπέστρεψε καὶ εἶπε πρὸς τὸν κόμητα :

«Μπορῶ τώρα νὰ πάγω νὰ ἰδῶ τὴν Ἀγάπη μου ; Μοῦ φαίνεται ὅτι θά με περιμένῃ.»

Ὁ κόμης ἀπέμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός.

« Πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῆς κἄτι τί ποῦ εἶνε 'ς τὸ σταῦλο » τῷ εἶπε « Κτύπησε τὸ κουδοῦνι.»

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ » εἶπεν ὁ μικρὸς λόρδος, ἐρυθριῶν ἐλαφρῶς. «Ἀλλά σας παρακαλῶ . . . μὲ περιμένει ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἀ τὸ σταῦλο πηγαίνω καλλίτερα αὔριο.

« Πολὺ καλὰ » ἀπήντησε ξηρῶς ὁ λόρδος Δόρινκουρ « ζήτησε τὴν ἄμαξα . . . Θὰ ἔβλεπες ἕνα ἀλογάκι.

— Ἀλογάκι!»ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ «Τί ἀλογάκι;

—Ἀδικό σου.

— Ἀδικό μου! Ἀλογάκι ἀδικό μου! κατὰ ἀδικό μου σὰν τὰ παιγνίδια ἐπάνω ;

— Ναί. Ἤθελες νὰ το ἰδῆς ; Θέλεις νὰ δώσω διαταγὴν νὰ σε ὁδηγήσουν ;»

Αἱ παρειαὶ τοῦ Κέδρικ ἔγιναν ἀκόμη ἐρυθρότεραι.

« Ἕνα ἀλογάκι ἀδικό μου!» ποτὲ δέν μου 'πέρασε ἡ ἰδέα πῶς μποροῦσα νὰ ἔχω ἕνα ἀλογάκι. Πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ Ἀγάπη μου !

— Θέλεις λοιπὸν νὰ το ἰδῆς ;» ἠρώτησε πάλιν ὁ κόμης.

Τὸ παιδίον ἐστέναξεν ἐκ βαθέων.

« Βεβαιότατα θέλω » εἶπε « εἶμαι μάλιστα ἀνυπόμονος . . . ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρόν.

— Εἶνε λοιπὸν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ πᾷς σήμερα 'ς τὴ μητέρα σου ; Δὲν μπορεῖς τάχα νὰ περιμείνῃς ἕως αὔριο ;

— Ἄ, ὄχι! θὰ μ' ἐσυλλογίζετο ὅλο τὸ πρωΐ καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο την ἐσυλλογίστηκα σήμερα πολύ...

— Ἀλήθεια ;» εἶπεν ὁ κόμης διὰ τοῦ αὐτοῦ ξηροῦ τόνου « Κτύπησε !»

Μετὰ τινας στιγμὰς πάππος καὶ ἔγγονος διήρ-

χοντο ἐφ' ἁμάξης τὴν μεγάλην ὁδὸν διὰ μέσου τοῦ δάσους.

Ὁ γηραιὸς λόρδος ἦτο σιωπηλός, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ παιδίον· ὡμίλει ὁλονὲν γιὰ τὸ ἀλογάκι του. Ἦταν ἆρά γε μεγάλον; Τί χρῶμα νὰ εἶχε; Πῶς το ἔλεγαν; Τί του ἄρεσε νὰ τρώγῃ καλλίτερα; Τί ἡλικίας ἦτο; Ποιὰ ὥρα θὰ μποροῦσε αὔριο νὰ το ἰδῇ;

«Ἡ Ἀγάπη μου θὰ εὐχαριστηθῇ τόσο πολύ» προσέθηκε «θὰ σας εἶνε τόσον εὐγνώμων ποῦ μου κάμνετε τόσα δῶρα! ξεύρει ὅτι μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ ἄλογα, ἀλλὰ ποτὲ καὶ αὐτῆς δὲν της 'πέρασε ἰδέα ὅτι μποροῦσα ν' ἀποκτήσω κανένα. Ἦταν ἕνα μικρὸ παιδὶ 'ς τὴ Νέα Ὑόρκη, 'που ἐκάθουνταν 'ς τὴν Πέμπτη Λεωφόρο καὶ ἐκαβαλίκευε κάθε πρωὶ ἓν ἀλογάκι. Εἴχαμε τὴ συνήθεια νὰ περνοῦμε πάντα ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ το βλέπω.»

Ἐστήριξε τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἁμάξης καὶ παρατηρήσας ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ σοβαροῦ ἐνδιαφέροντος τὸν κόμητα, καθήμενον ἀπέναντί του, τῷ εἶπε:

«Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος ποῦ ὑπάρχει 'ς τὸν κόσμο. Ἡ δουλειά σας, καθὼς φαίνεται, εἶνε νὰ κάμετε τὸ καλὸν καὶ νὰ συλλογίζεσθε τοὺς ἄλλους. Ἡ Ἀγάπη μου πάντοτε μοῦ το ἔλεγε: Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ συλλογίζεται ποτὲ τὸν ἑαυτόν του ἀλλὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ αὐτὸ κάμνετε σεῖς. Δὲν εἶν' ἔτσι;»

Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξεπλάγη ἡ Ἐξοχότης Του, ἀκούουσα ἑαυτὴν παριστανομένην ὑπὸ χρώματα τόσον εὐάρεστα, ὥστε δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ. Ἦτο βάσανος πρώτοφανὴς δι' αὐτὸν ν' ἀκούῃ καθὲν τῶν ταπεινῶν καὶ ἐγωϊστικῶν αὐτοῦ ἐλατηρίων νὰ μεταβάλλεται εἰς κλίσιν αὐταπαρνησίας καὶ ἀφιλοκερδείας ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἁπλότητος ἑνὸς παιδίου. Ὁ μικρὸς λόρδος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ τὸν πάππον του διὰ τῶν μεγάλων του ὀφθαλμῶν, τῶν διαυγῶν καὶ ἀθῴων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐζωγραφεῖτο ὁ θαυμασμός.

«Ἐκάματε τόσους ἀνθρώπους εὐτυχεῖς!» ἐπανέλαβε «τὸ Μιχάλη, τὴ Βριγίττα καὶ τὰ παιδιά τους· τὴ γυναῖκα ποῦ πουλεῖ τὰ μῆλα, τὸν Δίκ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν κύριον Χώψ· γιατὶ τὸ ὡρολόγι ποὺ του ἔκαμα δῶρο το ἀγόρασα μὲ τὰ χρήματα ποὺ μου ἐδώσατε. Τώρα κάμετε εὐτυχῆ τὸν κύριον Χούγκ τὴν κυρίαν Χούγκ καὶ τὰ παιδιά τους, τὸν κύριον Μορδάουντ, τὴν Ἀγάπη μου καὶ ἔπειτα ἐμένα ποὺ θέλετε νὰ μοῦ δώσετε ἕνα ἀλογάκι καὶ ποὺ μου ἐδώσατε ἕως τώρα τόσα εὔμορφα πράγματα! Σταθῆτε· ἐμέτρησα μὲ τὰ δάκτυλα· εἴκοσι-ἑπτὰ πρόσωπα, ποῦ γνωρίζω ἐγώ, τὰ ἐκάματε εὐτυχῆ. Εἰκοσιεπτὰ δὲν εἶνε ὀλίγα!

— Καὶ ἐγὼ ἔκαμα ὅλ' αὐτὰ τὰ καλά;» ἠρώτησεν ὁ κόμης.

«Βεβαιότατα» ἀπήντησε τὸ παιδίον. «Καὶ ἔμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι» ἐπρόσθεσε μετά τινα δισταγμὸν «ποῦ δὲν ἔχουν πολὺ καλὴν ἰδέαν γιὰ τοὺς κόμητας. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ κύριος Χώψ. Ἀλλὰ θὰ του γράψω γρήγορα νὰ τον βγάλω ἀπὸ τὴν ἀπάτην του.

— Καὶ τί ἐφρόνει περὶ κομήτων ὁ κύριος Χώψ;» ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς λόρδος.

«Ἐφρόνει.... ἀλλὰ δὲν εἶδε ποτὲ 'ς τὴ ζωή του κανένα καὶ δὲν τους γνωρίζει παρὰ ἀπὸ τὰ βιβλία... ἐφρόνει... αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σας λυπῇ καθόλου... ἔλεγε ὅτι εἶνε τύραννοι καὶ ἤθελε νὰ τους ἰδῇ ὅλους κρεμασμένους γύρω-γύρω 'ς τὸ μαγαζί του. Ἀλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι δὲν σας ἐγνώρισε· ἂν ἤθελε σᾶς γνωρίσει ἡ γνώμη του θὰ ἦταν διαφορετική. Θά του μιλήσω γιὰ σᾶς καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θ' ἀλλάξῃ.

— Καὶ τί θὰ του 'πῇς;

— Θὰ του 'πῶ.» ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ «ὅτι εἶσθε ὁ πειὸ καλὸς καὶ ὁ πειὸ γενναιόδωρος ἄνθρωπος ἀπ' ὅσους ἐγνώρισα· ὅτι φροντίζετε πάντοτε γιὰ τοὺς ἄλλους· ὅτι ἄλλο δὲν συλλογίζεσθε παρὰ πῶς νὰ τους κάμετε εὐτυχεῖς καὶ ὅτι ἅμα μεγαλώσω θὰ κάμω κ' ἐγὼ ὅ τι μπορῶ γιὰ νὰ σας 'μοιάσω.

— Νὰ μου 'μοιάσῃς!» ἐπανέλαβεν ὁ κόμης προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ἀγαστῆς φυσιογνωμίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνώπιόν του. Εἶδός τι ἐρυθρότητος ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν μαραμένων γεροντικῶν παρειῶν του, ἀπέστρεψε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τους ἀφῆκε νὰ πλανηθῶσιν ἐπὶ τῶν πτελεῶν μὲ τὰ λεῖα καὶ στιλπνὰ φύλλα ἐφ' ὧν ἔπαιζον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

«Ναί, νὰ σας 'μοιάσω» εἶπεν ὁ Κέδρικ «Ἴσως δὲν θὰ ἐπιτύχω εἰς τοῦτο, ἀλλὰ θὰ δοκιμάσω ὅσο μπορῶ, θὰ προσπαθήσω.»

Ἡ ἅμαξα ἐξηκολούθει κυλιομένη κάτωθεν τῶν ὑψηλῶν καὶ ὡραίων δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐξέτεινον τοὺς μεγάλους αὐτῶν κλάδους ὑπεράνω τῆς ὁδοῦ. Ὁ Κέδρικ ἐπανεῖδε τοὺς τάπητας τῶν πτερίδων καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθέων, τῶν σειομένων ὑπὸ τῆς αὔρας. Διῆλθεν ἐκτάσεις βυθισμένας εἰς σκιόφως βαθὺ καὶ ἄλλας πλημμυρούσας φωτός. Καὶ πάλιν αἱ δορκάδες ἀνύψωσαν τὰς λεπτοφυεῖς κεφαλάς των διὰ νὰ ἴδωσι τὸ ὄχημα διερχόμενον, καὶ πάλιν πρὸ αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν τρέχοντες οἱ κόνικλοι. Ἤκουσε τὴν κραυγὴν τῶν περδίκων, τὰ ᾄσματα τῶν πτηνῶν, ὅλα δὲ ταῦτα τῷ ἐφάνησαν ἀκόμη ὡραιότερα ἢ κατὰ τὴν πρώτην φοράν. Ἡ θέα ὅλων τούτων τῶν ὡραίων πραγμάτων ἐπλήρου τὴν καρδίαν του εὐφροσύνης καὶ ἀγάπης. Ἀλλ' ὁ γηραιὸς κόμης

ἔβλεπε λίαν διάφορα πράγματα, ἂν καὶ τὰ αὐτὰ ἀντικείμενα προσέπιπτον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἔβλεπεν ἕνα βίον μακρὸν — τὸν ἰδικόν του — ὁ ὁποῖος δὲν ἐνεῖχεν οὔτε πράξεις γενναίας, οὔτε σκέψεις ἀγαθάς. Ἔβλεπε μίαν μακραν διαδοχὴν ἐτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος νέος, ἰσχυρός, πλούσιος, δὲν μετεχειρίσθη ποτὲ τὴν νεότητά του, τὴν ἰσχύν του καὶ τὸν πλοῦτόν του, ἢ ὅπως ἱκανοποιήσῃ μόνον τὸν ἐγωϊσμόν του. Εἶδε τὸν νέον αὐτὸν ἀνδρωθέντα, γηράσαντα καὶ ἀπομείναντα μόνον ἄνευ φίλων, ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν του· εἶδεν ἀνθρώπους πολλοὺς οἱ ὁποῖοι τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τον ἐμίσουν· ἄλλους οἱ ὁποῖοι τον ἐκολάκευον ἕρποντες ἐνώπιόν του· ἀλλ' οὔτε ἕνα ὁ ὁποῖος νὰ ἐνδιαφέρεται εἰλικρινῶς ἂν ἔζη ἢ ἂν ἀπέθνησκεν, ἐκτὸς ἐὰν εἶχε νὰ χάσῃ τι ἢ νὰ κερδίσῃ ἐκ τοῦ θανάτου του... Ἔβλεπε τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ ἰδιοκτησίαν, — διότι αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅ,τι ὁ μικρὸς λόρδος ἠγνόει, δηλαδὴ ἕως ποῦ ἐξετείνετο, — καὶ ἐσκέπτετο τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἐξεπροσώπει, τὰς πολυαρίθμους οἰκογενείας αἱ ὁποῖαι ἔζων ἐπὶ τῶν γαιῶν ἐκείνων, ἔλεγε δὲ καθεαυτὸν — ἰδοὺ καὶ ἄλλο τὸ ὁποῖον ὁ Κέδρικ ἠγνόει — ὅτι οὐδὲ εἷς ἐκ τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἔσχε ποτὲ τὴν καλὴν ἰδέαν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν τὸ ἐπίθετον «καλὸς» καὶ ὅτι οὐδὲ εἷς ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμοιάσῃ, ὡς ηὔχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἔγγονός του μὲ τὴν ἀθῴαν του ψυχήν...

Αἱ σκέψεις αὗται δὲν ἦσαν καὶ πολὺ εὐχάριστοι καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν γέροντα ἐγωϊστήν, ὁ ὁποῖος τώρα πλέον οὐδέποτε ἐσυλλογίζετο τίποτε μὴ ἀποβλέπον ἀποκλειστικῶς τὸν ἑαυτόν του, καὶ ὁ ὁποῖος οὐδέποτε κατεδέχθη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν γνώμην τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ κόσμος περὶ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ γνώμη αὕτη δὲν ἔβλαπτε τὴν ἡσυχίαν του ἢ τὰ συμφέροντά του. Πραγματικῶς δὲ οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε λάβῃ τὸν κόπον νὰ τὴν συλλογισθῇ, παρὰ μόνον σήμερον, διότι — πρᾶγμα παράδοξον, — ἓν παιδίον τον ἐνόμισε καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι ἦτο καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ ἴχνῶν καὶ νὰκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά του! Ἡ δ' ἐπιθυμία ἤγαγε τὸν γηραιὸν κόμητα νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὸν ἐὰν οὗτος ἦτο τῷ ὄντι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὁ ἔγγονός του ὤφειλε νὰ λάβῃ ὡς πρότυπον.

Ὁ Κέδρικ ἐσκέπτετο ὅτι ἔπρεπε νὰ του πονῇ πολὺ τὸ ποδάρι τοῦ πάππου του, διότι συνέσπα τὰς ὀφρῦς ἐν ᾧ ἔβλεπεν ἔξω ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος. Μὲ τὴν σκέψιν ταύτην τὸ παιδίον ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ, ἐκ φόβου μήπως τῷ παράξῃ τὰ νεῦρα καὶ ἠρκέσθη νὰπολαμβάνῃ ἐν σιγῇ τῆς θέας τοῦ δάσους καὶ τῶν δένδρων. Ἀλλ' ἡ ἅμαξα, ἀφ' οὗ διῆλθε τὴν κιγκλιδωτὴν ἐξώθυραν καὶ διέσχισε ταχέως τὸ καταπράσινον λιβάδιον, ἐσταμάτησεν. Εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν Λόζαν. Ὁ Κέδρικ ἐπήδησε κατὰ γῆς σχεδὸν πρὶν ἢ ὁ θεράπων ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης.

Ὁ κόμης συνῆλθεν ἐκ τῆς ὀνειροπολήσεώς του.

«Τί τρέχει» εἶπε μετ' ἐλαφρᾶς φρικιάσεως· «ἐφθάσαμεν;

— Μάλιστα» ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ. «Ἰδοὺ τὸ μπαστοῦνί σας. Στηριχθῆτε ἐπάνω μου νὰ σας καταιβάσω.

— Ὄχι, δὲν θὰ καταιβῶ» εἶπεν ὁ κόμης ἀποτόμως.

«Πῶς; δὲν ἔρχεσθε νὰ ἰδῆτε τὴν Ἀγάπη μου;» εἶπε μετ' ἐκπλήξεως τὸ παιδίον.

«Ἡ Ἀγάπη σου θὰ με συγχωρήσῃ» εἶπεν ὁ κόμης ξηρῶς. «Πήγαινε καὶ 'πέ της ὅτι τίποτε δὲν ἠμπόρεσε νὰ σ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ἔλθῃς νὰ την ἰδῇς, οὔτε αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῇς τὸ ἀλογάκι σου.

— Θὰ δυσαρεστηθῇ πολύ. Εἶχε τόσην εὐχαρίστησιν νὰ σας ἰδῇ!

— Ὄχι, ὄχι!» ἐψιθύρισεν ὁ κόμης. «Ἡ ἅμαξα θὰ γυρίσῃ νὰ σε πάρῃ.»

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ κυρίου του ὁ Θωμᾶς ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης. Μετά τινας στιγμὰς ἐκπλήξεως καὶ ἀμηχανίας ὁ Κέδρικ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν οἰκίαν. Ὁ κόμης ἔσχε τότε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ, ὅπως ἄλλοτε ὁ κ. Χάβιζαμ, ζεῦγος μικρῶν ποδῶν τρεχόντων μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Προφανῶς ὁ κάτοχός των δὲν εἶχε νὰ χάσῃ καιρὸν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔστραφη ὀπίσω οὔτε κἂν ἅπαξ.

Ἡ ἅμαξα ἀπεμακρύνετο βραδέως. Διά τινος κενοῦ μεταξὺ τῶν δένδρων ὁ κόμης ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν θύραν τῆς οἰκίας. Ἦτο ὀρθάνοικτη. Ὁ μικρὸς δρομεὺς δι' ἑνὸς πηδήματος ὑπερέβη τὰς ἀναβαθμίδας. Γυνή τις λεπτοφυὴς καὶ μελανείμων, ἐξῆλθε πρὸς ὑποδοχήν του· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπέτα ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ Κέδρικ ὥρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του, ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαιμόν της καὶ ἐκάλυψε τὸ γλυκύ της πρόσωπον διὰ φιλημάτων.

ΙΗ'

Οὐδέποτε ἡ ἐκκλησία τοῦ Δόρινκουρ εἶχε τόσον κόσμον ὅσον τὴν ἑπομένην Κυριακήν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ κ. Μροδάουντ εἶδεν ἐκεῖ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σπανιώτατα τῷ ἔκαμνον τὴν τιμὴν νὰ προσέρχωνται διὰ νὰκούωσι τοὺς λόγους του. Μεταξὺ αὐτῶν ἔβλεπέ τις καὶ ἐνορίτας ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ περιέργεια. Ἦσαν εὔρωστοι χωρικοί, ἡλιοκαεῖς, μὲ τὰς γυναῖκάς των, πλήρεις ὑγείας, μὲ παρειὰς ἐρυθρὰς ὡς μῆλα. Ἐφόρεσαν διὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰς ὡραιοτέρας των ἐσθῆτας, κεκρυφάλους

μὲ ταινίας καὶ σάλια πολύχρωμα. Πολυάριθμα παιδία μὲ καινουργῆ φορέματα τὰς περιεστοίχιζον. Ὁ ἰατρὸς τοῦ χωρίου ἐκάθητο εἰς τὸ στασίδιον του μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τεσσάρων θυγατέρων του. Ὁμοίως παρευρίσκοντο ὁ φαρμακοποιός, ὁ ἐδωδιμοπῶλης, ἡ ράπτρια καὶ ἡ φίλη της ἡ μοδίστα μὲ τὰς οἰκογενείας των· τέλος πάντων ὅλον τὸ χωρίον ἦτο ἐκεῖ συνηθροισμένον, ὁ δὲ κ. Μορδάουντ δὲν ἐνθυμεῖται νὰ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του πλήρωμα πολυπληθέστερον.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ληξάσης ἑβδομάδος πλῆθος ἱστοριῶν περιέργων εἶχον κυκλοφορήσῃ περὶ τοῦ μικροῦ λόρδου Φωλεροᾶ. Τὸ μαγαζεῖον τῆς μὶς Δίβλετ ἐπρωταγωνίστησεν. Ἤρχοντο νὰ γοράσουν δύο πενταρῶν κορδέλαν ἢ μιᾶς πεντάρας καρφίτσες διὰ νὰ μάθουν ὅ,τι ἤξευρεν ἡ πωλήτρια περὶ τῆς μικρᾶς Του Ἐξοχότητος, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς ἀδελφῆς μιᾶς τῶν ὑπηρετριῶν τῆς ἐπαύλεως.

Καὶ ἤξευρε τόσα πράγματα τῷ ὄντι ἡ μὶς Δίβλετ! Ἐγνώριζε μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ λεπτομερείας πῶς ἦσαν ἐπιπλωμένα τὰ δωμάτια τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ διαμέρισμα τοῦ μικροῦ λόρδου· τί παιγνίδια εἶχον ἀγοράσῃ δι' αὐτόν· πῶς ἕνα εὔμορφο μαῦρο ἀλογάκι ἐπερίμενε τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸν σταῦλον, καθὼς καὶ ἓν ἀμάξιον ἀγγλικὸν μὲ ἀργυροκόσμητα φάλαρα. Εἶχεν ἴδῃ τὸν ἱπποκόμον ὁ ὁποῖος ἐτάχθη νὰ συνοδεύῃ τὸν μικρὸν λόρδον κατὰ τοὺς περιπάτους του. Ἐκτὸς τούτων ἠδύνατο νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἐντυπώσεων τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν εἶδον τὸ παιδίον, τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του· περὶ τῶν ἀναφωνήσεων ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας, αἱ ὁποῖαι διεκήρυττον ὅτι ἦτο ἁμαρτία νὰ χωρίσουν τὸ δυστυχισμένο παιδὶ ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ ἐβεβαίουν ὅτι δάκρυα ταῖς εἶχον ἔλθῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν ὁ λόρδος Φωλεροᾶ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὴν Βιβλιοθήκην διὰ νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ τρομεροῦ πάππου του· διότι, ἔλεγαν, πῶς ἤθελε το μεταχειρισθῇ ὅταν θὰ εὑρίσκετο μόνος μαζί του;

«Ἀλλά, καθὼς φαίνεται,» ἔλεγεν ἡ μὶς Δίβλετ, ὅταν ἔφθανεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διηγήσεως, «τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ξέρει τί θὰ 'κῇ φόβος. Ὁ Θωμᾶς ὁ ἰδιός το εἶπε. Μπῆκε μέσα μὲ τὸ γέλιο καὶ 'μίλησε πρὸς τὴν Ἐξοχότητά Του, σὰ νὰ ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, καὶ ἔτσι εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν. Μὲ πολὺ μεγάλη του ἔκπληξι τὸν ἄκουγε ὁ κόμης καὶ τον ἔβλεπε κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά του φρύδια. Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Θωμᾶ, ὅσο καὶ ἂν εἶνε κακὸς ὁ γέρω-λόρδος, εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ὑπερηφανεύθηκε ποῦ εἶδε ἔτσι εὔμορφο παιδὶ τὸ λόρδο Φωλεροᾶ. Γιατί, καθὼς λέγει ὁ Θωμᾶς, εὐμορφότερο παιδὶ καὶ μὲ καλλιτέρους τρόπους εἶνε δύσκολο νὰ θρῇ κανείς καὶ ἔχει πολὺ μεγάλο δίκηο ὁ γέρω-λόρδος νὰ εἶνε εὐχαριστημένος.»

Ἤρχετο κατόπιν ἡ ἱστορία τοῦ ἐνοικιαστοῦ Χούγκ. Ὁ κ. Μορδάουντ την διηγήθη σπίτι του εἰς τὸ τραπέζι· ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία την εἶχεν ἀκούσῃ, δὲν παρέλειψε νὰ την ἐπαναλάβῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅθεν διεχύθη ὡς δρὰξ χώματος. Ἔκτοτε ὁ Χούγκ δὲν ἐτόλμα νὰ φανῇ εἰς τὴν πλατεῖαν χωρὶς νὰ τον πολιορκήσουν μὲ ἐρωτήσεις καθὼς καὶ τὸν Νέβικ, ὁ ὁποῖος ἀπήντα εἰς ὅλους ὁμοίως ἐπιδεικνύων τὴν ἐπιστολήν, τὴν φέρουσαν ἐπιγραφὴν Φωλεροᾶ.

Οὕτως αἱ οἰκοκυραὶ τοῦ χωρίου καὶ αἱ σύζυγοι τῶν περιξ ἀγροληπτῶν εἶχον θέμα ὁμιλίας καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα, ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ Κυριακὴ ἔσπευσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδωσι τὸν ἥρωα ὅλων αὐτῶν τῶν διηγήσεων, σύροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τοὺς συζύγους των οἱ ὁποῖοι, ὄχι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένοι περιεργίας, ἤθελον νὰ ἴδωσι καὶ αὐτοὶ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν αὐθέντης καὶ κύριός των.

Ὁ κόμης δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ τακτικῶς εἰς τὴν λειτουργίαν, ἀλλ' ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ λείψῃ τὴν Κυριακὴν αὐτήν. Εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ φανῇ σήμερον ἐνώπιον τῶν ὑποτελῶν του καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου του στασιδίου καὶ ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν λόρδον Φωλεροᾶ.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ δὲν εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν. Μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν ἵστατο ὑπὸ τὸν πυλῶνα, ἢ περιεπλανᾶτο ἀνὰ τὸ μικρὸν κοιμητήριον, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀνὰ τὸ ἀπέναντι ἐκτεινόμενον λιβάδιον. Ζωηρότατα ἦσαν αἱ συζητήσεις ἐπὶ τοῦ ἂν θὰ ἤρχετο ἢ δὲν θὰ ἤρχετο σήμερον ὁ κόμης· ἐν ᾧ δὲ εὑρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ζωηρότητος, καλή τις γυνὴ ἠκούσθη ἀναφωνοῦσα: «Θὰ εἶνε ἡ μητέρα του. Δυστυχισμένη γυναῖκα! Πόσο εὔμορφη εἶνε καὶ γλυκειά!»

Ὅλαι αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν καὶ εἶδον νεαρὰν γυναῖκα μελανείμονα, ἀναβαίνουσαν τὸν δρομίσκον τὸν ἄγοντα πρὸς τὸν πυλῶνα. Ὁ πέπλος της ἦτο ἐρριμμένος πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἀφίνων ἐλευθέραν τὴν θέαν τοῦ συμπαθοῦς προσώπου της ὡς καὶ τοὺς χρυσοῦς βοστρύχους τῆς κόμης της, χαρίεντας ὡς παιδίου, οἱ ὁποῖοι ἐξέφευγον ἐκ τοῦ μελανοῦ πιλιδίου της.

Δὲν ἐδίδεν οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰ περιστοιχοῦντα. Μόνον τὸν Κέδρικ ἐσυλλογίζετο, τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησε τὸ ἀλογάκι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑπάγῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα του. Ἵππευε τόσον ὡραῖα καὶ εἶχε τόσῳ φαιδρὸν καὶ εὐχαριστημένον τὸ ὕφος! Ἀλλὰ δὲν ἐδράδυνε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἦτο τὸ κέντρον ὅλων τῶν βλεμμάτων καὶ ὅτι προὔξένει αἴσθησιν ἡ ἔλευσίς της.

Ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ το παρατηρήσῃ ἐπειδὴ γραῖά τις γυνὴ ἄγνωστος μὲ ἐρυθρὸν σάλιον τῇ ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν καὶ τῇ εἶπε: «Ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάῃ, μελαίδη!» Ὅλοι οἱ ἄνδρες τότε, οἱ μὲν κατόπιν τῶν δέ, ἐξῆγον τοὺς πίλους των ἐν ᾧ ἐκείνη διήρχετο. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐνόει τὸν λόγον τῶν τιμῶν τὰς ὁποίας τῇ ἀπένειμον· ταχέως ὅμως ἐσκέφθη ὅτι ἀπηυθύνοντο πρὸς τὸν λόρδον Φωλεροᾶ. Ἠρυθρίασε τότε ἐλαφρῶς, ἐν ᾧ ἀπεκρίνετο μὲ γλυκεῖαν φωνὴν καὶ μειδίαμα πρὸς τὴν γραῖαν ἡ ὁποία τὴν ηὐχήθη πρώτη «Σᾶς εὐχαριστῶ».

Δι' ἄνθρωπον ζήσαντα καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἐν πόλει ἀμερικανικῇ πολυκινθρώπῳ καὶ πολυθορύβῳ, ἡ ἀφελὴς αὕτη ἔνδειξις προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν χωρικῶν ἦτο τι νέον ὅλως διόλου καὶ μάλιστα πρόξενον ἀμηχανίας. Διὰ τοῦτο ἡ κ. Ἔρρολ συνεκινήθη πολὺ ἐκ τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τῇ ἐξεδήλουν.

Μόλις εἶχεν ὑπερβῇ τὸν πυλῶνα καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν ἐπῆλθε καὶ τὸ γεγονός, τὸ μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας ἀναμενόμενον. Ἡ ἅμαξα τοῦ κόμητος ἐζευγμένη διὰ τῶν μεγαλοπρεπῶν αὐτοῦ ἵππων μὲ τοὺς θεράποντας ἐν μεγάλῃ λαμπρᾷ στολῇ, ἐφάνη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἐπιφώνησις «νά τους! νά τους!» διέτρεξε τοὺς ὁμίλους τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κοιμητηρίου. Ὁ Θωμᾶς ἐπήδησε κατὰ γῆς, ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ παιδίον ἐνδεδυμένον διὰ μαύρου βελλούδου ὥρμησεν ἔξω.

Ὅλα τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ περιεργίας.

«Ὁ ἴδιος ὁ λοχαγός!» ἀνέκραξαν ὅσοι ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐνεθυμοῦντο τὸν πατέρα του. «Ὁ λοχαγὸς ἀπαράλλακτος!»

Ὁ Κέδρικ ἐσταμάτησε περιμένων τὸν κόμητα, τὸν ὁποῖον ὁ Θωμᾶς ἐβοήθει νὰ καταθῇ ἐκ τῆς ἁμάξης καί τον παρετήρει μεθ' υἱικοῦ ἐνδιαφέροντος ζωηροτάτου. Μόλις δ' ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο νὰ τῷ φανῇ κατά τι ὠφέλιμος, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα καί τῷ προσέφερε τὸν ὦμόν του διὰ νὰ τον βοηθήσῃ νὰ περιπατήσῃ μετὰ τόσης ἐμπιστοσύνης εἰς ἑαυτόν, ὡς ἂν εἶχεν ἐπτὰ ποδῶν ὕψος. Ἦτο προφανὲς ὅτι οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦσαν τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης ἐνέπνεεν εἰς τοὺς ἄλλους, τὸν ἔγγονόν του τοὐλάχιστον δὲν εἶχε καταλάβῃ φόβος.

«Στηριχθῆτε ἐπάνω μου» τῷ ἔλεγε. «Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς ποῦ σας βλέπουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ μὲ πόσον σεβασμὸν καὶ ἀγάπην σᾶς χαιρετοῦν.

—Βγάλε τὸ καπέλο σου, Φωλεροᾶ» εἶπεν ὁ κόμης «σένα χαιρετοῦν».

—Ἐμένα!» ἀνέκραξεν ὁ Κέδρικ ὑπακούων καὶ ἀφαιρῶν ζωηρῶς τὸν πῖλόν του.

Ἐπέδειξε τότε τὴν ὡραίαν του κεφαλήν, τὴν περιβαλλομένην ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς κόμης ἐν ᾧ τὸ πρόσωπόν του, ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ χαρᾶς, προσεμειδία δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

«Ὁ Θεὸς νὰ φυλάγῃ τὴν Ἐξοχότητά Σου» εἶπε βαθέως ὑποκλινομένη ἡ γραῖα μὲ τὸ ἐρυθρὸν σάλιον, ἡ ὁποία εἶχεν ὁμιλήσῃ καὶ πρὸς τὴν μητέρα του «καὶ νὰ Της δίδῃ χρόνια πολλά.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία» ἀπήντησεν ὁ Κέδρικ.

Καὶ ἀκολουθῶν τὸν πάππον του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅλα τὰ βλέμματα τοὺς παρηκολούθουν διευθυνομένους πρὸς τὴν τιμητικὴν θέσιν, ἡ ὁποία ἦτο προωρισμένη δι' αὐτούς. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ στασίδιόν του ὁ Κέδρικ, ἠσθάνθη εὐχάριστον ἔκπληξιν. Ἀπέναντί του ἵστατο ἡ μήτηρ του καί τῷ προσεμειδία. Ὁ Κέδρικ τῇ ἀπέδωκε τὸ μειδίαμα, εὐτυχὴς διότι την ἔβλεπεν ἐκεῖ τοποθετημένην εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναντῶνται τὰ βλέμματά των.

Ὁ Κέδρικ ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικήν. Συχνὰ ἡ μήτηρ του καὶ αὐτὸς ἔψαλλον μαζί. Ὅταν ἤρχισαν αἱ ψαλμῳδίαι, ἤνωσε πρὸς τὰς φωνὰς τοῦ χοροῦ τὴν φωνήν του, ἥτις ἀνυψοῦτο καθαρὰ καὶ γλυκεῖα ὡς πτηνοῦ. Ἀφέθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο. Ὁ κόμης ἐλησμόνησεν ἐπίσης ὀλίγον τὸν ἑαυτόν του καί, βυθισμένος εἰς τὰ προσκεφάλαια τοῦ στασιδίου του, παρετήρει τὸ παιδίον. Ὁ μικρὸς λόρδος, κρατῶν ἀνοικτὸν τὸ ψαλτήριον, ἔψαλλε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν· ἡ χαρὰ ἦτο ἐζωγραφημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐλαφρῶς ὑψωμένου πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ ὁποῖον ἀκτὶς ἡλιακή, διαπερῶσα τὰς χρωματιστὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου, κατέλαμπε διὰ φωτὸς χρυσοῦ, πορφυροῦ καὶ κυανοῦ. Ἡ μήτηρ, ἐν ᾧ τον παρετήρει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της πάλλουσαν ἐξ εὐδαιμονίας καὶ ἀνύψωσε θερμὴν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν προσευχήν της. Ἐζήτει ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαπητοῦ της τέκνου ἁγνὴν καὶ καθαρὰν μέχρι τέλους, ὥστε νὰ μὴ τῷ προξενήσῃ κανὲν κακὸν ἡ παράδοξος καὶ μεγάλη αὕτη μεταβολὴ τῆς τύχης του.

«Ὦ, Κέδρικ μου!» τῷ εἶχεν εἴπῃ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐχωρίζοντο. «Ὦ, Κέδρικ, ἤθελα νὰ ἦμαι πολὺ γραῖα, πολὺ ἱκανή, καὶ νὰ ἔχω πολλὴν πεῖραν διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ σου δώσω καλὰς συμβουλάς. Δὲν σου λέγω ἄλλο, ἀγαπητό μου παιδί, παρὰ νὰ ἦσαι καλός, εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος. Τότε ὄχι μόνον δὲν θὰ κάμῃς ποτὲ κακὸ σὲ κανένα, ἀλλὰ θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ἐμποδίσῃς πολλὰ κακὰ καὶ ὁ κόσμος, ὁ ἄπειρος κόσμος, θὰ γίνῃ ὀλίγον τι καλ-

λίτερος, ἐπειδὴ θὰ ζήσῃ τὸ παιδί μου εἰς αὐτόν. Καὶ αὐτὸ εἶνε που πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ καθένας, νὰ γίνεται ἐξ αἰτίας του ὁ κόσμος ὀλίγον καλλίτερος, ἔστω καὶ πολὺ ὀλίγον, ἀγάπη μου!»

Ἐπιστρέψαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τὸ παιδίον ἐπανέλαβε τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν πάππον του.

«Ἅμα ἐτελείωσεν» ἐπρόσθεσεν ὁ Κέδρικ «τῆς εἶπα ὅτι σεῖς τέτοιος εἶσθε καὶ γι' αὐτὸ ὁ κόσμος εἶνε ὀλίγον τί καλλίτερος ἀπὸ πρῶτα, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σας 'μοιάσω!»

«Καὶ τί σου ἀποκρίθηκε;» ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐλαφρῶς ἀμηχανῶν.

«Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχω δίκηο· ὅτι πρέπει νὰ πέρνουμε πάντα γιὰ παράδειγμα τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶνε καλοὶ καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ κάμνουμε ὅπως κάμνουν καὶ αὐτοί.»

Ἴσως ἡ ἀνάμνησις τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐπανήρχετο εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ γηραιοῦ λόρδου καθ' ἣν στιγμήν, κατὰ τὸ ἡμισυ κεκρυμμένος ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ στασιδίου του, ἔβλεπε μακράν, δι' ἑνὸς ἀνοίγματος των ἐκείνην ἥτις ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ υἱοῦ του, μὲ τοὺς μαύρους καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, ὁμοιάζουσαν τόσῳ πολὺ μὲ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον εἶχε πλησίον του. Ἀλλὰ θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ἐὰν ἦσαν εὐάρεστοι ἢ δυσάρεστοι αἱ σκέψεις του αὗται.

Ὅταν πάππος καὶ ἔγγονος ἐξῆλθον ἐκ τῆς ἐκκλησίας πολλοὶ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ ἐξελθόντων πρὸ αὐτῶν, ἔσπευσαν νὰ τους ἴδωσι διερχομένους. Ἐν ᾧ δὲ ἐπλησίαζαν τὴν μικρὰν θύραν τὴν κλείουσαν τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας, εἷς ἐξ αὐτῶν προὐχώρησε κατὰ ἓν βῆμα μετὰ δισταγμοῦ. Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης μὲ πρόσωπον ἰσχνὸν καὶ καταβεβλημένον.

«Τί ἔχουμε, Χούγκ;» τὸν ἠρώτησεν ὁ κόμης.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Κέδρικ μετεστράφη ζωηρῶς.

«Ἄ, εἶνε ὁ κύριος Χούγκ!» ἀνέκραξε.

«Ναί» ἀπεκρίθη ὁ κόμης ξηρῶς «καὶ θέλει βέβαια νὰ ἰδῇ τὸν μέλλοντα ἰδιοκτήτην του . . .

— Μάλιστα, μυλόρδε» εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις ἐκαλύφθη ὑπὸ ἐρυθήματος. «Ὁ κύριος Νέδικ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ Ἐξοχότης Του ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ μιλήσῃ γιὰ μένα καὶ μὲ τὴν ἄδειάν σας θέλω νὰ του 'πῶ ἕνα εὐχαριστῶ.»

Ἴσως ἠσθάνθη κάπειαν ἔκπληξιν βλέπων ὅτι ἦτο τόσο μικρὸν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ τον γνωρίζῃ ἴσως, τῷ ἔκαμε τόσο μέγα καλόν, καὶ ὅτι ἵστατο ἐκεῖ καὶ τον ἔβλεπε μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν, χωρὶς νὰ φαίνεται ἔχον τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς ὑπεροχῆς του καὶ τῆς ἀξίας του.

«Εἶμαι πολὺ εὐγνώμων εἰς τὴν Ἐξοχότητά Σου» τῷ εἶπεν ὁ Χούγκ «σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, δέν . . .

— Ὤ!» διέκοψεν ὁ Κέδρικ «ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἄλλο παρὰ νὰ γράψω. Ὁ παππούς μοῦ ὑπαγόρευσε ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Καθὼς ξεύρετε, εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ κάμνῃ τὸ καλόν. Πῶς εἶνε ἡ κυρία Χούγκ;»

Ὁ Χούγκ ἐξεπλάγη ἀκόμη περισσότερον. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ εὐγενὴς του κύριος τῷ παρίστατο ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου εὐεργετικοῦ καὶ συμπαθοῦς

«Εἶνε καλλίτερα, μυλόρδε» ἀπήντησεν «ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ἔχει σκοτοῦρες 'ς τὸ κεφάλι της Αὐτές τὴν εἶχαν καταβάλλη πολύ.

— Χαίρω πολύ» εἶπεν ὁ Κέδρικ «ὁ παππποῦς καὶ ἐγὼ ἐλυπηθήκαμε πολὺ που ἐμάθαμε ὅτι τὰ παιδιά σου ἔβγαλαν σκαρλατίναν. . . Εἶχε παιδιά, βλέπετε, καὶ αὐτὸς καὶ ξεύρει ἀπὸ τέτοια — προσέθηκε χαμηλοφώνως. — Ἐγὼ εἶμαι παιδὶ τοῦ παιδιοῦ του, καθὼς ξεύρετε.»

Ὁ Χούγκ εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰποφύγῃ νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν κόμητα. Ἤξευρεν, ὅπως ὅλοι, ὅτι ἡ πατρικὴ στοργὴ τοῦ εὐγενοῦς λόρδου ἠρκέσθη ἄλλοτε νὰ βλέπῃ δὶς τοῦ ἔτους τοὺς υἱούς του καὶ ὅτι μίαν φορὰν ποῦ ἦσαν ἄρρωστοι, ἔσπευσε νὰ φύγῃ εἰς Λονδῖνον, διὰ νὰ μή τον ἐνοχλήσουν οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμοι. Ἐξ ἄλλου ἡ βάσανος δὲν ἦτο μικρὰ καὶ διὰ τὸν κόμητα, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθήριζον ὑπὸ τὰς ἠνωμένας ὀφρῦς, ἐν ᾧ ἤκουσε λεγόμενον ὅτι εἶχε ταραχθῇ, αὐτὸς ὁ κόμης τοῦ Δόρινκουρ, ἐπειδὴ τὰ τέκνα ἑνὸς ἀγρολήπτου του εἶχον πάθῃ σκαρλατίναν!

«Βλέπεις Χούγκ» εἶπεν μορφάζων μᾶλλον ἢ μειδιῶν, «ὅτι καὶ σὺ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι εἶσθε τόσον καιρὸ ἠπατημένοι ὡς πρὸς τὸ ἄτομόν μου. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ μόνος μ' ἐκατάλαβε, εἰς τὸ ἑξῆς δὲ ὅταν λάβῃς ἀνάγκην πληροφοριῶν περὶ ἐμοῦ, νὰπευθυνθῇς πρὸς τὸν ἔγγονόν μου.—Πᾶμε, Φωλεροᾶ!»

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣ

Πρὸς δυσμὰς τῆς ἐπαρχίας Τόμσκης (ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ρωσίᾳ) ὅπου ἡ γῆ εἶνε πάντοτε παγωμένη, ὅπου ὁ οὐρανὸς εἶνε χιονισμένος ὅπως τὸ ἔδαφος καὶ αἱ κατάξηροι πεδιάδες, ἓν ἕλκηθρον διήρχετο μετὰ ταχύτητος, συρόμενον ὁρμητικῶς ὑπὸ δύο ἵππων καλπαζόντων.

Ὁ σκοτεινὸς ἐκεῖνος ὄγκος, ὁ ὁποῖος ὠλίσθαινε μετὰ τόσης ταχύτητος ἐπὶ τῆς λευκῆς στέππης, ἦτο ὁ ῥῶσσος ταχυδρόμος, ὅστις διεβίβαζε τὰ μεταξὺ Τόμσκης καὶ Τοβόλσκης, ἔγγραφα.

Ὁ ταχυδρόμος, ὁ Βασίλης Κλάποβιτς μολονότι ἦτο περιτυλιγμένος εἰς δέρμα ἀλώπεκος καὶ ἐφόρει σκοῦφον ἐξ ἀστραχάν, ἔτρεμε καὶ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κατακλίνεται ποτὲ μὲν ὕπτιος ποτὲ δὲ πρηνὴς διὰ νὰ μὴ παγώσουν τὰ μέλη αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀκινησίας. Μόνοι οἱ ἵπποι εἶχον φλόγας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφρὸν εἰς τὸ στόμα καὶ οἱ ῥώθωνές των ἤχνιζον· διότι ἔπρεπε νὰ τρέξουν, νὰ τρέξουν!... ἀλλοίμονον, ἂν ὁ ταχυδρόμος ἔφθανεν ἀργά· θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν φυλακήν, θὰ ἐδέρετο μὲ μάστιγας ἢ μὲ ῥάβδους εἰς τὰ πέλματα τῶν ποδῶν του!

Ἐν ᾧ ὁ Βασίλης πλησιάσας εἰς τὴν Τοβόλσκην ἀνελογίζετο μὲ χαρὰν τὴν γυναῖκά του, ἥτις τὸν ἐπερίμενε, καὶ τὰ τέκνα του τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ τον προϋπαντήσουν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας του, τὴν μεγάλην ῥωσσικὴν ἐκ προσελάνης θερμάστραν του πρὸ τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ διὰ νὰ θερμανθῇ, ἤκουσε μακρόθεν κάτι ὁμοιάζον μὲ ἐπίκλησιν, μίαν ὀδυνηρὰν κραυγὴν ἡ ὁποία τον ἔκαμε νὰ ῥιγήσῃ. Ὠλιγόστευσε τὸν δρόμον τῶν ἵππων του. Ἠκροάσθη ἀκόμη ἐκεῖ κάτω, πρὸς βορρᾶν, ὀπίσω τῶν ἀκανθωδῶν θάμνων ἡ κραυγὴ ἐπανελαμβάνετο. Ἄνθρωπός τις ἐζήτει βοήθειαν.

Ἦτο δυνατὸν ν' ἀφήσῃ ὁ ταχυδρόμος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, συμπατριώτην του ἐξάπαντος, χωρὶς νὰ τον βοηθήσῃ; Ὅσον βιαστικὸς καὶ ἂν ἦτο, ὁ Βασίλης Κλάποβιτς ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα. Διευθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν ἠκούοντο αἱ φωναί.

—Κάμνω τὰ ἄλογά μου ἔπειτα νὰ τρέξουν γρηγορώτερα, ἐσκέφθη, καὶ κερδίζω τὸν καιρὸν που θὰ χάσω. Εἶδεν ἕνα ἵππον ἐκπνέοντα ἐπὶ τῆς χιόνος· ὄχι δὲ μακρὰν αὐτοῦ, νέος τις, σχεδὸν λιπόθυμος, ἐφαίνετο ἐπίσης ἑτοιμοθάνατος. Ὁ Κλάποβιτς ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸν δυστυχῆ, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ἕλκηθρόν του καὶ . . . δρόμον!

Ἐν ᾧ τὸ ἕλκηθρον ὠλίσθαινεν ἐπὶ τῆς ἀπεξηραμμένης χιόνος, ὁ ταχυδρόμος ἔδωκεν εἰς τὸν ὁδοιπόρον ὅλας τὰς δυνατὰς βοηθείας· ἔθεσε τὸ πλῆρες ῥωμίου φιαλίδιον εἰς τὸ στόμα του, τον ἔτριψε δυνατὰ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, τῷ εἶπε παρηγορητικοὺς λόγους ὅπως τῷ ἐμπνεύσῃ θάρρος. Αἱ φροντίδες τοῦ Βασίλη δὲν ἀπέβησαν ἀνώφελεῖς· ὁ ὁδοιπόρος ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, εὐθὺς δὲ ὡς ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ἐξέφρασε πρὸς τὸν σωτῆρά του θερμὰς εὐχαριστίας.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἦτο ταχυδρόμος, ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος μάλιστα καὶ διηυθύνετο ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς Τοβόλσκην κομίζων σπουδαιοτάτας εἰδήσεις.

— Ὁ διοικητὴς τοῦ κυβερνείου θά σε ἀνταμείψῃ μὲ γενναιοδωρίαν διότι μου ἔσωσας τὴν ζωήν, εἶπεν ὁ νέος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Βασίλη. Ἔχασα τὸν δρόμον, τὸ δὲ κουρασμένον ἄλογόν μου δὲν θὰ μ' ἐπήγαινεν ἐγκαίρως εἰς τὸν πρίγκηπα Βάλμιτσεφ. Ὄχι ἑνός, ἀλλὰ δύο ἀνθρώπων ἔσωσες τὴν ζωήν.

— Ὅ,τι καὶ ἂν μου συμβῇ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι ἔπραξα τὸ καθῆκόν μου, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ ταχυδρόμος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των ἐν καλπασμῷ διευθυνόμενοι εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σιβηρίας. Δὲν ὡμίλουν, διότι τὸ ψῦχος ἐπάγωνε τὴν ἀναπνοήν των· ἀλλὰ παρετήρουν ἀλλήλους μὲ ὀφθαλμοὺς συγκεκινημένους· εἰς τοὺς δύο ταχυδρόμους τὸ διάστημα ἐφάνη ὀλιγώτερον μακρόν, διότι ἦσαν μαζί, καὶ διότι ἡ μοναξία εἶνε πολλάκις πλέον παγερὰ ἀπὸ τὰς χιόνας τοῦ πόλου. Ὅταν τὸ ἕλκηθρον τοῦ Βασίλη Κλάποβιτς εἰσῆλθεν εἰς τὰ προάστεια τῆς Τοβόλσκης τὸ ὡρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Ἑλένης ἐσήμαινε μεσημβρίαν.

— Ἤργησα! ἀνέκραξεν ὁ ταχυδρόμος μαστιγόων μὲ δύναμιν τοὺς ἀφρίζοντας ἵππους του.

Τὰ ταλαίπωρα κατακουρασμένα ζῷα ἠθέ-

λησαν νὰ προχωρήσουν περαιτέρω· ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῶν, βαρεῖς ἐκ τῆς κοπώσεως, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τα βαστάσωσι πλέον καὶ οἱ δυστυχεῖς ἵπποι κατέπεσαν.

Ὁ Βασίλης μὴ φροντίσας νὰ τους ἀνεγείρῃ ἥρπασε τὴν δέσμην τῶν ἐγγράφων, τῶν ὁποίων ἦτο κομιστής, καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητοῦ.

Ὁ πρίγκηψ Μιχαὴλ Βάλμιτσεφ περιέμενε πυρετωδῶς τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασίλη. Ἐπειδὴ ὁ διοικητὴς τῆς Σιβηρίας, τῶν κυβερνείων Τόμσκης καὶ Ὄμσκης, εὑρίσκετο τότε ἐν Πετρουπόλει, ὁ ἀντικαθιστῶν αὐτὸν προσωρινῶς εἶχεν ἀναγκην τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς Τόμσκης ὅπως χαρίσῃ τὴν ζωὴν εἰς ἕνα εὐγενῆ ἐξόριστον εὑρισκόμενον εἰς τὰς φυλακὰς ἢ διατάξῃ νὰ τουφεκίσωσιν αὐτόν.

Ὁ Βάλμιτσεφ Κιρκάσιος τὴν καταγωγὴν δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν πεπαιδευμένην καὶ πολιτισμένην τάξιν τῶν ἀληθῶν ῥώσσων πριγκήπων. Ὑψωθεὶς διὰ τῆς νοημοσύνης του, ἰδίως διὰ τῆς σταθερότητός του, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Τοβόλσκης ἐνέπνεε φόβον εἰς ὅλους, οὐδεὶς δὲ τὸν ἠγάπα καθ' ὅλον τὸ κυβερνεῖον.

Τρέμων λοιπὸν εἰσῆλθεν ὁ Βασίλης, πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του καθυστερήσας, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φοβεροῦ Κιρκασίου.

— Ἄθλιε ταχυδρόμε! ἀνέκραξεν ὁ Βάλμιτσεφ ὡς τὸν διέκρινε. Ἔπρεπε νὰ ἦσο ἐδῶ τὴν αὐγὴν καὶ φθάνεις μόλις τὸ μεσημέρι!... Χωρὶς ἄλλο θἄμενες 'στοὺς σταθμοὺς νὰ δροσίζῃς τὸ λαρύγγι σου μὲ ῥακί, ἢ ποιὸς ξεύρει, μπορεῖ καὶ νὰ κοιμώσουν σὰν σφαλάγκι, ζῷο τετράποδο!

Ὁ πρίγκηψ ἐν ᾧ ὕβριζεν οὕτω τὸν Βασίλην ἀνεγίνωσκε συγχρόνως καὶ τὰ ἔγγραφα.

—Συμφορά σου! ἀνέκραξεν αἴφνης, κτυπήσας δυνατὰ μὲ τὸν γρόνθον του τὴν τράπεζαν· ἔλαβα διαταγὴν νὰ τουφεκίσω σήμερα τὸ μεσημέρι τὸν φυλακισμένον που ἔχομεν εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐδῶ· εἶνε μισή, καὶ ἡ ποινὴ ἀκόμη δὲν ἐξετελέσθη, καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας σου, ἄθλιον ὄν!.. δυστυχία εἰς σέ! Πρὶν νυκτώσῃ θὰ σε κρεμάσω, ἀλιτήριε!

— Συγχωρήσατέ με, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βασίλης ῥιπτόμενος εἰς τοὺς πόδας του· ἂν ἤργησα αὐτὸ προῆλθε διότι τὸ χιόνι εἶνε πολὺ σκληρὸν καὶ διότι... ἔσωσα τὴν ζωὴν ἑνὸς ταχυδρόμου, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ.

—Λαμπρὰ πράξις, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ θὰ σ' ὠφελήσῃ ὅταν μετ' ὀλίγον πᾷς εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν ὁ Βάλμιτσεφ γελῶν σαρκαστικῶς. Αἴ, σεῖς φρουροί, πάρτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ ῥίψατέ τον εἰς τὰς φυλακάς.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε τοὐλάχιστον νὰ φιλήσω τὴν γυναῖκά μου καὶ τὰ παιδιά μου πρὶν ἀποθάνω; ἠρώτησεν ὁ δυστυχὴς Βασίλης.

—Πῶς; σὺ θὰ μου δώσῃς διαταγάς, ἄθλιε, ἀνέκραξεν ὁ Κιρκάσιος· ἔξω ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ μὴ σε ξαναϊδοῦν τὰ μάτια μου!...

Ἐν ᾧ οἱ φρουροὶ συνελάμβανον τὸν ταχυδρόμον ὁ πρίγκηψ Βάλμιτσεφ καταβὰς ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ μεγάρου, διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου ὅπου ἐφυλάττετο ὁ δέσμιος.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἰδὼν τὴν ὀργίλην ὄψιν τοῦ Κιρκασίου ἤρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος.

—Ἄνοιξέ μου γρήγορα τὴν θύραν, εἶπεν ὁ διοικητής· μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ τουφεκισθῇ· ἔλα, γρήγορα, πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν διοικητὴν τῆς φρουρᾶς.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην, ὅτε ἔξαφνα, ἀξιωματικός τις ὥρμησεν εἰς τὴν εἰρκτὴν φωνάζων·

— Ἐξοχώτατε, εἰς ταχυδρόμος τοῦ Τσάρου!

Ὡς ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Βαλμιτσεφ, λησμονήσας τὸν δέσμιον ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης ταχύτητος εἶχε καταβῇ πρὸ ὀλίγου, ἀλλ' ὁ ταχυδρόμος, ὁ νέος ὁ σωθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασίλη Κλάποβιτς, ἐνεφανίσθη, θέσας δὲ τὸ ἓν γόνατόν του κατὰ γῆς ἔδωκεν ἕνα ἐσφραγισμένον φάκελλον εἰς τὸν ὑποδιοικητήν.

Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ αὐτοκρατορικὸς ταχυδρόμος περιεῖχε τὴν χάριν τοῦ καταδίκου, καὶ προσεκάλει αὐτὸν εἰς Πετρούπολιν. Ἂν ὁ Βασίλης δὲν καθυστέρει ὀλίγον, δὲν θὰ ὠφέλει τὸν δυστυχῆ κατάδικον ἡ ἐπιείκεια τοῦ ἡγεμόνος του.

—Πολὺ καλά, πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Βάλμιτσεφ· Δεσμοφύλαξ, ἄνοιξε τὴν θύραν καὶ ἄφησε τὸν φυλακισμένον νὰ ἐξέλθῃ· εἶνε ἐλεύθερος!

Ὁ δεσμοφύλαξ, κατάπληκτος ἐκ τῆς διαταγῆς ταύτης τῆς ἀναιρούσης τὴν πρώτην, ἐξετέλεσεν αὐτὴν μετὰ περισσοτέρας προθυμίας ἢ τὴν πρώτην.

Τότε ὁ ταχυδρόμος τοῦ Τσάρου ἐστράφη πρὸς τὸν ὑποδιοικητὴν καὶ τῷ εἶπε·

— Ἐξοχώτατε, ἔχω μίαν χάριν νὰ σᾶς ζητήσω. Ὀφείλω τὴν ζωήν μου εἰς τὸν γενναῖον ταχυδρόμον τῆς ἐπαρχίας, τὸν Βασίλην Κλάποβιτς. Ἂν δὲν ἦτο αὐτός, τώρα θὰ ἐκειτόμην νεκρός, μέσα εἰς τὰ χιόνια. Ἡ συμπαθὴς ψυχή του ἔσωσε δύο ἀνθρώπους. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ τον προβιβάσετε καὶ νὰ τον ἀνταμείψετε.

— Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ· δὲν ἀρνοῦμαι τίποτε εἰς τὸν ταχυδρόμον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ὁ Βασίλης, προσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ ἔμαθε μετ' ἀῤῥήτου εὐτυχίας τὴν εὐτυχῆ μεταβολήν, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὴν τύχην του.

—Ἤξευρα ἐγὼ ὅτι τὸ καλὸν ἀνταμείβεται πάντοτε, εἶπεν ὁ Βασίλης· Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ λέγω ὅτι ἂς κάμωμεν ἡμεῖς τὸ καθῆκόν μας καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ;

— Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε πολὺ εὐχάριστα διὰ σέ, εἶπεν ὁ ὑποδιοικητής σύρων φιλικῶς τὸ οὖς τοῦ Βασίλη· ἄλλην φορὰν ὅμως μὴν το ξανακάμῃς.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Ἰδοὺ ἓν ζῷον ἀληθῶς παράδοξον.

Ἐν πρώτοις ἔχει ὀφθαλμοὺς, τῶν ὁποίων ὁ εἷς μὲν δύναται νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ δ' ἕτερος πρὸς τ' ἀριστερά, εἶνε δὲ τόσον μεγάλοι καὶ ἔχουσι τόσον ἐξέχοντα βλέφαρα ὥστε θὰ τους ἐνόμιζε κανεὶς σκεπασμένους μὲ φλούδας καρυδίων ἢ λεπτοκαρύων· τοῦτο δὲ φαίνεται τόσῳ παραδοξώτερον ὅσον τὸ σῶμα τοῦ ζῴου εἶνε μικρὸν καὶ ὄχι μεγαλείτερον τοῦ σώματος τῆς σαύρας. Τὸ ζῷον τοῦτο ἔχει γλῶσσαν ἐκτεινομένην καὶ δυναμένην νὰ γίνῃ τόσον μεγάλη ὅσον εἶνε τὸ σῶμά του· ῥίπτει δὲ αὐτὴν ὡς βέλος κατὰ τῶν ἐντόμων, διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται. Ἔχει κεφαλὴν πελωρίαν συνδεδεμένην πρὸς τὸ σῶμά του μὲ λαιμὸν χονδρὸν καὶ κοντόν· οὐράν, τὴν ὁποίαν περιτιλύζει πέριξ τῶν κλάδων τῶν δένδρων ὅπως οἱ πίθηκοι.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ χαμαιλέων.

Ἀλλὰ τὸ παράδοξον κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦτο ζῷον ἔχει καὶ μίαν ἄλλην ἰδιότητα ἀκόμη παραδοξοτέραν: δύναται ν' ἀλλάσσῃ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός του. Δὲν πιστεύω νὰ το κάμνῃ ἀπὸ φιλαρέσκειαν, δηλαδὴ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀλλάζῃ φορεσιὰν καὶ νὰ φαίνε-

ται ὡραιότερος. Ἕως τώρα οἱ σοφοὶ δὲν ἠξεύρουν ποῖος εἶνε ὁ λόγος τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου.

Πολλὰ πράγματα μένουν ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον ἀνεξήγητα. Μετὰ βεβαιότητος γνωρίζομεν μόνον ὅτι ὁ χαμαιλέων, ὅστις ὅταν κοιμᾶται ἔχει χρῶμα ἀνοικτὸν κίτρινον, ὅταν τῷ ἀρέσει λαμβάνει ἄλλο χρῶμα, πλησιάζον πρὸς τὸ κυανοῦν καὶ τὸ πράσινον ἢ καὶ ὑπόμαυρον. Πόσαι, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἐνδύματα, θὰ ζηλεύσουν τὴν εὐκολίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὁ χαμαιλέων μεταβάλλει τὸ χρῶμα τῆς ἐνδυμασίας του χωρὶς νὰ προστρέχῃ συχνὰ πυκνὰ εἰς τὴν ῥάπτριαν καὶ νὰ κατεξοδεύεται.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Η ΑΡΓΕΙΑ ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

| Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας |

Ὀλίγον πρὸ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος ὅλοι ἐν Ἑλλάδι προησθάνοντο ὅτι ὁ φοβερὸς κατὰ τῶν Περσῶν ἀγὼν ἐπλησίαζε. Καὶ ὅμως οἱ Σπαρτιᾶται, παρακινούμενοι ὑπὸ τοῦ σκληροῦ καὶ βιαίου βασιλέως των Κλεομένους τοῦ Ἀναξανδρίδου, εἶχον ἐκστρατεύσῃ πάλιν κατὰ τῶν Ἀργείων. Οὗτοι ἔστειλαν καὶ ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ, σκοτεινὴ καὶ ἀσαφής, τοὺς ἔβαλεν εἰς ἀμηχανίαν· ἐν τούτοις ἀπεφάσισαν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῶν ἐπερχομένων ἐχθρῶν, συνήθροισαν δὲ στρατὸν ἐξ 6000 ὁπλιτῶν· ἐπειδὴ ὅμως ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Κόνων δὲν ἠδύνατο πλέον ἀπὸ τὸ γῆρας νὰ πολεμήσῃ, ἔθεσαν τὸν στρατὸν τοῦτον ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν πέντε στρατηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἱκανότατος ἦτο ὁ Εὐξενίδης.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένης ἠρώτησεν ἐπίσης τὸ δελφικὸν μαντεῖον. Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἦτο μᾶλλον εὐνοϊκή· ἐξεστράτευσε λοιπὸν ἐπὶ κεφαλῆς 8000 ὁπλιτῶν, κατὰ τὴν σπαρτιατικὴν δὲ συνήθειαν ἀπεφάσισε νὰ ἐρημώσῃ καὶ κατακαύσῃ τὰ πλησίον τοῦ Ἄργους μέρη, πρὶν προσβάλῃ αὐτό. Οἱ Ἀργεῖοι μαθόντες ὅτι ἐπλησίαζον οἱ Σπαρτιᾶται ἐξεκίνησαν κατεσπευσμένως καὶ ἐστρατοπέδευσαν ἀπέναντι αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν βολῆς τόξου. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὁ χρησμὸς των δὲν ἦτο εὐνοϊκὸς καὶ αὐτοὶ ἦσαν ὀλίγοι, δὲν ἐπετίθεντο, ἀλλ' ὀχυρωθέντες περιέμενον νὰ ἐπιτεθῶσιν οἱ Σπαρτιᾶται. Ὁ Εὐξενίδης πρὸς ἀσφάλειαν ἀπὸ αἰφνιδίαν προσβολὴν διέταξε τοὺς συμπατριώτας του νὰ προσέχουν πολὺ εἰς τὰ σαλπίσματα τῶν ἐχθρῶν, τὰ ὁποῖα ἠκούοντο καθαρὰ ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ δύο στρατοὶ ἐξύπνων τὴν πρωΐαν ταὐτοχρόνως, ἐγευμάτιζον καὶ ἐδείπνουν συγχρόνως, τὴν δὲ λοιπὴν ἡμέραν ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς συμπλοκήν.

Ὁ Κλεομένης ἰδὼν ὅτι οἱ Ἀργεῖοι ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν, μετεχειρίσθη δόλον· ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ τὸν κήρυκα νὰ σαλπίσῃ ὡς συνήθως γεῦμα, ἐν ᾧ δὲ οἱ Ἀργεῖοι θὰ ἐνόμιζον ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἐγευμάτιζον οὗτοι θὰ ἐφώρμων αἰφνιδίως. Τοῦτο δὲ καὶ ἔγινε· τὴν ἐπαύριον ἐν ᾧ οἱ Ἀργεῖοι ἐγευμάτιζον ἀνύποπτοι, αἱ σπαρτιατικαὶ φάλαγγες ἐφώρμησαν κατ' αὐτῶν, πρὶν δὲ προφθάσουν νὰ συναχθῶσι καὶ ἀποκρούσωσι τοὺς ἐχθρούς, οἱ Σπαρτιᾶται κατασφάξαντες τοὺς φρουροὺς διεσκορπίσθησαν ἀνὰ τὸ στρατόπεδον φέροντες παντοῦ θάνατον καὶ καταστροφήν.

Δύο χιλιάδες καὶ πλέον Ἀργεῖοι κατέκειντο νεκροί. Ὁ Εὐξενίδης συνάξας τοὺς ἄλλους κατώρθωσε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὸ ἄλσος, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πέριξ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἥρωος τῆς χώρας Ἄργου. Οἱ Σπαρτιᾶται κατεδίωκον αὐτοὺς κατὰ πόδας.

Τὴν ἰδίαν νύκτα οἱ Ἀργεῖοι κατεσκεύασαν προχώματα ὑπερασπίζοντα τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ οἱ Σπαρτιᾶται βαθμηδὸν συνεπυκνοῦντο καὶ περιεκύκλωνον αὐτοὺς ὡς διὰ σιδηρᾶς ζώνης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ διαφύγῃ. Ὁ Κλεομένης ἀφ' οὗ ἐπερίμενεν ὀλίγας ἡμέρας ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ δραστηρίως. Μίαν ἡμέραν καὶ μίαν ὁλόκληρον νύκτα οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν στρατὸν Εἵλωτες ἔκοπτον ξύλα ἐκ τοῦ παρακειμένου δάσους καὶ ἐσώρευον αὐτὰ πέριξ τοῦ ἱεροῦ ἄλσους. Ἔπειτα οἱ Σπαρτιᾶται ἤναψαν αὐτά, αἱ δὲ φοβεραὶ φλόγες των διεδόθησαν καὶ εἰς τὸ ἄλσος, τοῦ ὁποίου τὰ δένδρα ἤρχισαν νὰ καίωνται.

Τότε ἐπηκολούθησε φρικώδης σκηνή. Ἡ βοὴ τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔπνεε σφοδρῶς τὴν ὥραν ἐκείνην, οἱ συριγμοὶ τῶν φλογῶν, ὁ κρότος τῶν καταπιπτόντων δένδρων, συμπαρασυρόντων εἰς τὴν πτῶσίν των καὶ ἄλλα, οἱ θρῆνοι, αἱ ἀπελπιστικαὶ κραυγαί, οἱ σπαρακτικοὶ στεναγμοὶ τῶν φονευομένων, τῶν καιομένων, τῶν πνιγομένων ἐκ τοῦ καπνοῦ Ἀργείων, τοιοῦτο φοβερὸν καὶ ἀπαίσιον θέαμα ἀπετέλουν, ὥστε καὶ ὁ ἀναισθητότερος Σπαρτιάτης θὰ ἠσθάνθη χωρὶς ἄλλο ῥῖγος φρίκης.

Ὅσοι ἐκ τῶν Ἀργείων ἐπροσπάθησαν νὰ διαφύγουν ἢ ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας, ἢ ἐκάησαν εἰς τὸ πῦρ, ἢ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Μόνον ὁ ἀνδρεῖος Εὐξενίδης μὲ πέντε ἀφωσιωμένους εἰς αὐτὸν στρατιώτας ἐσώθη· μὲ φορέματα καταξεσχισμένα, καυμένον ἔχων τὸν πώγωνα καὶ καυμένην τὴν κόμην, φέρων τραύματα εἰς πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του ἔτρεξεν εἰς τὸ Ἄργος, τὸ ὁποῖον ἀπεῖχεν ἐν τούτοις ἑκατὸ στάδια, ἀφ' οὗ ἔστειλε πρὸ αὐτοῦ ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων του διατάσσων ὅλους τοὺς ἐν Ἄργει, γέροντας, παῖδας, ξένους, δούλους νὰ ὁπλισθοῦν ἐν τάχει.

Ὁ φέρων τὴν εἴδησιν τῆς καταστροφῆς ἄγγελος ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν κράζων: «εἰς τὰ ὅπλα! εἰς τὰ ὅπλα!» Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐξώρμων γέροντες, παῖδες γυναῖκες, μετ' ὀλίγον δὲ ὅτε ἔγινε γνωστὴ ἡ φοβερὰ εἴδησις ὅλαι αἱ οἰκίαι καὶ οἱ δρόμοι ἐγέμισαν ἀπὸ θρήνους, καὶ κατάρας καὶ κραυγὰς ἐκδικήσεως. Ὅλοι εἶχον χάσῃ προσφιλές τι ὄν· οἱ πατέρες τοὺς υἱούς των, αἱ γυναῖκες τοὺς συζύγους των, τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς των.

Οὐδέποτε τὸ Ἄργος εἶχε θρηνήσῃ εἰς μίαν ἡμέραν τόσα τέκνα του....

Ἡ οἰκία τοῦ Εὐξενίδου ἔκειτο παρὰ τὴν ἀγορᾶν, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως. Ἡ δὲ σύζυγός του Τελέσιλλα, ἐλαφρὸν δωρικὸν χιτῶνα χωρὶς χειρίδας φοροῦσα, ἔπαιζε μετὰ τοῦ μικροῦ ξανθοῦ υἱοῦ της Ἀλκήνορος, τὸν ὁποῖον ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Ἡ Τελέσιλλα κατήγετο ἐκ μιᾶς τῶν εὐγενεστάτων οἰκογενειῶν τοῦ Ἄργους· ἦτο δὲ ἔξοχος καλλονή. Εἶχε μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πυκνὴν ξανθὴν κόμην, ἥτις κατέπιπτεν εἰς μακροὺς πλοκάμους ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ τραχήλου.

Ἀκούσασα τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους ἐσηκώθη ἀμέσως ἐπάνω, παραδώσασα δὲ τὸ τέκνον της εἰς τὴν γραῖαν δούλην ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εὑρέθη ἐν μέσῳ τῶν θρηνούντων.

Μαθοῦσα τὰ συμβάντα ἔτρεξε μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν εἰς προϋπάντησιν τῶν σωθέντων. Μακρόθεν ἐφάνη ἐρχόμενος ὁ Εὐξενίδης μετὰ τῶν συντρόφων του· ἦσαν δὲ ὅλοι εἰς ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν. Αἱ γυναῖκες, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες εἶχον σωθῆ, ἐνηγκαλίζοντο αὐτοὺς ὡς τρελλαί· αἱ χῆραι ἐθρήνουν γοερῶς.

Ἡ Τελέσιλλα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της κλαίουσα.

— Ὦ, πόσον εὐχαριστῶ τοὺς θεούς, ὅτι σε σφίγγω ζωντανὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐψιθύριζε.

Καὶ ἐθώπευε μὲ τὴν ἀβράν της χεῖρα τὰς ἰσχνὰς παρειὰς τοῦ συζύγου της, αἱ ὁποῖαι τώρα ὅτε ἐκάη ὁ πώγων του ἐφαίνοντο ἀκόμη ὠχρότεραι.

— Ὦ, Τελέσιλλα, εἶπεν οὗτος· φοβερὰν συμφορὰν ὑπέστη ἡ πατρίς μας· ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη· ὅλοι θὰ καταστραφῶμεν· διότι ὁ ἐχθρός μας εἶνε ἀπάνθρωπος. Ποτὲ ἡ Σπάρτη δὲν εἶχε τοιοῦτο τέρας βασιλέα!

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀγοράν. Ὅσοι ἠδύναντο νὰ φέρουν ὅπλα, γέροντες, ἀγένειοι, καὶ παῖδες ἀκόμη, εἶχον συναχθῆ ἐκεῖ.

Ὁ Εὐξενίδης διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ μείνουν ἔνοπλοι ὅλην τὴν νύκτα· ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἥρπασε τὸν υἱόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἐθώπευε καὶ τὸν κατεφίλει. Ἔπειτα ἡ Τελέσιλλα ἔπλυνε τὰς πληγάς του, τὰς περιέδεσε μὲ πολλὴν φροντίδα καὶ τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους συνεκάλεσεν πολεμικὸν συμβούλιον· ἀπεφασίσθη δὲ νὰ μὴ περιμείνουν τὴν ἐπίθεσιν τῶν Σπαρτιατῶν ἀλλὰ νὰ ἐξέλθουν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Εὐξενίδου προτιμῶντες εἰς τὴν μάχην τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ἐλευθέρως διασκευασθὲν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ.

[Ἰδιαιτέρα συλλογὴ ποιημάτων πρὸς χρῆσιν τῶν τάξεων τῶν ἑλληνικῶν σχολείων ἐλλείπει· οἱ δὲ διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι εὑρίσκονται συχνὰ εἰς ἀμηχανίαν ἀγνοοῦντες τί νὰ δώσωσι πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς τοὺς μαθητὰς ἢ τὰς μαθητρίας των· πολλάκις δ' ἔγραψαν εἰς ἡμᾶς παρακαλοῦντες νὰ δημοσιεύσωμεν τοιαῦτα κατάλληλα ποιήματα. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπὸ τοῦ τεύχους τούτου θὰ πράξῃ κάτι καλλίτερον· θὰ ἀναδημοσιεύσῃ κατὰ μικρὸν ὅ,τι καλὸν ὑπάρχει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν φιλολογίᾳ, εἴτε ἀρχαιότεροι ποιηταὶ ἔγραψαν αὐτὸ εἴτε σύγχρονοι· ὑπάρχουσιν ἀληθεῖς θησαυροὶ ποιήσεως, ἄγνωστοι εἰς τὸ πολυπληθὲς κοινὸν τῶν σχολείων, διότι εὑρίσκονται ἐντὸς συλλογῶν δυσευρέτων, ἐξηντλημένων, ἢ ἄλλων, αἵτινες δὲν ἔλαβον τὴν κυκλοφορίαν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ λάβουν ἀναλόγως τῆς ἀξίας των. Τὴν σειρὰν ταύτην ἀρχίζομεν διὰ τοῦ κατωτέρω τρυφεροῦ ποιήματος τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Ι. Πολέμη ληφθὲν ἐκ τῶν «Χειμωνάνθων», τὸ ὁποῖον καλῶς ἀπαγγελθὲν ἐν ἰδιωτικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τὸ παρελθὸν θέρος ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν.]

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Τῷ φίλῳ Α. Κουρτίδῃ

Πίσω 'ς τὸν κάμπο τὸν πλατύ, 'ς τὴν παραπάνω χώρα
κάποιος 'ςτὰ χρόνια τὰ παλιὰ κατάρα εἶχε δώσῃ
νὰ 'βγῇ 'ςτὴ μάνα τοῦ νεροῦ θεριὸ ξαγριεμένο,
νὰ μὴν ἀφίνῃ τὸ νερὸ τὴ χώρα νὰ ποτίσῃ
καὶ τὰ σπαρτὰ νὰ ξεραθοῦν, καὶ νὰ διψοῦν οἱ ἀνθρῶποι.
Καὶ τὸ θεριὸ παράγγειλε 'ςτὸ βασιλιᾶ τῆς χώρας
πῶς ἂν του στέλνῃ κάθε αὐγὴ νὰ τρώγῃ ἕνα κορίτσι
θ' ἀφίνῃ 'λίγο τὸ νερὸ νὰ τρέχῃ μέσ' 'ςτὸν κάμπο·
κ' ἡ κόρη νᾶνε ἀπὸ γενιὰ κι' ἀπ' ὅλαις διαλεγμένη,
μοναχοκόρη κι' ὤμορφη καὶ μοσχαναθρεμμένη.
Κι' ὁ βασιλιᾶς σᾶν τ' ἄκουσε βγάζει πικρὸ φερμάνι,
κάθε πρωὶ 'ς τὴν ἔλεψι νὰ βγάζουνε τὸν κλῆρο
'ςταὶς ὤμορφαις 'ςταὶς διαλεκταὶς καὶ 'ςταὶς μοναχοκόραις.
Κι' ὅποια εἶν' ἐκείνη ἡ ἄτυχη ποῦ θά της πέσῃ ὁ κλῆρος
νὰ τηνε πᾶνε 'ςτὸ θεριὸ γιὰ τᾶμμα, νὰ την φάγῃ·
Πηγαίνουν μιά, πηγαίνουν δυό, πηγαίνουν τρεῖς καὶ πέντε
καὶ κάθε αὐγὴ μιὰν ὤμορφη καὶ μιὰ μοναχοκόρη.
Μαυροφοροῦν οἱ χωριανοί, μαυροφοροῦν μανάδες
καὶ κλείνουν τ' ἀρχοντόσπιτα καὶ μυρολόγια βγάζουν·
Μὰ μιὰν αὐγή, μιὰ κυριακή, μιὰ 'πίσημην ἡμέρα
ὁ κλῆρος 'κῆγε κ' ἔπεσε σὲ μιὰν ἀρχοντοπούλα·
ποῦχε τ' ἀτέλειωτα προικιά, τὰ κάλλη τὰ περίσσια.
Κ' ἡ μάνα της σᾶν τ' ἄκουσε θαρειὰ λιγοθυμάει
καὶ κλαίγει καὶ σκοτόνεται καὶ σᾶν τρελλὴ φωνάζει:
—Θέ μου μεγαλοδύναμε, μιὰ χάρι σοῦ γυρεύω,
ἐσύ που θλέπεις τ' οὐρανοῦ τὸ διαμαντένιο πλάτος,
τὰ πειὸ βαθειὰ τῆς θάλασσας καὶ τὴν καρδιὰ τῆς μάνας,
κύττα καὶ τὴν καρδούλα μου καὶ μή με ξεστοχιάσῃς
καὶ δόσε μου γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα
τὴν ὠμορφιὰ τῆς κόρης μου καὶ τὰ γλυκά της νειᾶτα,
Κι' ὁ Θεός την ἐλυπήθηκε κ' ἐχάρισε 'ς τὴ μάνα
τὴν ὠμορφιὰ τῆς κόρης της καὶ τὰ γλυκά της νειᾶτα,
κ' ἡ μάνα ἐξεκίνησε μυρισκαμαχρωμένη
γιὰ νὰ την φάγῃ τὸ θεριὸ νὰ ζήσῃ ἡ κόρη 'πίσω.

Ἤταν ἡ ὥρα κοῦτρεμε τὸ τελευταῖο ἀστέρι
κ' ἐπρόβαλ' ὁ Αὐγερινὸς κ' ἐκρύβουνταν ἡ πούλια
κ' ἐρρόδιζε ἡ ἀνατολὴ κ' ἐφεγγοβόλα ἡ δύσι.
Ἡ μάνα πέρνει τὸ στρατὶ 'ςτὸ βουνὸ ἀνεβαίνει
καὶ φθάνει ἀπάνω 'ςτοῦ νεροῦ τὴ στοιχειωμένη μάνα
κι' ἀκούει ἄγριο μουγχρητὸ ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὸ στόμα
καὶ βλέπει σπίθαις νὰ πετοῦν ἀπ' τοῦ θεριοῦ τὰ μάτια.
Ἀνατριχιάζει σύσσωμη καὶ πίγετ' ἡ φωνή της,
μὰ πέρνει δύναμι ἀπ' τὸ Θεὸ κι' ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπη
κ' ἐφτέρωσαν τὰ πόδια της κ' ἐθέριεψεν ὁ νοῦς της:
ἀστόχιασε τὸν θάνατο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης
κ' ἔσκυψε μόνη 'ςτοῦ θεριοῦ τὸ πεινασμένο στόμα.
Μᾶταν ἡ ὥρα θεῖκὴ κ' εὐλογημένη ἡ ὥρα
καὶ μεσ' 'ςτὰ σπλάχνα τοῦ θεριοῦ, τὰ πεινασμένα σπλάχνα
ἔμειν' αἰώνια ζωντανὴ ἡ μητρικὴ καρδιά της,
καὶ τὸ θεριὸ ἀπόκτησε καρδιὰ ποῦ δὲν την εἶχε·
κι' ὅσα κορίτσια ἐπήγαιναν γιὰ νὰ τα φάῃ γιὰ τᾶμμα
τὰ 'κύτταζε, τὰ 'πόναγε μὲ τὴν καρδιὰ τῆς μάνας
κι' ἄφινε πάλι τὸ νερὸ χωρὶς νὰ φάῃ ταὶς κόραις,
ὡς ὅτου πειὰ ξεψύχησεν ἀπ' τὴν πολλή του πεῖνα . . .

Ἔτσι τῆς μάνας ἡ καρδιὰ καὶ τὸ θεριὸ νικάει

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Πρόχειρον καὶ εὔκολον μικροσκόπιον.

Μὲ μεγάλην βελόνην ἀνοίξατε στρογγύλην—ἐντελῶς στρογγύλην—ὀπὴν εἰς λεπτὴν μολυβδίνην πλάκα· ῥίψατε εἰς τὴν ὀπὴν ταύτην σταγόνα καθαροῦ ὕδατος, φροντίζοντες ὅπως αὕτη γεμίσῃ ἐντελῶς τὴν κοιλότητα. Ἂν παρατηρήσετε τὰ μικρὰ ἀντικείμενα διὰ μέσου τῆς σταγόνος ταύτης, θὰ τα ἴδητε ἑκατὸν πενῆντα φορὰς μεγαλήτερα, παρ' ὅσον θὰ εἶνε πραγματικῶς.

Τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ἀνδρονίκου

Ἡ ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Αἰόλου ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἐκ λάθους· ἐπειδὴ τὸ παρὰ τὴν παλαιὰν ἀγορὰν κτίριον, ὅπου εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ, ἐνομίζετο ὡς ναὸς τοῦ Αἰόλου· τὸ ὀρθὸν ὄνομα τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ὁ λαὸς καλεῖ Ἀέρηδες εἶνε ὡρολόγιον τοῦ Ἀνδρονίκου. Εἶνε δὲ ὀκτάγωνος μαρμάρινος πύργος ἔχων ἐπὶ ἑκάστης τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ἐπιγεγλυμμένον ἀνὰ ἕνα τῶν ὀκτὼ ἐπισήμων ἀνέμων, μετὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ προσγεγραμμένου. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς εἶχε χαλκοῦν Τρίτωνα ὅστις ἐστρέφετο κατὰ τὸν ἄνεμον καὶ ἐδείκνυε διὰ ῥάβδου τὸν πνέοντα. Ὁ πύργος ἦτο συγχρόνως καὶ ὡρολόγιον· διότι εἶχεν εἰς τὰς πλευρὰς χαραγμένας γραμμάς, εἰς δὲ τὰς γωνίας χαλκᾶς ῥάβδους προεξεχούσας, τῶν ὁποίων ἡ σκιὰ τῶν γραμμῶν ἐδείκνυε τὰς ὥρας κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

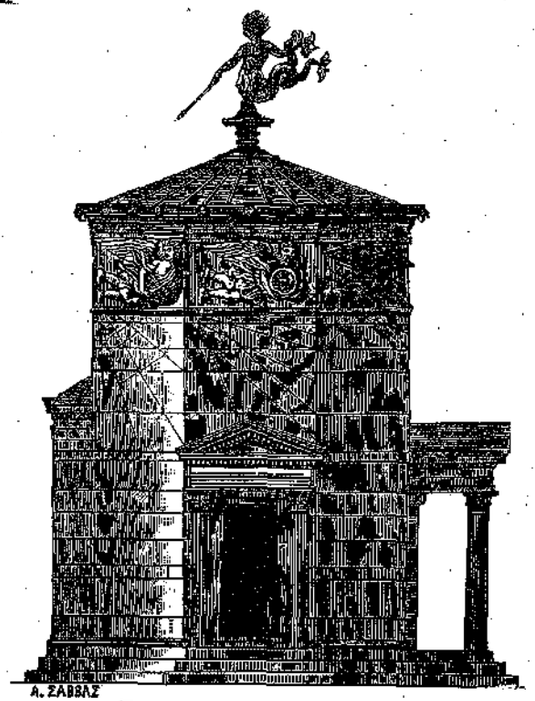

Το ωρολογιον του Ανδρονικου

Εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Σικάγου.

Οἱ ἀναγνῶσταί μας γνωρίζουν βεβαίως ὅτι εἰς τὸ Σικάγον, τὴν μεγάλην πόλιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, μέλλει νὰ γίνῃ διεθνὴς ἔκθεσις· πολλὰ καὶ ποικίλα πράγματα ἐπενόησαν οἱ ἀμερικανοὶ διὰ νὰ ἑλκύσουν τὴν περιέργειαν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μέλουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἔκθεσιν ταύτην. Ἓν τῶν περιέργων ἐπινοημάτων εἶνε καὶ τὸ ἑπόμενον· θὰ κατασκευασθῇ πλωτὴ δεξαμενὴ ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας θὰ ἐξέρχωνται ἐκ τοῦ ὕδατος εἰς σμικρότερον μέγεθος αἱ ἤπειροι, νῆσοι κτλ. τοῦ πλανήτου ἡμῶν· τὸ δὲ νερὸν διὰ διαφόρων μηχανημάτων θὰ κινεῖται τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ παριστᾷ τὰ κυριώτερα ρεύματα τῆς θαλάσσης.

Τὸ ξύλισμα τῶν ἀρχαίων.

Ὡς πρὸς τὸ ξύλισμα δυστυχῶς δὲν ἠμπορεῖτε, φίλοι μου, νὰ ζηλεύσετε τοὺς ἀρχαίους· τὰ παιδία, οἱ δοῦλοι τὲς ἔτρωγαν ἀλύπητα μὲ τὴν μάστιγα. Ἡ μάστιξ ὠνομάζετο «ἀστραγαλωτὴ» ὅταν τὰ σχοινία της ἦσαν δεμένα εἰς κόμβους ὡς ἀστράγαλοι διὰ νὰ καθιστῶσι τὸ κτύπημα περισσότερον ἐπαισθητόν. Ταλαίπωραι ῥάχεις τῶν ἀρχαίων ἀτάκτων τί ἔχετε τραβήξει!

Ὁ ἐκ τῶν κοκκίνων καλτσῶν κίνδυνος.

Πρό τινος τὸ ἰατροσυνέδριον τῆς Γαλλίας ἀπηγόρευσε τὴν χρῆσιν κοκκίνων καλτσῶν, πρὸ πάντων εἰς τὰ μικρᾶς ἡλικίας παιδία. Παρετηρήθη ὅτι ἡ ἐρυθρὰ βαφὴ περιεῖχεν ἀρκετὸν ποσὸν ἀντιμονιοῦ ὀξέος· ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς ἡ οὐσία αὕτη προξενεῖ ἐρεθισμὸν τοῦ δέρματος, συχνὰ μάλιστα καὶ ἐξανθήματα.

Τί εἶνε ὁ ἀμφορεύς.

Τὰ ἀγγεῖα τῶν ἀρχαίων εἶχον διάφορα ὀνόματα. Ἄλλο εἶνε ἀμφορεύς, ἄλλο λήκυθος, καὶ ἄλλο λάγηνος. Ὁ ἀμφορεὺς εἶνε μέγα ἀγγεῖον ἐπίμηκες, μὲ δύο λαβὰς ἀπολήγει δὲ πολλάκις κάτω εἰς ὀξύ, ὥστε εἰς τὰς ὑπογείους ἀποθήκας τὸ ἐνέπηγον εἰς τὴν

γῆν, ἢ τὸν ἐστήριζον εἰς τὸν τοῖχον. Ἐχρησίμευον δὲ οἱ ἀμφορεῖς εἰς διατήρησιν οἴνου, μέλιτος καὶ ἄλλων οἰκιακῶν προμηθειῶν. Ἐνίοτε ἐντὸς ἀμφορέων ἐτίθετο καὶ ἡ κόνις καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν νεκρῶν.

Ἡ πλεξὶς τῶν Κινέζων.

Οἱ Κινέζοι συνειθίζουν ν' ἀφίνουν μακρὰν πλεξίδα καταπίπτουσαν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς των. Διὰ ν' ἀποκτήσουν τὴν πλεξίδα ταύτην ξυρίζουν ἐντελῶς τὸ κρανίον των, ἀφίνοντες μόνον τὴν κορυφήν. Ἡ πλεξὶς αὕτη φθάνει συνήθως εἰς μῆκος ἑνὸς μέτρου. Οἱ ἀχθοφόροι, τοὺς ὁποίους τὸ στολίδι τοῦτο ἐνοχλεῖ, δένουν τὴν πλεξίδα πέριξ τοῦ τραχήλου των. οἱ ναῦται ὅταν εἶνε τρικυμία δένουν τὸν σκοῦφόν των διὰ νὰ μὴ τὸν ἁρπάσῃ ὁ ἄνεμος· πολλάκις ὁ διδάσκαλος καταιδάζει μίαν μὲ τὴν πλεξίδα του εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς ὤμους τοῦ ἀτάκτου μαθητοῦ. Τὰ κακοαναθρεμμένα παιδία διὰ νὰ πειράξουν τοὺς συντρόφους δένουν δύο ἢ τριῶν τὰς πλεξίδας μαζὶ καὶ ἔπειτα τοὺς ἐξερεθίζουν νὰ ὁρμήσουν εἰς διαφόρους διευθύνσεις.

Ὥστε, ὡς βλέπετε, ἡ πλεξὶς τῶν Κινέζων συνδέει τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ εὐαρέστου.

Εὐαίσθητον αὐτί.

Ὁ περίφημος γάλλος μελοποιὸς Ῥαμὼ ἐπεσκέφθη κυρίαν τινά, ἥτις εἶχε κυνάριον τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα· ἔξαφνα ὁ Ῥαμὼ ἐγείρεται ἁρπάζει τὸ κυνάριον ἐκ τῶν γονάτων της ὅπου ἐκάθητο καὶ ἐγαύγιζε καὶ το ῥίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Μὰ κύριε, τί ἐκάματε δι' ὄνομα Θεοῦ;

— Μὰ κυρία, δὲν ἀκούατε ὅτι ἐγαύγιζε παράφωνα!

Ἀπόφθεγμα τοῦ Πλουτάρχου.

Πολλοὶ μετενόησαν διότι ὡμίλησαν· ὀλίγιστοι διότι ἐσιώπησαν.

Σημ. Τοῦτο δὲν εἶνε ὅλως διόλου ἀληθὲς δι' ὅσους παρουσιάζονται εἰς ἐξετάσεις.

Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον.

Προκομμένος τις ὅστις εἶχε καὶ ἄλλοτε σχέσεις μὲ τὴν δικαιοσύνην κατηγορεῖται ὅτι ἔκλεψεν ὄρνιθας.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ· Ἔχεις νὰ εἴπῃς τίποτε, κατηγορούμενε;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. Ἐλπίζω πῶς τώρα θά μου ἐπιβάλλετε πειὸ μικρὰ ποινὴ ἀπὸ πέρυσι.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ· Διατί;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ. Γιατί φέτος, κῦρ πρόεδρε, τὰ πουλερικὰ εἶνε φθηνότερα ἀπὸ πέρυσι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κύριός τις σταματᾷ τὸν Κουφιοκεφαλάκην, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ εἶνε παντοπώλης καὶ τῷ λέγει:

— Νὰ εἰπῇς εἰς τὸν πατέρα σου ὅτι τον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ λάδι. Ἦτο πολὺ ὡραῖον.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης:

— Τέτοιο λάδι, ἀφέντη, δὲν βρίσκεται συχνά· ἠθέλαμε μεῖς νὰ το μεταχειρισθῶμεν· ἀλλὰ ἀναγκασθήκαμε νὰ το πωλήσωμε...γιατὶ ἔπεσε ἕνα ποντίκι μέσα!

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Δημητρακούλου.

*

Λογικὴ μικροῦ παιδίου.

—«Τί κουτοὶ αὐτοὶ οἱ καστανάδες, ποὺ δὲν τρώγουν τὰ κάστανά των παρὰ τα πωλοῦν!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλχαντος.

*

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἠρώτησε μίαν ἡμέραν τὴν μαμμά του:

— Μαμμά, ὅλοι εἴμεθα δοῦλοι τοῦ Θεοῦ;

— Ναί, παιδί μου.

—Ὥστε καὶ ὁ μπαμπᾶς εἶνε δοῦλος τοῦ Θεοῦ;

— Νοί, παιδί μου.

—Ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχήν μου, νὰ τον κάμῃ τουλάχιστον ὑπάλληλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

ΝΙΚΟΣ.— Ξεύρεις διατί οἱ στρατιωτικοὶ μουσικοὶ δὲν ἔχουν ὅπλα;

ΓΙΑΝΝΗΣ.—Ὄχι.

ΝΙΚΟΣ.—Γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ *παίζῃ* κανεὶς μὲ τὰ ὅπλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

Μεταξὺ διδασκάλου καὶ μικροῦ μαθητοῦ.

—Ἑπτὰ καὶ τρία πόσα κάμνουν;

—Ἕνδεκα.

— Πρόσεξε! μήπως κάμνουν ἕξκα.

—Ἀ! μπᾶ, πῶς γίνεται· σεῖς ὁ ἴδιος μᾶς εἴπατε χθὲς πῶς δέκα κάμνουν πέντε καὶ πέντε!

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Π. Μαρσέλλου.

*

— Πατέρα, ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἤμην φρόνιμος· ἀγόρασέ μου ἕνα τύμπανο.

— Ὄχι, παιδί μου· θὰ κάμῃς πολὺ θόρυβο καὶ θὰ μ' ἐμποδίζῃς νὰ ἐργάζωμαι.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο; τότε σοῦ δίνω ὑπόσχεσι νὰ το βαρῶ μόνο ὅταν κοιμᾶσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πόσον μὲ εὐχαριστεῖ ὁ ἐνθουσιασμός σου, *Νεῦλε τῆς Αἰγύπτου*! «Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο, μοῦ γράφεις, νὰ γίνω συνδρομητής σου, ἡ χαρά μου λοιπὸν εἶνε μεγάλη διότι το κατώρθωσα. Μὲ πόσην εὐχαριστησιν θὰ σε ἀναγινώσκω πάντοτε καὶ θὰ σε ἀγαπῶ, πρῶτον διότι περιέχεις ὠφέλιμα καὶ εὐχάριστα πράγματα καὶ δεύτερον διότι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν μου Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν ἐγὼ δυστυχῶς δὲν βλέπω. Διαμένω ἐν Τάντᾳ τῆς Αἰγύπτου.» Ἰδοὺ λοιπὸν τώρα ὅτι ὁ πόθος σου ἐξεπληρώθη· κάτι μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἶσαι εἷς τῶν καλλιτέρων φίλων μου.

Τὸ βραβεῖον σοὶ ἐστάλη, *Ἀτρόμητε Ὑψηλάντα*, διὰ μέσου του κ. Στυλ. Ἀναστασιάδου· ἡ δικαιολογία σου ὅμως διότι δέν μοι ἔγραφες τόσον καιρὸν δέν με ἔπεισε· ἐγὼ ἕως τώρα ἤξευρα ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς διακοπὰς ἔχουν περισσότερον καιρὸν παρὰ ὅταν ἀρχίσουν τὰ μαθήματα. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις.

Μὰ φίλε μου *Στρατηγὲ Γόρδων*, πῶς κατώρθωσες νὰ στείλῃς τὰς λύσεις τοῦ τεύχους τῆς 15 Αὐγούστου 22 ὁλοκλήρους ἡμέρας μετὰ τὴν προθεσμίαν; Ποῖος πταίει ἂν αἱ λύσεις αὗται, ὡς πολὺ κατόπιν ἑορτῆς στελλόμεναι, δὲν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν; Δὲν λαμβάνεις τὸν κόπον νὰ ναναγνώσῃς τὴν ἐννάτην παράγραφον τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ;

Δὲν ἔχεις δίκαιον, καλέ μου Στεφανίδη· τὰ ἀποτελέσματα τοῦ εἰκοστοῦεννάτου διαγωνισμοῦ ἐδημοσιεύθησαν. Ἰδὲ τὸ φυλλάδιον τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1891, ἐν σελίδι 150 καὶ θὰ τα εὕρῃς.

Τὰ συγκινητικὰ σου λόγια μὲ εὐχαρίστησαν πολύ, *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*. Πολὺ καλὰ κάμνεις καὶ λαμβάνεις μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς· σοῦ εὔχομαι δὲ ν' ἀνταμειφθοῦν οἱ κόποι σου καὶ νὰ λάβῃς τὸ βραβεῖον.

Πολὺ παράδοξον μοῦ φαίνεται πῶς τόσον ἀργὰ ἦλθεν εἰς χεῖράς σου, *Γάκιγθε*, τὸ 14 τεῦχος, μόλις τὴν 13 Αὐγούστου. Τώρα τὰ φύλλα μου ἐκδίδονται ἐγκαίρως καὶ παραδίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον πάλιν ἐγκαίρως. Ἡ βραδύτης προέρχεται, ὑποθέτω, ἐκ τοῦ ταχυδρομείου. Τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ *Θύματος τοῦ Φθόνου* ἐξεδόθησαν καὶ θὰ τα λάβῃς μὲ τὸ παρὸν ὅλα μαζί.

Συγχαίρω μὲ τὴν καρδιά μου τὸ ἀγαπητό μου *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* διὰ τὸ βραβεῖο ποὺ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ περιοδικὸν Little Folks διὰ τὴν ἱστορία ποὺ ἔγραψε εἰς αὐτό. Σὰν δέν μοῦ τὸ ἔγραψες σύ, μοῦ τὸ εἶπε ἕνα πουλάκι. Πῶς εὐχαριστεῖται ἡ ψυχή μου ὅταν βλέπω τὰ ἑλληνόπουλα νὰ θριαμβεύουν καὶ εἰς τὰ ξένα μέρη, καὶ μάλιστα τόσα πολιτισμένα καὶ φωτισμένα σὰν τὴν Ἀγγλία!

Διὰ τὰ γενέθλιά σου σοῦ στέλλω κολλὰς εὐχές, *Κατσικάκι τῆς Μάνης*· σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσῃς χρόνια πολλά, νὰ μεγαλώσῃς, νὰ προκόψῃς, νὰ γίνῃς ὅπως θέλει ὁ καλός σου ὁ πατέρας καὶ ἡ καλή σου ἡ μητέρα· νὰ κάμῃς ὅλους τοὺς ἰδικούς σου εὐτυχεῖς καὶ νὰ εἶσαι καὶ σὺ εὐτυχής.

Μέσα εἰς τὴν καρδούλα σου ἔχεις μερικὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, *Φίλεργε Χελιδών*, διὰ τοῦτο εἶμαι εὐχαριστημένη ὅτι σ' ἔχω φίλη μου· ἐν πρώτοις ὁμολογεῖς ὅτι ἄλλα κοριτσάκια τῆς ἡλικίας σου ἐργάζονται πολὺ καλλίτερα ἀπὸ σὲ καὶ λαμβάνουν βραβεῖα· τοῦτο σοῦ ἐμπνέει τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἐργασθῇς καὶ σὺ πολύ, πολύ· αὐτὴ ἡ ἀμιλία σου μ' ἀρέσει, κόρη μου· μ' ἀρέσει ὅμως κἄτι πειὸ πολύ. «Πόσον εὐτυχῆ εἶνε, λέγεις, καὶ πόσον εὐτυχεῖς εἶνε οἱ γονεῖς των! θὰ χαροῦν πολὺ οἱ γονεῖς μου ἂν καὶ ἐγὼ καμμίαν φορὰν πάρω κανὲν βραβεῖον.» Κορίτσι τὸ ὁποῖον σκέπτεται πῶς νὰ καταστήσῃ τοὺς γονεῖς του εὐτυχεῖς, πῶς νὰ τοις προξενήσῃ χαράν, εἶνε χωρὶς ἄλλο καλὸ κορίτσι.

«Τὰ σχολεῖα ἤνοιξαν καὶ ἡ ἐργασία δέον ν' ἀρχίσῃ». Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ἀρχίζει ἡ ἐπιστολή σου, φίλε Δημητρόπουλε· τοῦτο ὅμως δὲν θὰ σ' ἐμποδίζῃ, ὡς γράφεις, νὰ με ἀναγινώσκῃς. Ὅταν δὲ σοῦ περισσεύῃ καιρὸς ἀπὸ τὴν μελέτην, χάριν ἀναψυχῆς, γράφε μου κἄποτε κἄποτε.

Νὰ ἐργασθῇς, νὰ ἐργασθῇς, παιδί μου *Ἀνδρέτε Στρατεῦσα*· προσπάθησε νὰ ἦσαι ἐκ τῶν καλλιτέρων μαθητῶν τῆς τάξεώς σου· ποία γλυκυτέρα εὐχαρίστησις ἀπ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κανεὶς μετὰ τὴν ἐργασίαν, ὅταν ἔχῃ τὴν συνείδησίν του ἥσυχον ὅτι ἔκαμε τὸ καθῆκόν του! Φυσικὰ δὲν ἔπρεπε ν' ἀποθαρρυνθῇς εἰς τὸν διαγωνισμόν· εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς δὲν εἶνε δυνατὸν ὅλοι νὰ βραβεύωνται· ὅταν ὅμως γεννοῦν τὸ συναίσθημα τῆς φιλοτιμίας εἰς τοὺς διαγωνιζομένους, ὅταν τοὺς παρακινοῦν νὰ ἐργασθοῦν, νὰ γίνουν καλλίτεροι εἰς κἄτι, τότε ὁ σκοπὸς τῶν διαγωνισμῶν ἐπετυγχάνεται. Εἶθε εἰς τὸν προσεχῆ διαγωνισμὸν νὰ εἶσαι βραβευμένος. *Πνευματικὰς ἀσκήσεις* καὶ *παιδικὰ πνεύματα* δύνασαι νὰ στέλλῃς ἐλευθέρως.

Σοὶ ἐκφράζω τὰς εὐχαριστήσεις μου, *Ἀρχηγὲ τῶν Ἱεροδοχιτῶν*, διὰ τὸν συνδρομητὴν τὸν ὁποῖον ἐνέγραψες καὶ διὰ τὰς προσπαθείας τὰς ὁποίας καταβάλλεις πρὸς διάδοσίν μου. Ἡ παρατήρησις, τὴν ὁποίαν κάμνεις περὶ τοῦ...(ἂς τοῦ κάμωμεν τὴν χάριν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομά του) εἶνε πολὺ σοβαρά, σοβαρωτάτη· ὁ κύριος αὐτός, ὡς ἀποδεικνύεις, μοῦ στέλλει πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἄλλοτε δημοσιευθείσας ὑπ' ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ καλῇ τῇ πίστει τὰς δημοσιεύω, μὴ ὑποθέτουσα ὅτι ζητεῖ νὰ μ' ἀπατήσῃ, μὴ ἔχουσα δὲ πάντοτε καιρὸν νὰ ἐξελέγχω τὰ ὑπὸ τῶν φίλων μου ἀποστελλόμενα. Ἂν μέχρι τοῦδε ἔγινε τοῦτο ἀπὸ τοῦδε πρέπει πλέον νὰ παύσῃ! Πρέπει δὲ νὰ παύσῃ διότι ἡ πρᾶξις δὲν εἶνε ἠθική, διότι εἶνε κατάχρησις ἐμπιστοσύνης. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θέλει τοὺς φίλους της τιμίους, εἰλικρινεῖς, εὐθεῖς, καὶ νὰ μένουν τοιοῦτοι καὶ ἀφ' οὗ μεγαλώσουν. Ἀρμόζει λοιπὸν νὰ γίνεται ἀπάτη ἐντὸς αὐτῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ ὑπ' ἐκείνων οἵτινες ὑποτίθεται ὅτι μορφόνονται καὶ ἠθικοποιοῦνται ἀπὸ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ; Ὅστις εἰς τὸ ἑξῆς πράξῃ τὸ σφάλμα τοῦτο εἶνε ἀνάξιος νὰ εἶνε φίλος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἄλλους τόμους ζήτησε, ἀγαπητή μου *Σεμίραμις*· αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ζητεῖς εἶνε ἐξηντλημένοι· ὅταν ἀνατυπωθοῦν τότε τους λαμβάνεις.

Ἰδοὺ τί μου γράφει ὁ νέος μου φίλος *Πικουλίνος*. «Ἀκάμη μένομε εἰς τὰ Πατήσια· εἶνε μιὰ χαρὰ νὰ σε διαβάζω κάτω ἀπὸ τὴν σκιάδα μας· δὲν ἠξεύρεις τί ὡραῖα ποὺ φαντάζεις τὸ τριανταφυλλί σου ἐξώφυλλο μέσα 'ς τὸ πράσινο φύλλωμα! Τὸ πρωΐ, πρὶν ἐβγῇ ὁ ἥλιος, μέσα 'ς τὸν κῆπό μας εἶνε μαγεία· περιπατῶ μέσα 'ς τὰ δρυμάκια τῶν πρασιῶν καὶ ἀναπνέω μὲ ὅλη μου τὴν δύναμι τὸν καθαρό, τὸν μοσχοβολητὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς· ἔχω κ' ἕνα μικρὸ σκυλάκι, τὸν Ἀσταρώθ· τέτοιο ἔξυπνο ζωντόβολο δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου· εἶνε τοσούτσικο, ἕως μιάμισυ σπιθαμή· ἀλλὰ σπίθα μονοχή· κατάμαυρο· μὲ κἄτι μάτια· πονηρὰ αἂν μαῦρες χάντρες γυαλιστές· ἡ οὐρά του εἶνε πάντα σηκωτὴ σὰν ψιλὴ τῆς γραμματικῆς ποὺ βάζομε 'πάνω 'ς τὰ φωνήεντα· δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ· καὶ τὰ πηδήματά του ἔχουν τόση νοστιμάδα ποὺ σε πιάνουν τὰ γέλια καὶ σ' ἔρχεται νὰ το πιάσῃς 'ς τὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ το χαϊδεύσῃς· ὅλα τὰ Πατήσια ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὸν Ἀσταρώθ· θὰ σου γράφω τακτικὰ νέα του.»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου.]

107. Συλλαβόγριφος.

Καὶ τὰ δύο μου τὰ μέρη εἶνε μόνον ἐκ γραμμάτων.
Τὸ δὲ ὅλον μου σημαίνει τιμωρίαν ἐγκλημάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

108. Στοιχειόγριφος.

Ὅταν μ' ἀκούσεις, ἄνθρωπε, γελᾷς κ' εὐχαριστεῖσαι
διότι ὁμιλῶ ὡς σύ, δὲν εἶμαι πλὴν ὅ,τι εἶσαι.
Τὴν σύνθετόν μου κεφαλὴν ἐὰν ἁπλοποιήσῃς,
ἀνίσως εἶσαι Λέσβιος, πολὺ θὰ ἀπορήσῃς,
διότι θὰ ἐμφανισθῇ ἐν ἀκαρεῖ ἐμπρός σου
μὲ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν σοφός τις προγονός σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

109. Στοιχειόγριφος.

Μὲ σκοτόνεις εἰς τὸ ἕνα καὶ μὲ βάζεις εἰς τὸ ἄλλο
Κεφαλὴν ἂν μεταβάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος.

110. Στοιχειόγριφος.

Μὲ δμικρὸν χορδίζομαι
Μὲ βῆτα ξεφυλλίζομαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος

111. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικόν μου ἂν παιχθῇ τὰ ὦτά σας εὐφραίνει
Τὸ θηλυκόν μου ἔμπροσθεν τῶν οἰκιῶν σας μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

112. Ἐρώτησις.

Ἀφαίρεσέ μου ἓν γράμμα, εἶμαι ὁ ἴδιος· ἀφαίρεσέ μου δύο, μένω ὁ ἴδιος· ἀφαίρεσέ μου τρία, μένω ὁ αὐτός. καὶ ὅλα ἂν μού τα ἀφαιρέσῃς μένω πάλιν ὁ ἴδιος. Ποῖος εἶμαι ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

113. Ἥτα.

+ • • • +
+ • • • +
+ + + + +
+ • • • +
+ • • • +

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων κεφαλαίων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται ἐν τῇ πρώτῃ καθέτῳ πρὸς τἀριστερὰ γραμμῇ ὄνομα πράγματος χρησίμου διὰ τοὺς ναούς, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς τὰ δεξιὰ γραμμῇ τὸ ὄνομα πατρὸς ἥρωός τινος, ἐν δὲ τῇ ὁριζοντίῳ ὄνομα δηλοῦν τόπον σύνδενδρον. Ἀντικατάστησον ἔπειτα καὶ τὰς στιγμὰς διὰ γραμμάτων μικρῶν, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως τὰ ἑξῆς :

1) Γλύκισμα. 2) Κωμόπολις τῆς Ἀττικῆς. 3) Ρῆμα σύνηθες. 4) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

114—117. Μαγικὴ συλλαβή.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχηματίσον ἄλλας τόσας.

Αὐτός, φακός, ἄδικα, ὄμως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Κύματος.

118. Πρόβλημα.

Ἀποσύνθεσον τὸν ἀριθμὸν 100 εἰς τέσσαρας ἀριθμοὺς τοιούτους, ὥστε προστιθεμένου 4 εἰς τὸν πρῶτον, ἀφαιρουμένου 4 ἐκ τοῦ δευτέρου, πολλαπλασιαζομένου τοῦ τρίτου ἐπὶ 4 καὶ διαιρουμένου τοῦ τετάρτου διὰ 4 νὰ παράγεται τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον καθ' ἑκάστην τῶν τριῶν τούτων πράξεων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

119. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Ποτὲ νὰ μὴ νοιώσῃ ἡ μητέρα δακρυσμένο τὸ μάτι τοῦ γιατροῦ, ὅταν τὸ παιδί της εἶνε σὲ πόνου κρεββάτι βαρειὰ ἐπιπλωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικαυλίου.

120—122. Κεκρυμμένα ὀνόματα θεῶν.

Α') Πρέπει τὰ πάθη νὰ ἀποφεύγωμεν, διότι γίνονται αἴτια πολλῶν δυστυχημάτων.

Β') Μὴ ἀκούης τὸν κόλακα καίπερ σε φωνεῖ διὰ καλοῦ ὀνόματος.

Γ') Πρέπει νὰ βαδίζωμεν πάντοτε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

123. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θυγατρὸς ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

1, Κένταυρος. 2, Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. 3, Ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 4, Πατὴρ περιφήμου ἀοιδοῦ. 5, Τέκνον τῆς Νυκτός. 6, Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. 7, Ἀδελφὴ Ἥρως. 8, Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Μαρσέλλου.

124. Φωνηεντόλεπον.

Τ—πρ—κρν—κχσθ
Σ—κρφν—ρμζ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐωθινοῦ Ἀστέρος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 31 Δεκεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

59. Βοήθεια (Βοή, θεία).—60. Πίθος, πῖλος.—61. Τὸ γράμμα ὄ μικρόν.—

62. Α—ΚΑ—ΚΙ—Α —63.
ΚΑ—ΛΑ—ΜΩΝ
ΚΙ—ΜΩΝ
Α

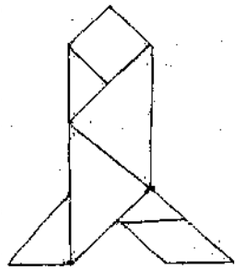

—64. Ἦτο 24 ἐτῶν, 6 μηνῶν, καὶ 12 ἡμερῶν.—65. Ἡ λέξις *ἀλεπάλληλος*.—66-69. Α') Μαλέας.— Β') Ταίναρον. — Δ') Τραφαλγάρ.—Δ') Κανέον —70 - 74. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ι σχηματίζονται αἱ λέξεις : αἶνος, γωνία, αἰχμή, οἶκτος, μανία.—

75. Ἡ ἀγνωμοσύνη εἶνε καὶ κακίας πάσης χείρων.
Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε εὐγενοῦς ψυχῆς τὸ μῦρον.

—76. Α' Β' Γ'

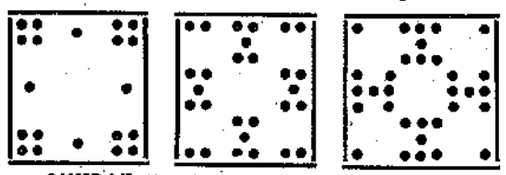

77. ΟΜΗΡΟΣ (1, Ὄλυμπος. 2, Μηλέα. 3, Ἥδη. 4, Ρόδος. 5, Ὄνος. 6, Σκαπάνη).—78. ΥΜΗΝ (1, ΒρΥον 2, ΚλεοΜένης. 3, ΑκτΗμων).—79. Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.—80. Πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου οἴνου.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

«ΕΦΑΝΗΣΑΝ, ΤΟΥ ΟΥΙΛΚΙΝΣ ΚΡΑΤΟΥΝΤΟΣ ΤΟΝ ΠΙΛΟΝ ΤΟΥ ΚΕΔΡΙΚ» (Σελ. 115)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 97]

ΙΘ'

Ὁ Κέδρικ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἡ ὁποία διέσχισε πάλιν τὸ πράσινον λιβάδιον. Εἶχεν ἤδη φθάσῃ εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ καὶ ὁ κόμης διετήρει ἀκόμη ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ μειδιάματος, τὸ ὁποῖον εἶχε μειδιάσῃ πρὸ τοῦ Χούγκ.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας πολλάκις ἐδόθη ἀφορμὴ νὰναφανῇ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο. Ὅσῳ καλλίτερον ἐγνώριζε τὸν ἔγγονόν του, τόσῳ συχνότερον ἐμειδία· ὑπῆρχον μάλιστα στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο λησμονῶν τὴν συνήθη του δυςθυμίαν. Εἶνε βέβαιον ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεφάνη ὁ μικρὸς λόρδος, ὁ γηραιὸς κόμης ἤρχισε νὰ βαρύνεται πολὺ καὶ τὴν μόνωσίν του καὶ τὴν ἀρθρίτιδά του καὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη του. Μετὰ μακρὸν βίον διαρρεύσαντα ἐν τρυφῇ, δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστον νὰ εὑρεθῇ κανεὶς ἔξαφνα μόνος εἰς ἓν οἴκημα, ὅσον λαμπρὸν καὶ ἂν ὑποτεθῇ, μ' ἕνα πόδα ἀσθενικὸν ἐξηπλωμένον ἐπάνω εἰς ἓν σκαμνίον, μὴ ἔχων ἄλλην διασκέδασιν, πλὴν νὰ θυμόνῃ καθημερινῶς μ' ἕνα ὑπηρέτην ὁ ὁποῖος τὸν μισεῖ—διότι ἦτο ἀρκετὰ λεπτὸς ὁ κόμης ὥστε νὰ ἐννοῇ ὁποῖα αἰσθήματα ἔτρεφον πρὸς αὐτὸν οἱ ὑπηρέται του. Ἤξευρεν ὅτι ἂν ἤρχοντο ἐνίοτε νὰ τὸν βλέπωσι, τοῦτο δὲν προήρχετο ἐξ ἀγάπης, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν εὕρισκον ἴσως εἰς τὴν κακόγλωσσον συνομιλίαν του, ἥτις δὲν ἐφείδετο κανενός. Ἐφ' ὅσον τοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ὑγεία του ἐπεριηγεῖ-

το, μεταβαίνων ἀπὸ ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο ἀκαταπαύστως, ἐπιζητῶν τὴν διασκέδασιν, ἀλλὰ μὴ εὑρίσκων αὐτὴν πουθενά. Ὅταν ἐπῆλθε τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀσθένεια, ἐκλείσθη εἰς τὸ Δόρινκουρ, μόνους συντρόφους ἔχων τὰς ἐφημερίδας καὶ τὴν ἀρθρῖτιδα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ ναγιγνώσκῃ διαρκῶς ἄνευ ἀνίας, ἤρχισε νὰ ηδιάζῃ τὴν ζωὴν ὁλονὲν περισσότερον. Αἱ νύκτες τῷ ἦσαν ἐπίσης ἀνιαραὶ ὡς αἱ ἡμέραι. Ὁ χαρακτὴρ του ἐγένετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δύστροπος. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ὁ Κέδρικ, εὐτυχῶς δι' αὐτὸν ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ πάππου ἐκολακεύθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκ τῶν προτερημάτων τοῦ μικροῦ ἐγγόνου· ἂν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ὁ Κέδρικ δὲν θὰ ἐλάμβανε ποτὲ εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἀπόκρυφα χαρίσματα τοῦ νοῦ του καὶ τῆς καρδίας του· διότι ὁ κόμης θὰ ἤρχιζεν εὐθὺς νὰ τὸν ἀντιπαθῇ καὶ δὲν θὰ τὸν ἐκράτει πολὺ πλησίον του. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρέσκετο νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ καλλονή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἔγγονός του ἦτο πεπροικισμένος, ὡς καὶ ἡ θελκτικὴ χάρις τῶν τρόπων καὶ ἡ αὐτηρὰ λογική ἡ διαπνέουσα τοὺς λόγους του πάντας, μεθ' ὅλην τὴν ἄγνοιαν τῶν ἀφορώντων τὴν νέαν του κοινωνικὴν θέσιν, προήρχοντο ἐκ τοῦ εὐγενοῦς αἵματος τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας του, διὰ τοῦτο δέ, χωρὶς οὔτε αὐτὸς νὰ το γνωρίζῃ, ἤρχισε νὰ γαπᾷ τὸ παιδίον ἐκεῖνο. Χάριν διασκεδάσεως ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸ τὴν τύχην τοῦ Χούγκ, χωρὶς αὐτὸς νὰ αἰσθάνεται τὸ παραμικρὸν ὑπὲρ τοῦ ἐνοικιαστοῦ του ἐνδιαφέρον. Ἠγάπα νὰ σκέπτεται ὅτι ὁ ἔγγονός του θὰ ἐγίνετο ἡμέραν τινὰ δημοφιλὴς μεταξὺ τῶν ὑπηκόων του καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν μαζί του τὴν Κυριακὴν ἐκείνην. Ἤθελε νὰ ἴδῃ ὁποίαν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνε ἡ θέα τοῦ ἐγγόνου του. Ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐπροκάλει ἔκστασιν ἡ ὡραιότης τῶν χαρακτηριστικῶν του, ἡ κομψότης καὶ ἡ σταθερότης τῶν μικρῶν μελῶν, τῶν τόσων καλῶς συνηρμοσμένων, ἡ λάμψις τῶν χρυσῶν του βοστρύχων καὶ ἐν γένει ἡ χάρις τοῦ σώματός του καὶ ὅτι, ὡς ἤκουσεν ἄλλοτε γραῖαν τινὰ νὰ λέγῃ περὶ τοῦ πατρός, ὅλοι θὰνέκραζον μετ' ἐνθουσιασμοῦ «Εἶνε λόρδος ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή!» Ὁ λόρδος Δόρινκουρ ἦτο φιλόδοξος καὶ ὑπερήφανος διὰ πᾶν ὅ τι ἀφεώρα τὴν γενεάν καὶ τόνομά του· οὐδόλως δὲ θὰ δυσηρεστεῖτο καταδεικνύων σήμερον εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἔβλεπον τὴν γενεάν του ἀντιπροσωπευομένην ὑπὸ υἱῶν, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ἀναξίους ἑαυτοῦ, ὅτι ὁ νέος του κληρονόμος ἦτο ἀντάξιος τῆς ὑψηλῆς του θέσεως.

Ἡμέρας τινὰς πρότερον εἶχε δοκιμασθῆ καὶ ἡ ἱππευτικὴ δεξιότης τοῦ μικροῦ λόρδου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ κόμης ἔμεινεν εἰς ἄκρον ηὐχαριστημένος. Συμφώνως πρὸς τὰς διαταγάς του ὁ Οὐίλκινς, ὁ ἱππο-

κόμος, εἶχε φέρῃ τὸν μικρὸν ἵππον τοῦ Κέδρικ, σείοντα τὴν στιλπνὴν αὐτοῦ χαίτην καὶ κτυπῶντα ἀνυπομόνως τὴν ὁπλήν, πρὸ τῶν παραθύρων τῆς βιβλιοθήκης, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ παρευρεθῇ καὶ ὁ λόρδος Δόρινκουρ εἰς τὸ πρῶτον μάθημα τῆς ἱππασίας. Ἦτο περίεργος ὁ πάππος νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐφέρετο κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν ὁ ἔγγονός του. Εἶχεν ἴδῃ πολλὰ παιδία ἐκδηλοῦντα συμπτώματα ἀμέτρου φόβου, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν τ' ἀνεβίβαζαν ἐπὶ ἵππου, εἶχε δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἔγγονός του δὲν θὰ ἐδείκνυε παρομοίαν ἀδυναμίαν.

Ἡ ἐλπίς του αὕτη δὲν διέψευσθη.

Ὁ Κέδρικ ἐπλησίασεν ἀποφασιστικῶς τὸ ἀλογάκι του, τὸ ἐθώπευσε καὶ κατόπι, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Οὐίλκινς, ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῶν νώτων του. Τότε δὲ ὁ ἱπποκόμος λαβὼν τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ περιήγαγεν αὐτὸν δὶς καὶ τρὶς πρὸ τοῦ παραθύρου.

«Εἶνε περίφημος καβαλάρης,» ἔλεγεν ὁ Οὐίλκινς μετά τινας ὥρας πρὸς τὸν Θωμᾶν «δὲν ἐδυσκολεύθη διόλου νὰ καβαλικεύσῃ· καὶ ἕνας μεγαλείτερός του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ἐπάνω 'στὴ σέλλα τόσο καλὰ σὰν αὐτόν. — Κάθουμαι καλά, Οὐίλκινς; μοῦ ἔλεγε. Εἰς τὸ ἱπποδρόμιον εἶδα τοὺς καβαλάρηδες ποῦ ἐστέκοντο ἐπάνω 'στὰ ἄλογα πολὺ ἴσια· ἐγὼ στέκομαι ἴσια; — Ἴσιος σὰν καμπαναρειό, μυλόρδε, τοῦ ἔλεγα· ἴσιος σὰν Ἰῶτα. Τότε ἔβαζε τὰ γέλια. — Ἴσιος σὰν Ἰῶτα, νόστιμο καὶ αὐτό, μοῦ ἔλεγε. Ὅταν δὲν στέκομαι ἴσιὰ νὰ μοῦ το λές, Οὐίλκινς.»

Ἀλλ' ὁ Κέδρικ δὲν ηὐχαριστεῖτο νὰ βαδίζῃ οὕτως ἠρέμα ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐν ᾧ ὁ Οὐίλκινς ἐκράτει πάντοτε τοὺς χαλινοὺς τοῦ μικροῦ ἵππου:

«Δὲν μπορῶ νὰ πάγω καὶ μόνος μου τώρα;» εἶπεν ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πάππον του, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει παρατηρῶν ἐκ τοῦ παραθύρου. «Δὲν μπορῶ νὰ πάγω μόνος μου καὶ 'λίγο γρηγορώτερα; Τὸ παιδὶ τῆς Πέμπτης Λεωφόρου 'στὴ Νέα Ὑόρκη, ποῦ σας ἔλεγα, ἔκανε τρὸτ καὶ γκαλόπ ἀκόμη μὲ τὸ ἀλογάκι του.

— Τί, νομίζεις ὅ,τι μπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ σὺ γκαλόπ;» ἠρώτησεν ὁ πάππος.

— Ἤθελα νὰ δοκιμάσω.

Ἡ Ἐξοχότης Του ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Οὐίλκινς, ὁ ὁποῖος πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ἵππου ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ Κέδρικ.

Εἰς δεύτερον νεῦμα τοῦ κόμητος οἱ δύο ἵπποι ἐξεκίνησαν ἐν τριποδισμῷ.

«Ὤ . . . ὤ . . . ὤ!» ἔλεγε «π . . . π . . . πῶς . . . μ . . . μ . . . με . . . κου . . . κουνεῖ . . . Ἔ . . . ἔ . . . τσι . . . σ . . . σ . . . σε . . . κου . . . κουνεῖ κ . . . κ . . . καὶ σένα . . . Οὐ . . . ίλκινς;

— «Ὄχι, μυλόρδε», ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης· » Οὔτε σᾶς θὰ σας κουνῇ πάντα. Σηκωθῆτε ἐπάνω εἰς τοὺς ἀναβολεῖς!

— Σ . . . σ . . σηκ . . . . ὀνομαι . . . ἀ . . . δὲν . . . μ . . . ὠ . . . ὠ . . . ὠφελετειεῖ . . !»

Καὶ ἐκρατεῖτο ὁπωσδήποτε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἀλλ' ὄχι ἄνευ κλονισμῶν καὶ ἀνατιναγμῶν ἀνωμάλων, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐπροξένουν αἴσθημα πολὺ ὀλίγον εὐάρεστον. Αἱ παρειαί του ἐπορφυρώθησαν, ἠσθμαίνεν· ἀλλ' ὑφίστατο τοῦ ἱππαρίου τὸν τριποδισμὸν χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ζητήσῃ χάριν. Ὁ κόμης ἐξηκολούθει νὰ τὸν παρακολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Μετ' ὀλίγον οἱ ἱππεῖς ἐξηφανίσθησαν ὄπισθεν τοῦ ἐσμοῦ τῶν δένδρων τὰ ὁποῖα περιέβαλλον τὴν ὁδόν, καὶ παρῆλθε χρόνος τις καθ' ὃν ἦσαν ἀφανεῖς. Ὅταν ἀνεφάνησαν πάλιν ὁ Κέδρικ ἔτρεχεν ἐμπρός, αἱ παρειαί του ἦσαν κατακόκκινοι καὶ τὰ χείλη του συνεσφιγμένα· ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ τριποδίζῃ πλησίον τοῦ Οὐίλκινς.

«Στάσου μιὰ στιγμὴ» εἶπεν ὁ πάππος «ποῦ εἶνε τὸ καπέλο σου;»

Ὁ Οὐίλκινς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

«Τοῦ ἔπεσε, μυλόρδε» εἶπεν· «Ἡ Ἐξοχότης Του δὲν ἠθέλησε νὰ σταθοῦμε νὰ το πάρωμε.

— Ἐφοβήθη διόλου ὁ λόρδος Φωλεροᾶ;

— Νὰ φοβηθῇ; αὐτός; Διόλου, Ἐξοχώτατε! Θὰ ὡρκιζόμουν ὅτι δὲν ξεύρει τί θὰ 'πῇ φόβος. Ἔμαθα πολλὰ παιδιὰ ἕως τώρα νὰ καβαλικεύουν, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶδα ἔτσι ἄφοβο σὰν τὴν Ἐξοχότητά Του.

— Ἐκουράστηκες;» ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν Κεδρικ. «Θέλεις νὰ σταματήσῃς;

— Μὲ κουνεῖ καὶ με κουράζει 'λιγάκι» ἀπήντησε τὸ παιδίον· «ἀλλὰ ἤθελα καλλίτερα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ μάθημα. Ἄμα ξανασάνω 'λιγάκι, θὰ τρέξω νὰ βρῶ τὸ καπέλο μου.»

Ὁ ἱκανότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν ἔδιδεν εἰς τὸν Κέδρικ συμβουλὰς περὶ τοῦ πῶς νὰρέσῃ καλλίτερα εἰς τὸν πάππον του, δὲν θὰ προσέθετε τίποτε εἰς ὅσα ἔκαμνεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ μικρὸς λόρδος ἐν τῇ ἀγνότητι τῆς καρδίας του, ὑπακούων ἁπλῶς εἰς τὴν φύσιν του. Ἐν ᾧ τὸ ἱππάριον, φέρον τὸν μικρὸν ἀναβάτην, ἐτριπόδιζε πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσῃ ὁ πῖλος τοῦ Κέδρικ, ἀσθενὴς ἐρυθρότης ἐζωογόνησε τὰς μαραμένας παρειὰς τοῦ κόμητος καὶ αἴσθημα ἱκανοποιήσεως, ὅμοιον τοῦ ὁποίου οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του ἐνθυμεῖται νὰ ἠσθάνθη, ἔκαμε τοὺς ὀφθαλμούς του νὰ ἐξαστράψωσιν. Ἔμεινεν ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθῇ τὸ παιδίον, περιέμενεν ἀνυπομόνως νὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν. Μετ' ὀλίγον ὁ ἦχος τῶν πετάλων τῷ ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τῶν ἱππέων. Ἐφάνησαν τῷ ὄντι, τοῦ Οὐίλκινς κρατοῦντος τὸν πῖλον τοῦ Κέδρικ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκόμη ἀσκεπής, μὲ κόμην κυματίζουσαν εἰς τὸν ἀέρα, μὲ παρειὰς ἐρυθροτέρας καὶ λαμπροτέρους εἴπερ ποτὲ ὀφθαλμούς. Ὁ ἵππος του τώρα ἐκάλπαζεν.

«Τί ὡραῖα!» εἶπεν ἀσθμαίνων ὅταν ἔφθασε κάτωθι τοῦ παραθύρου. «Ἔκαμα γκαλόπ· ὄχι βέβαια σὰν τὸ παιδὶ τῆς Νέας Ὑόρκης· ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι ὄρχισα κ' ἐγὼ καὶ θὰ μάθω.»

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης αὐτός, ὁ Οὐίλκινς καὶ τὸ ἀλογάκι ἔγιναν στενώτατοι φίλοι. Δὲν παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ τις καὶ τοὺς τρεῖς διερχομένους ὁμοῦ ἐν καλπασμῷ εἴτε διὰ τῶν ὁδῶν τῆς περιοχῆς εἴτε διὰ μέσου τῶν πρασίνων ἀγρῶν. Τὰ παιδία ἐξήρχοντο ἐκ τῶν οἰκιῶν διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ εὔμορφο ἀλογάκι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφανον διὰ τὸν κομψὸν ἱππέα, ὁ ὁποῖος ἵστατο τόσον εὐθὺς ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του, ὁ δὲ μικρὸς λόρδος τὰ ἐχαιρέτα φαιδρός, σείων τὸν πῖλόν του εἰς τὸν ἀέρα κατὰ τρόπον ὀλίγον μὲν ἴσως ἁρμόζοντα εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' εἰς ἄκρον φιλικόν.

Κ'

Ὀσημέραι ηὔξανεν ἡ μεταξὺ πάππου καὶ ἐγγόνου οἰκειότης, συγχρόνως δὲ ἐνεδυναμοῦτο ἡ πεποίθησις τοῦ τελευταίου πρὸς τὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ κόμητος. Δὲν τῷ ἔμενε πλέον καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ πάππος του ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ γενναιότερος τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ μικροῦ λόρδου ἐξεπληροῦντο ἐκεῖ σχεδὸν πρὶν γεννηθῶσι, τὰ δὲ δῶρα καὶ αἱ διασκεδάσεις ἐπήρχοντο ἀλλεπάλληλα καὶ κατὰ τρόπον προξενοῦντα πολλάκις εἰς αὐτὸν ἀμηχανίαν. Ἡ μέθοδος αὕτη θὰ ἦτο πολὺ κινδυνώδης ἐφαρμοζομένη εἰς ἄλλα παιδία τῆς αὐτῆς ἡλικίας· ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Κέδρικ δὲν ἐδύνατο παρὰ μόνον καλὰ ἀποτελέσματα νὰ ἐπιφέρῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν μεθ' ὅλην τὴν λαμπράν του φύσιν, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχεν ἄλλως, ἐὰν ἡ μήτηρ του δὲν εἶχεν ἐπαγρυπνήσῃ τόσον τρυφερῶς καὶ προσεκτικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Κέδρικ μετέβαινε καθεκάστην καὶ διήρχετο ὀλίγας ὥρας μετ' αὐτῆς· συνωμίλουν ἐπὶ μακρὸν· οὐδέποτε δ' ἐκείνη τὸν ἄφινε νὰ φύγῃ, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, χωρὶς νὰποθέσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἓν φίλημα καὶ εἰς τὴν καρδίαν του λέξεις τινάς, προωρισμένας νὰ καρποφορήσωσι.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖον περιῆγεν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν τὸ μικρὸν παιδίον καὶ τὸ ὁποῖον τὸ ἐσυλλογίζετο συχνότερα ἀφ' ὅσον ὑπέθετε καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ του. Μὲ τὸ ὀξὺ του πνεῦμα καὶ τὴν παρατηρητικότητά του δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὐδέποτε ἐβλέποντο ὁ κόμης καὶ ἡ μήτηρ του. Ὅταν ἡ ἄμαξα τοῦ πάππου του τὸν

ὡδήγει εἰς τὴν Λόζην, οὐδέποτε κατήρχετο ὁ κόμης, εἰς τὰς σπανίας δὲ περιστάσεις καθ' ἃς μετέβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄφινε μὲν τὸν ἔγγονόν του νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς μητρὸς ὑπὸ τὸν πυλῶνα ἢ καὶ ἀκόμη νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλὰ χωρὶς οὐδέποτε αὐτὸς νὰ πλησιάσῃ. Ἐν τούτοις καθεκάστην σπάνιοι καρποὶ καὶ ἄνθη ἐκ τῶν κήπων ἢ τῶν θερμοκηπίων τῆς ἐπαύλεως, ἐστέλλοντο εἰς τὴν Λόζην. Οὐδὲ περιωρίζοντο ἕως ἐδῶ αἱ πρὸς τὴν νύμφην του γενναιοδωρίαι τοῦ κόμητος· εἶχε δώσῃ διαταγὰς νὰ μή της λείψῃ τίποτε, συμφώνως βέβαια μὲ τὴν ἀρχήν, τὴν τεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κυρίου Χάβιζαμ, καθ' ἣν δὲν ἤθελε νὰ τον κατηγορήσωσι ποτὲ ὅτι δὲν παρέσχε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ ὅλα τὰ μέσα νὰ ζήσῃ μὲ ἀξιοπρέπειαν ἀνάλογον πρὸς τὴν θέσιν της.

Ἑβδομάδας τινὰς μετὰ τὴν ἄριξίν του ὁ Κέδρικ θέλων μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρός του, εὗρεν εἰς τὴν ἐξώθυραν ἀντὶ τοῦ μεγάλου ὀχήματος, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερεν ἐκεῖ συνήθως, ἓν ὡραῖον ἁμαξάκι κουπὲ μ' ἕνα λαμπρὸν μαῦρον ἵππον.

«Αὐτὸ εἶνε δῶρον ἰδικόν σου πρὸς τὴν μητέρα σου» τῷ εἶπεν ὁ κόμης ἀποτόμως. «Δὲν μπορεῖ νὰ βγαίνῃ πεζή, πρέπει νὰ ἔχῃ ἓν ἁμάξι. Ὁ Οὐίλ, ὁ ἁμαξηλάτης, θὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα του καὶ θὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγάς της. Ἀλλὰ ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι σὺ τῆς χαρίζεις αὐτὸ τὸ ἁμάξι.»

Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ Φωλεροᾶ καὶ διὰ λόγων διακεκομμένων ηὐχαρίστησε τὸν πάππον του. Τὸ δῶρον τοῦτο ἦτο ἡ κορωνὶς ὅλων τῶν πρὸς αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του περιποιήσεων. Ἀλλὰ διατί ἄρά γε νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγάπην του, καθ' ὃν χρόνον προσεπάθει νὰ τῇ φαίνεται τόσον εὐάρεστος;

Ἐκοπίασε πολὺ νὰ συγκρατήσῃ τὰ αἰσθήματά του, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν Λόζην. Ἡ μήτηρ του ἔδρεπε ῥόδα ἐν τῷ κήπῳ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας. Ὁ Κέδρικ ὥρμησεν ἔξω καὶ τρέχων πρὸς αὐτήν,

«Ἀγάπη μου» ἀνέκραξε «θά το πιστεύσῃς; Τὸ κουπὲ αὐτὸ εἶνε ἰδικό σου. Μοῦ εἶπεν ὁ παππούς ὅτι ἐγὼ σοῦ το χαρίζω. Εἶνε ἰδικό σου διὰ νὰ πηγαίνῃς μ' αὐτὸ ὅπου θέλῃς.»

Ἦτο τόσον εὐτυχὴς ὥστε δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔλεγεν. Ἡ κυρία Ἔρρολ μὴ θέλουσα νὰ καταστρέψῃ τὴν χαρὰν τοῦ υἱοῦ της, δὲν ἀπεποιήθη τὸ δῶρον, ἂν καὶ προερχόμενον παρ' ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὴν ἐθεώρει ὡς ἐχθράν. Ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, μετὰ τῶν ῥόδων, τὰ ὁποῖα εἶχε δρέψῃ καὶ νὰ συγκατατεθῇ νὰ κάμουν ἕνα περίπατον. Ἐν ᾧ ἡ ἅμαξα ἔτρεχε, τὸ παιδίον τῇ ὡμίλει περὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ πάππου του. Αἱ διηγήσεις αὗται ἀπεκάλυπτον ψυχὴν τόσον ἀγνὴν καὶ συγχρόνως ἀθῶαν καὶ τρυφεράν, ὥστε εἰς στιγμάς τινας ἡ κυρία Ἔρρολ δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας. Συγχρόνως δὲ εἴλκυεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ παιδίον, τὸ ἔσφιγγε καὶ τὸ κατεφίλει, εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι δὲν ἤξευρε παρὰ μόνον τὸ καλὸν νὰ βλέπῃ γύρῳ του, ἀκόμη καὶ εἰς τὸν σκληροκάρδιον ἐκεῖνον γέροντα, ὁ ὁποῖος οὔτε ἕνα φίλον ὑπῆρξεν ἕως τώρα ἱκανὸς νὰ ποκτήσῃ!

ΚΑ'

Μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ ἐζήτησεν ἐπιμόνως νὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ ἵππου του, πλησίον τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου, καὶ ἀναβιβάσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἓν χωλὸν παιδίον πτωχόν, Τζὼν Χάρτλη ὀνομαζόμενον, διὰ νὰ το φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

«Δὲν ἔπερνε ἀπὸ λόγια» ἔλεγεν ὁ Οὐίλκινς διηγούμενος τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο εἰς τοὺς συντρόφους του. «Τοῦ ἐπρότεινα νὰ δώσω τὸ ἄλογό μου εἰς τὸν Χάρτλη, ἀφ' οὗ σώνει καὶ καλὰ ἡ Ἐξοχότης Του δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ πεζός· ἀλλά μου ἀποκρίθηκε ὅτι τὸ ἄλογό μου ἦτο πολὺ μεγάλο, ὅτι ὁ Τζὼν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατηθῇ καλὰ ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ὅτι τὸ ἰδικόν του θὰ του ἤρχετο καλλίτερα. Καὶ ὁ μυλόρδος κατέβηκε καὶ ἄρχισε νὰ περιπατῇ μὲ ζωηρὸ βῆμα κοντὰ 'ς τὸ ἄλογο, ὅπου ἀνέβασα τὸ κουτσό, μὲ τὰ χέρια μέσα 'ςτὴς τσέπες, μὲ τὸ καπέλο ὀπίσω καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ 'ςτὸν ἀέρα. Καὶ ἐνῷ ἐπερπατοῦσε ἐσφύριζε ἢ συνωμιλοῦσε μὲ τὸν Χάρτλη.

«Ὅταν ἐφθάσαμε 'ςτὸ σπιτάκι τῆς μητέρας του, ἐκείνη ἡ καϊμένη βγῆκε μὲ ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί τρέχει. Ὁ λόρδος Φωλεροᾶ την ἐχαιρέτισε ὅπως θὰ χαιρετοῦτε καὶ μία λαίδη καὶ τῆς εἶπε — Καλὴ μέρα σας, κυρία! σᾶς ἔφερα τὸ παιδί σας γιατὶ του ἐπονοῦσε τὸ ποδάρι του. Μοῦ φαίνεται πῶς ἕνα μπαστοῦνι δὲν τον φθάνει γιὰ νὰ περπατῇ καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν πάππου μου νὰ του πάρῃ ἕνα ζευγάρι δικανίκια. — Φαντάζεσθε πλειὰ τὴν ἔκπληξι τῆς γυναίκας Τῆς ἔπεσάν τὰ χέρια της καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ 'πῇ.»

Ὅταν ὁ κόμης ἤκουσε τὸ περιστατικὸν ἐκ στόματος αὐτοῦ τοῦ Οὐίλκινς, δὲν ἔδειξε διόλου ὀργήν, ὅπως κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη ὁ ὑπηρέτης· ἀπεναντίας ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ προσκαλέσας τὸν Κέδρικ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διήγησιν τοῦ περιστατικοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ πάλιν ἐκίνησε τὴν ἱλαρότητά του.

Μετὰ τινας ἡμέρας τὸ ὄχημα τοῦ κόμητος ἐσταμάτα πρὸ τοῦ οἰκίσκου τῆς χήρας Χάρτλη. Ὁ Φωλεροᾶ ἐπήδησε κάτω καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδον, φέρων ἐπ' ὤμου, ὡς εἶδος τυφεκίου, ζεῦγος βακτηριῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἰσχυραὶ συγχρόνως καὶ ἐλαφραί.

«Ὁ πάππος μου σᾶς στέλλει χαιρετίσματα, κυρία Χάρτλη» εἶπε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ χωλοῦ· «αὐτὰ τὰ δικανίκια εἶνε γιὰ τὸ παιδί σας· ὁ πάππος μου καὶ ἐγὼ ἔχουμε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τα εὕρῃ πολὺ καλά.»

«Τὴν ἐχαιρέτισα καὶ ἐκ μέρους σας» εἶπε πρὸς τὸν κόμητα ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἅμαξαν, ὅπου ἐκεῖνος τον ἐπερίμενε. «Δὲν μού το εἴχατε πῇ· ἀλλὰ ἐσκέφθηκα ὅτι μπορεῖ νὰ το εἴχατε λησμονήσῃ. Ἔκαμα καλά;»

Ἡ Ἐξοχότης Του ἀπεκρίθη διὰ μειδιάματος.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο ὁ Κέδρικ ἔγραψε πρὸς τὸν κ. Χώψ. Ἔκαμε κατ' ἀρχὰς τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὸν κόμητα διὰ νὰ το ἐξετάσῃ.

«Πρέπει νὰ ἔκαμα πολλὰ ὀρθογραφικὰ λάθη» εἶπε «καὶ ἤθελα νὰ μού τα διορθώσετε γιὰ νὰ το ξαναντιγράψω.»

Περιεῖχε τῷ ὄντι πολλὰ γραμματικὰ ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα ὁ κόμης διώρθωσε, ὅπως τὰ διορθόνομεν καὶ ἡμεῖς εὐθὺς κατωτέρω, παραθέτοντες τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κέδρικ.

«Ἀγαπητέ μου κ. Χώψ,

«Πρέπει νὰ σου ὁμιλήσω περὶ τοῦ πάππου μου. Εἶνε ὁ καλλίτερος κόμης ποῦ εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἦσθε ἠπατημένος νομίζων ὅτι οἱ κόμητες εἶνε τύραννοι. Ὁ ἰδικός μου τοὐλάχιστον δὲν εἶνε διόλου τύραννος. Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ τον ἐγνωρίζατε! Θὰ ἐγίνεσθε οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, εἶμαι βέβαιος. Ἔχει ρευματισμοὺς εἰς τὸ ποδάρι καὶ ὑποφέρει πολύ, ἀλλὰ εἶνε τόσο ὑπομονητικός! Κάθε μέρα τὸν ἀγαπῶ περισσότερον· θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ μὴν ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά του ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πρὸς ὅλους εἶνε καλὸς καὶ λησμονεῖ πάντοτε τὸν ἑαυτόν του χάριν τῶν ἄλλων; Ἤθελα πολὺ νὰ ἐσυνομιλούσατε μαζί του. Δὲν φαντάζεσθε πόσα πράγματα ξεύρει· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τον ἐρωτήσῃ δι' ὅ,τι πρᾶγμα θέλει. Μοῦ ἐχάρισε ἕνα ἀλογάκι καὶ τῆς μητέρας μου ἕνα ἁμάξι κουπέ. Ἔχω τρία δωμάτια ἰδικά μου γεμάτα ἀπὸ βιβλία καὶ παιγνίδια. Ἡ ἔπαυλις εἶνε πολὺ μεγάλη, χάνεται κανεὶς μέσα. Ὁ Οὐίλκινς μοῦ εἶπε (ὁ Οὐίλκινς εἶνε ὁ ἱπποκόμος μου) ὅτι εἰς τὰ ὑπόγεια ὑπάρχουν φυλακαί. Τὸ δάσος θά σας ἤρεσκε πολύ· ἔχει πελώρια δένδρα καὶ ἔπειτα δορκάδες, κουνέλια καὶ κάθε εἶδος ζώων. Ὁ πάππος μου εἶνε πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε σκληρὸς οὔτε ὑπερήφανος, ὡς ἐνομίζατε ὅτι εἶνε οἱ κόμητες. Ἀγαπῶ πολὺ νὰ πηγαίνω περίπατο μαζί του· οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ εἶνε πολὺ εὐγενεῖς· ὅπου μας ἰδοῦν βγάζουν τὸ καπέλο, αἱ γυναῖκες μᾶς κάμνουν ὑποκλίσεις καὶ καμμιὰ φορὰ μᾶς λέγουν καὶ ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάῃ! Ξεύρω τώρα νὰ καβαλικεύω· ἀλλὰ μ

ἐκουνοῦσε πολὺ τὸ τρότ. Ὁ πάππος μου ἔχει ἕνα ἐνοικιαστήν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ τὸ ἐνοίκιόν του· ἀλλὰ τὸν ἄφησε εἰς τὸ κτῆμά του καὶ τώρα ἡ κυρία Μίλλον, ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως, τοῦ πηγαίνει καθημερινῶς κρασὶ καὶ ἰατρικὰ διὰ τὰ ἄρρωστα παιδιά του. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σας ἔβλεπα. Ἤθελα νὰ ζῇ καὶ ἡ Ἀγάπη μου μαζί μας εἰς τὴν Ἔπαυλιν, ἀλλὰ καθὼς φαίνεται αὐτὸ δὲν γίνεται, Σᾶς παρακαλῶ νὰ μου γράψετε.

Ὁ ἀγαπῶν σας μικρὸς φίλος
Κέδρικ Ἔρρολ.

Ὑ. Γ. Ἡ φυλακὴ ποὺ σας ἔλεγα, εἶνε ἄδεια· ὁ πάππος μου ποτὲ δὲν ἔκλεισε κανένα εἰς αὐτήν.

Ὑ. Γ. Εἶνε καλὸς σὰν καὶ σᾶς. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ τον ἀγαπᾷ.»

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ἔχῃς ἐδῶ τὴν μητέρα σου;» ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸ παιδίον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Ὤ, ναί! πάντοτε αὐτὸ συλλογίζομαι.»

Εἶπεν ὁ Κέδρικ καὶ πλησιάζων τὸν κόμητα ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Καὶ σεῖς, προσέθεσε, δὲν την θέλετε λοιπὸν ἐδῶ;

— Ἐγώ . . . δὲν την γνωρίζω.

— Τὸ ἠξεύρω καὶ αὐτὸ εἶνε ποῦ με κάμνει καὶ ἀπορῶ. Ἡ Ἀγάπη μου μοῦ εἶπε νὰ μὴ σας ρωτῶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν θέλω νὰ σας ρωτήσω· ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλω τὸ συλλογίζομαι μόνος μου καὶ λυποῦμαι πολύ. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σας κάμω ἐρωτήσεις . . . ἡ μαμμὰ μοῦ το ἀπηγόρευσε . . . Τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῶ πηγαίνω κοντὰ 'ςτὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου. Ἐκεῖ ἀνέμες' ἀπὸ τὰ δένδρα βλέπω ἕνα μικρὸ φῶς ποῦ λάμπει· εἶνε τὸ ἰδικό της. Τὸ βάζει ἐκεῖ μόλις βραδυάσῃ γιὰ νὰ το βλέπω καὶ ἂν καὶ εἶνε τόσο μακρυὰ ὅμως ἀκούω τί μου λέγει.

— Καὶ τί σου λέγει;

— Μοῦ λέγει: Κοιμήσου, παιδάκι μου, ὁ Θεὸς νὰ σε καλοξημερώσῃ. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε κάθε βράδυ, ὅταν ἤμαστε μαζί. Κάθε πρωὶ μοῦ ἔλεγε: Καλημέρα, παιδάκι μου, ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάῃ. Ἔτσι, καθὼς βλέπετε, ἤμουν πάντοτε προφυλαγμένος καὶ ποτὲ δὲν μου συνέβη τίποτε κακό . . . γι' αὐτό.

— Γι' αὐτὸ βέβαια» εἶπεν ἡ Ἐξοχότης Του ψυχρῶς.

Συνέσπασε τὰς πυκνός του ὀφρῦς καὶ παρετήρησε τὸν λόρδον Φωλεροᾶ τόσον ἀτενῶς καὶ παρατεταμένως, ὥστε τὸ παιδίον ἠρώτησεν ἑαυτὸ τί ἄρά γε νὰ σκέπτεται ὁ πάππος του.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΡΓΕΙΑ ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

[Διήγημα ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 106]

Τὴν ἐπαύριον ἀνηγγέλθη ὅτι οἱ Σπαρτιᾶται ἐπροχώρησαν καὶ ὅτι ἐστρατοπέδευσαν πρὸ τῶν Μυκηνῶν, πεντακόσια βήματα μακρὰν τῆς πόλεως Τότε οἱ Ἀργεῖοι φοροῦντες στεφάνους εἰς τὴν κεφαλὴν ὥρμησαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Εὐξενίδου, μαζὶ δὲ μὲ αὐτοὺς καὶ αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες· ὅλοι δὲ ὁμοῦ ἔψαλλον τὸν πολεμιστήριον ὕμνον, τὸν ὁποῖον εἶχε συνθέσει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Τελέσιλλα, ἥτις ἦτο λαμπρὰ μελοποιὸς καὶ ποιήτρια·

Οἱ Σπαρτιᾶται παρετάχθησαν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐσχημάτισαν πρὸ τῶν Ἀργείων ἀδιάσπαστον τεῖχος. Ὁ Κλεομένης ἔδιδε διαταγὰς ἔχων πλησίον του ἕνα ἀργεῖον προδότην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε περὶ ὅλων πληροφορίας.

Ἦτο δὲ ὁ Κλεομένης μικρὸς τὸ ἀνάστημα· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἰσχνόν, οἱ δὲ μικροὶ μαῦροι ὀφθαλμοί του βλοσυροί. Μολονότι μόλις εἶχεν ὑπερβῇ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος ἡ κόμη του ἦτο λευκή. Περιέστρεφε τῇδε κακεῖσε τὰ βλέμματά του ὡς νὰ ἠνώχλει αὐτὸν δυσάρεστον προαίσθημα.

Ὅτε εἶδε τὸ πλῆθος τῶν ὡπλισμένων γυναικῶν καὶ ἤκουσε τὸν παιᾶνα τῶν Ἀργείων, ἔγινεν ἡσυχώτερος. Ἐνεθυμήθη τὴν νεότητά του, ὅτε ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰ συσσίτια μὲ τοὺς ἄλλους ἐφήβους τῆς Σπάρτης καὶ ἐμάνθανε τὰ πολεμιστήρια ᾄσματα τοῦ Τυρταίου, ἐνεθυμήθη τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἁγνὸς καὶ ἀκηλίδωτος ἔδιδε τὸ παράδειγμα τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἀνδρείας εἰς τοὺς ὁμήλικάς του

— Ἀπὸ πότε ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκας; καὶ ποῖος συνέθεσε τὸ ὡραῖον αὐτὸ πολεμικὸν ᾆσμα; ἠρώτησε τὸν μετ' αὐτοῦ εὑρισκόμενον Ἀργεῖον.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Τελέσιλλα, ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Εὐξενίδου, ὅστις μόλις ἐσώθη ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ ἄλσους, καὶ τώρα, μολονότι φέρει βαρὺ τραῦμα εἰς τὴν χεῖρα, ὁδηγεῖ τὸ πρῶτον τάγμα.

Τὸ τάγμα τοῦτο ἐπετέθη μετ' ὀλίγον κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν ἀκατασχέτως καὶ ἐκλόνισε τὰς τάξεις αὐτῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ γένος τῶν προδοτῶν δὲν εἶνε τόσον σπάνιον ὅσον ἔπρεπεν. Ὁ διοικῶν τὸ δεύτερον τάγμα ἔχων φιλόδοξα σχέδια καὶ θέλων νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν Σπαρτιατῶν ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ γενναίως, διέταξε νὰ σημάνωσι τὴν ὑποχώρησιν καὶ ὀπισθοχώρησεν ἀνάνδρως· οὕτω δὲ ὁ ἀτυχὴς Εὐξενίδης ἐγκαταλειφθεὶς μόνος μετὰ τῶν συντρόφων του περιεκυκλώθη καὶ ἀφωπλίσθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

* * *

Ὁ Κλεομένης μετὰ τὴν νίκην ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του· διῃρεῖτο δὲ αὕτη εἰς δύο τμήματα, τὰ ὁποῖα ἐχώριζεν ἐσωτερικῶς βαρὺ πορφυροῦν παραπέτασμα. Εἰς τὸ πρῶτον χώρισμα εὑρίσκετο τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο ὀλίγοι πάπυροι, πέριξ δὲ τῆς τραπέζης ἦσαν ἕδραι τινες. Εἰς τὰς γωνίας εὑρίσκοντο μεγάλα δοχεῖα πλήρη χρυσῶν νομισμάτων, χρυσοῖ στέφανοι, ἀγαλμάτια, κοσμήματα, κρατῆρες, λύχνοι, ὅλα λάφυρα ἐκ τῆς λεηλατηθείσης Ἀργολίδος· εἰς τὸ δεύτερον χώρισμα ἔκειτο ἡ κλίνη τοῦ βασιλέως.

Ὁ Κλεομένης μόλις ἐξέβαλε καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸ ξῖφος του, διέταξε νὰ φέρωσιν ἐνώπιόν του τὸν Εὐξενίδην. Δύω στρατιῶται ἔφεραν αὐτὸν δέσμιον πρὸ τοῦ βασιλέως, ὅστις πλησιάσας ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς του καὶ τῷ εἶπε.

—Πῶς σου κατέβη, ὦ Εὐξενίδη, νὰ τολμήσῃς νὰ ἀντεπεξέλθῃς ἐναντίον ἡμῶν μὲ τοὺς ὀλίγους ἄνδρας — καὶ καθὼς ἐφάνη — καὶ μὲ τὰς γυναῖκάς σας;

— Ἐπροτιμήσαμεν, ἀπήντησεν ὁ Εὐξενίδης, ν' ἀποθάνωμεν ἐντίμως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης παρὰ νὰ πέσωμεν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς βαρβάρου. Αἱ δὲ γυναῖκές μας ἠθέλησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἀνδρικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν.

—Πῶς; ἀνεφώνησεν ὁ Κλεομένης ἐξηγριωμένος, σὺ ὁ αἰχμάλωτος τολμᾷς νὰ ὑβρίσῃς τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν ἐντὸς τῆς ἰδίας του σκηνῆς καὶ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἠμπορῶ νὰ σε φονεύσω εἰς τὴν στιγμήν;

Συγχρόνως δὲ ὕψωσε τὸ ξῖφός του καὶ ἐσήριξεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ στήθους τοῦ αἰχμαλώτου· οὗτος ὅμως ἀτάραχος καὶ ἀπαθὴς τῷ εἶπε.

—Μὴ νομίσῃς, ὦ βασιλεῦ, ὅτι μὲ αὐτὰ ἠμπορεῖς νὰ με φοβίσῃς. Πολλάκις ἐὼς τώρα εἶδα ἀπὸ κοντὰ τὸν θάνατον καὶ δὲν τον φοβοῦμαι· γνωρίζω τὴν σκληρότητά σου καὶ οὐδὲ στιγμὴν ἤλπισα ὅτι θὰ σωθῶ· ἀλλὰ καὶ ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ζωὴ δι' ἐμὲ ἀφ' οὗ ἡ πατρίς μου κατεστράφη;

— Ἡ πατρίς σου, εἶπεν ὁ Κλεομένης, δὲν κατεστράφη ἀκόμη, καὶ ἕως ὅτου δὲν κυριευθῇ τὸ Ἄργος ἔχεις πατρίδα.

—Γνωρίζομεν τὰ πλεονεκτικὰ σχέδιά σας. Σεῖς οἱ Σπαρτιᾶται μᾶς; ἀφῃρέσατε τὴν Κυνουρίαν καὶ τὴν Θυρέαν, καὶ τώρα θέλετε νὰ ἁρπάσετε καὶ αὐτὰς τὰς ἑστίας μας. Σὺ δὲ πρὸ πάντων, ποῖα μέσα μεταχειρίζεσαι διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τοὺς σκοπούς σου; Τὰ πλέον ἄτιμα καὶ παράνομα. Ἐπιβούλως ἐφώνησες καὶ καὶ ἐφόνευσες ἓξ χιλιάδας Ἑλλήνων, καθ' ἣν στιγμὴν ὅλων τὰ βλέμματα στρέφονται πρὸς τὴν Περσίαν καὶ ἄφευκτος εἶνε ὁ κατ' αὐτῆς πόλεμος, καθ' ὃν χρόνον καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἐλαχίστου Ἕλληνος εἶνε πολύτιμος. Ἀλλὰ πῶς δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τοιαῦτα ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ἕνα ἱερόσυλον, ὅστις ἐβεβήλωσεν ἀσεβῶς τὸ ἱερὸν τῆς Ἐλευσῖνος, ἀπὸ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐμόλυνε τὸ σπαρτιατικὸν ὄνομα κατασφάξας ὡς κτήνη ἀνδρείους πολεμιστάς;

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐκρατήθη πλέον. Τὰ χαρακτηριστικά του διεστράφησαν, οἱ ὀφθαλμοί του ἔγιναν λευκοί, ὡς θηρίον δὲ ὁρμήσας συνέλαβε τὸν δέσμιον στρατηγὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τον περιέσφιγγε. Ὁ δυστυχὴς Εὐξενίδης μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν. Τὸ χρῶμά του ἔγινε σχεδὸν μελανόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του ἤρχισαν νὰ σβύνωνται.

Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Κλεομένης τον ἀφῆκε.

—Ὄχι, δὲν θὰ σε τιμωρήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, βδελυρὸν ὄν· ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ ἦτο διὰ σὲ χάρις. Φρουροί, δέσετέ τον σφιγκτότερα, θέσατε φίμωτρον εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐξαπλώσατέ τον εἰς τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς μου. Αὔριον πρέπει ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ προσταγὴ τοῦ βασιλέως ἐξετελέσθη ἐν ἀκαρεῖ. Ἔπειτα ἐζήτησεν οἶνον, τῷ ἔφερον δὲ μέγα ἀργυροῦν κύπελλον, τὸ ὁποῖον ἐξεκένωσεν ἀπνευστεί. Τότε ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε φύλλον παπύρου καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς·

» Ἐλθὲ ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα· ὁ Εὐξενίδης θέλει νὰ ὁμιλήσῃ μαζί σου.»

Ἔδεσε τὸν κύλινδρον, τὸν ἐσφράγισεν καὶ τον ἔδωκεν εἰς ἕνα κήρυκα.

—Τρέξε γρήγορα εἰς τὴν Τελέσιλλαν, τὴν σύζυγον τοῦ αἰχμαλώτου Εὐξενίδου· δὸς εἰς αὐτὴν τοῦτο, καὶ ἂν εἶνε ἑτοίμη νὰ ἐξέλθῃ συνόδευσέ την εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ὁδήγησέ την εἰς τὴν σκηνήν μου. Εἰς καμμίαν ἐρώτησίν της νὰ μὴ ἀπαντήσῃς. Ἐνόησες;

—Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ κήρυξ· λαβὼν δὲ τὸν κύλινδρον ἀπεμακρύνθη ταχέως

Ὁ Κλεομένης ἐζήτησε πάλιν οἶνον· ἐνίοτε δ' ἔστρεφε τὰ ἄγρια βλέμματά του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ Εὐξενίδης καὶ ἔσειεν ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλήν του.

* * *

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κήρυξ ὡδήγησεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως δύο γυναῖκας κεκαλυμμένας διὰ πέπλου· ἐκ τούτων ἡ μία ἦτο ἡ Τελέσιλλα, ἡ δ' ἄλλη ἡ δούλη της Φοίβη. Ὁ Κλεομένης ἐπρόσταξε τὴν τελευταίαν ν' ἀπομακρυνθῇ, ἔπειτα δὲ εἶπεν εἰς τὴν Τελέσιλλαν ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ Τελέσιλλα ἔπραξε τοῦτο, ὁ δὲ Κλεομένης ἔμεινεν ἀκίνητος ἐκ θαυμασμοῦ.

Ἡ Τελέσιλλα ἵστατο πρὸ αὐτοῦ μὲ ἀπερίγραπτον χάριν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Μέλας χιτὼν ἐκάλυπτε τὸ ὡραῖόν της σῶμα· ἡ ξανθὴ κόμη της ἐχωρίζετο εἰς τὸ μέσον καὶ ἐδένετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς διὰ πλατείας ῥοδοχρόου ταινίας, ἥτις ἐσχημάτιζεν εἰς τὰ ἄνω κόσυμβον.

Ὁ ἔκθαμβος βασιλεὺς μόλις ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ ὀλίγας λέξεις.

—Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Τελέσιλλα μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, ὁ σύζυγός μου ἤθελε νὰ μοι ὁμιλήσῃ.

—Ναί, εἶνε ἀληθές . . . ὁ σύζυγός σου . . . ἀλλά, ὦ Τελέσιλλα, τί μ' ἐνθυμίζουν οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς σου; . . μ' ἐνθυμίζουν τὴν Ἀνδρομέδαν, τὴν σύζυγόν μου . . . ὅταν ἔζη . . . τότε δὲν ἤμην ὁποῖος εἶμαι σήμερον Εἶσαι ἡ ἰδία. . . Ἀ! ἐκείνη ἦτο γνησία Σπαρτιᾶτις· ἂν ἤθελες νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς Σπάρτην καὶ ἔμενες πλησίον μου, ἴσως θὰ εὕρισκον καὶ ἐγὼ πάλιν ἀνάπαυσιν . . .

—Τί λέγεις, ὦ βασιλεῦ, ; εἶπεν ἡ Τελέσιλλα μετὰ φρίκης. Λησμονεῖς ὅτι ἔχω σύζυγον ;

— Ἄ ! ἔχεις σύζυγον ! ἀνέκραξε μὲ χλευασμὸν ὁ Κλεομένης. Μετ' ὀλίγον θὰ λέγῃς ὅτι εἶχες σύζυγον. Ἐλθὲ νὰ ἴδῃς πῶς διελύθη ὁ γάμος σου· πλησιάσας δὲ εἰς τὸ παραπέτασμα διήνοιξεν αὐτὸ καὶ ἔδειξε τὸν κατὰ γῆς κείμενον δέσμιον Εὐξενίδην.

—Ἐδῶ κεῖται ὁ σύζυγός σου, ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος· ὅταν δὲ αὔριον ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων.

Δάκρυα ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Τελεσίλλης.

—Διὰ νὰ ἴδω λοιπὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου τὴν θηριωδίαν σου μὲ ἐπροσκάλεσας ἐδῶ ; εἶπε μὲ λυγμοὺς εἰς τὸν Κλεομένη. Οὕτω ἐκτιμᾷ ἡ Σπάρτη τὴν ἀνδρείαν τῶν αἰχμαλώτων της, ἢ μήπως θέλεις νὰ βασανίσῃς καὶ νὰ φονεύσῃς μὲ τὸν σύζυγόν μου καὶ ἐμέ ; Εἶσαι τέρας ἄξιον ἀποστροφῆς ! . . ;

Καὶ ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. Ἀλλ' ὁ Κλεομένης την ἐκράτησε διὰ τοῦ ἰσχυροῦ του βραχίονος.

—Νὰ φύγῃς δὲν δύνασαι· διότι οἱ φρουροί μου ἔξω περικυκλοῦσι τὴν σκηνήν· εἶσαι ἐδῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὰς παραφοράς. Ἄκουσέ με μὲ προσοχήν. Θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου, θέλεις νὰ γίνῃς βασίλισσα, ν' ἀντικαταστήσῃς τὴν Ἀνδρομέδαν μου τῆς ὁποίας εἶσαι ζωντανὴ εἰκών ;

—Σύζυγος σοῦ ; ἀνέκραξε μετ' ἀποστροφῆς ἡ Τελέσιλλα.

—Εἴπαμεν ὅτι πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὰς παραφοράς, εἶπεν ὁ Κλεομένης. Συλλογίσου, σοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου σου, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἕως τώρα ἦτο σύζυγός σου· θέλεις ἄλλο τι ; ἀποδίδω ὅλους τοὺς Ἀργείους αἰχμαλώτους.

—Μὶ ὑπόσχεσαι ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Τελέσιλλα τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου μου καὶ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων. Ἀλλὰ ποίαν τέρψιν θὰ ἔχῃ δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ ὅταν βλέπῃ ἐμὲ τὴν ὁποίαν τόσον ἀγαπᾷ σύζυγον ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του ; Ἔπειτα καὶ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων ἡ ζωὴ ποίαν ἀξίαν θὰ ἔχῃ ἂν σὺ αὔριον κυριεύσῃς τὸ Ἄργος καὶ κατασφάξῃς τοὺς ἐλευθερωθέντας ;

—Τί ἄλλο λοιπὸν ζητεῖς ; εἶπε μετὰ παραφορᾶς ὁ Κλεομένης· θέλεις νὰ κάμω διὰ σὲ τὴν μεγίστην θυσίαν, θέλεις νὰ σώσω τὴν πατρίδα σου, νὰ μὴ κυριεύσω τὸ Ἄργος, καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἄπρακτος εἰς τὴν Σπάρτην ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Τελεσίλλης ἐξήστραψαν. Ἐσκέφθη στιγμάς τινας καὶ ἀπήντησε μετ' ἀποφάσεως.

—Ἂν πράξῃς τοῦτο, ἂν δὲν καταστρέψῃς τὴν πατρίδα μου δέχομαι. Ἐφ' ὅσον ζῶ, θὰ εἶμαι σύζυγός σου.

— Ὀρκίζομαι ὅτι θ' ἀφήσω ἄθικτον τὸ Ἄργος ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς ἀλλόφρων ἐκ χαρᾶς, καὶ μὴ δώσας προσοχὴν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς Τελεσίλλης.

—Μὴ βιάζεσαι προσέθηκεν αὕτη. Πρέπει νὰ δώσῃς ἐγγράφως τὸν ὅρκον σου καὶ νὰ τὸν στείλῃς εἰς τὸν γέροντα ἡμῶν βασιλέα Κόνωνα.

Ὁ Κλεομένης ἔλαβε μὲ τρέμουσαν χεῖρα φύλλον παπύρου καὶ ἔγραψε κατ' ὑπαγόρευσιν τῆς Τελεσίλλης. «Ὀρκίζομαι εἰς τὸν Δία, τὴν Ἥραν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βαδίσω ἐναντίον τοῦ Ἄργους, καὶ ὅτι αὔριον θ' ἀπέλθω ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ στρατοῦ μου. Ἂν παραβῶ τὸν ὅρκον μου ἂς ἀποθάνω· *Κλεομένης*»

Ἔπειτα δέσας καὶ σφραγίσας τὸν κύλινδρον ἐκάλεσε τὴν Φοίβην καὶ ἔστειλεν αὐτὴν μετά τινος κήρυκος εἰς τὸ Ἄργος.

—Μίαν χάριν θὰ σου ζητήσω, βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Τελέσιλλα πλησιάσασα καὶ θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κλεομένους. Ἄφες νὰ ἴδω τελευταίαν φορὰν τὸν Εὐξενίδην καὶ νὰ ζωογονήσω αὐτὸν μὲ ὀλίγον οἶνον.

Ὁ βασιλεὺς το ἐπέτρεψε σιωπηλῶς. Ἡ Τελέσιλλα λαβοῦσα κύπελλον οἴνου μετέβη εἰς τὸ ἄλλο χῶρισμα καὶ γονυπετήσασα πρὸ τοῦ συζύγου της ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ μανδήλιον καὶ τῷ ἔδωκε νὰ πίῃ. Ἔπειτα ἔθηκε τὰ χειλη της ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἐνηγκαλίσθη τὸν τραχηλόν του μὲ τοὺς ἀπαλοὺς της βραχίονας καὶ ἐψιθύρισε. Ἔχε ὑγείαν, ἀγαπητέ μου σύζυγε· ἂν σὺ σωθῇς φρόντισε διὰ τὸ τέκνον μας, διὰ τὸν Ἀλκήνορά μας, τὸν ὁποῖον ἦτο πεπρωμένον νὰ μὴ ἐπανίδω.

—Τί λέγεις ; ἀπήντησεν ὁ Εὐξενίδης χαμηλοφώνως. — Θ' ἀποθάνω, ἐψιθύρισεν αὕτη· ἀλλὰ θὰ σωθῇ τὸ Ἄργος.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Κατ' ἐλευθέραν διασκευὴν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΑΓΙΣ

Οὐδέποτε θὰ ἐφαντάσθητε βέβαια ὅτι εὑρίσκονται παγίδες εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν· ἂν ὄχι παγίδες διὰ νὰ συλλαμβάνουν λύκους, παγίδες ὅμως διὰ νὰ συλλαμβάνουν καρχαρίας.

Ὡς βλέπετε, ἐν τῶν θηρίων τούτων τῶν ἀνθρωποφάγων συνελήφθη ὑπὸ ὀσράκου, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ζῶσιν πεντακοσίους ἢ ἑξακοσίους πόδας ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὁ ἄγριος καρχαρίας ἔκαμνεν ἥσυχα τὸν περίπατόν του, ζητῶν τὴν τροφήν του, κατὰ συγκυρίαν δὲ διῆλθε πλησίον τοῦ γιγαντιαίου *τρίδακνος*, ὅπως ὀνομάζονται τὰ πελώρια ταῦτα ὄστρακα, ἐν τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἡ *τρίδακνος* εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ περάσῃ κάτι δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τροφή της. Δὲν περιεφρόνει δέ, ὡς φαίνεται, τὰ μεγάλα κομμάτια· διότι ἰδοῦσα πλησίον της τὴν οὐρὰν τοῦ καρχαρίου ἔκλεισε βιαστικὰ τὰ δύο ὄστρακα τῆς κατοικίας της καὶ ἔσφιγξεν αὐτὴν ἐν τῷ μέσῳ.

Συνήθως λέγομεν «ἄφωνος ὡς ἰχθύς». Ἂν πράγματι οἱ κάτοικοι τῶν θαλασσῶν εἶχον φωνήν, εἶνε πιθανὸν ὅτι τὸ θηρίον θὰ ἐξέβαλλε στεναγμὸν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθός του. Κατέβαλλεν ἐν τούτοις ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα ὅπως ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ σώματός του· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἡ *τρίδακνος* ἔσφιγγε μὲ ἐπιμονὴν καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην διάθεσιν ν' ἀπολύσῃ τὸν αἰχμάλωτόν της, τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε σιγὰ σιγὰ νὰ καταβροχθίσῃ.

Δυστυχῶς, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἄμπωτις, τὸ ἄκρον τοῦ ῥύγχους τοῦ καρχαρία, ἐφάνη ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ. Ἁλιεῖς τινες τὸ διέκριναν, διηύθυναν τὰ ἁλιευτικά των πλοῖα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ κατώρθωσαν νὰ φονεύσωσι τὸ κῆτος καὶ συλλάβωσι τὴν *τρίδακνον*.

Ἴσως τινὲς δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχουν τόσον μεγάλα ὄστρακα. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον· ἡ γιγαντιαία *τρίδακνος* εὑρίσκεται ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ, ἐνίοτε δὲ φθάνει μέχρις ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιογράμμων βάρους.

Ἡ γιγαντιαία *τρίδακνος* συνδέεται πρὸς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης δι' εἴδους σχοινίου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *βυσσός*, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἶνας τὰς ὁποίας παράγει αὐτὴ ἡ ἰδία, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶνε τόσον δυναταί, ὥστε οἱ ἁλιεῖς ἀναγκάζονται νὰ τας κόπτουν μὲ τὸν πέλεκυν.

Εἶπα ἤδη ὅτι ἡ *τρίδακνος* εἶνε γιγαντιαῖον ὀστρακόδερμον· ὀστρακόδερμα δὲ ὀνομάζομεν ὅσα ζῷα ἔχουσιν ὀστρακῶδες δέρμα, τοιαῦτα

δὲ εἶνε οἱ ἐχῖνοι, τὰ στρείδια, οἱ κοχλίαι· ὁ συγγενὴς ὅμως τοῦ κοχλίου, ὁ λοίμαξ (γυμνοσάλιαγκος) δὲν ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του τὴν κατοικίαν του, ὅταν δὲ ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς ἰδίως βλέπομεν εἰς τοὺς διαδρόμους ἡμῶν τὸ κοκκινωπόν, μαλακὸν καὶ γλοιῶδες σῶμά του, τὸ ὁποῖον ἀφίνει ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἐγγίζει ἀργυρόχρουν καὶ σιχαμερὰν γραμμήν.

Ἴσως τινὲς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζουν ὅτι ὀστρακόδερμον εἶνε τὸ παράγον καὶ τοὺς μαργαρίτας, τοὺς τόσον λευκούς, τοὺς ὁποίους μεταχειριζόμεθα ὡς πολύτιμον κόσμημα. Εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχουσι σύρτεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ζῇ εἴδός τι ὀστρέου, ὀλίγον τι μεγαλειτέρου τοῦ γνωστοῦ καὶ συνήθους, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *μαργαριτοφόρον ὄστρεον*. Ἕκαστον ἔτος, κατὰ Μάρτιον, χιλιάδες ὀυτῶν καταβαίνουσιν εἰς τὰς σύρτεις ἐκείνας καὶ ἐξάγουσι σημαντικὸν ποσὸν ὀστράκων. Εἰς τὴν πτυχὴν τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐντὸς τοῦ ὀστράκου τὸ ζῷον εὑρίσκονται οἱ μαργαρῖται, συνήθως μικρότατοι, ἄλλοτε μεγάλοι ὡς κόκκοι κανναβέως, σπανίως δὲ ὡς ῥεβίθια. Τότε δὲ ἡ ἀξία των εἶνε μεγάλη.

Ἐνθυμηθῆτε, ὦ φίλαι μου, ἂν ποτέ σας συμβῇ ν' ἀποκτήσετε μαργαρίτας ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπαγγέλματα πολὺ ἐπικίνδυνα καὶ ἄνθρωποι πολὺ δυστυχεῖς ἐπαγγελόμενοι αὐτὰ καὶ ἔστε εὐσπλαγχνοι ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλούτου σας.

Πόσα πράγματα περιέχουσι τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ! Εἴθε νὰ κατορθώσῃ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ εἰς αὐτά, καὶ νὰ ἴδῃ ἓν μέρος ἀκόμη τῆς δημιουργίας, καὶ νὰ δοξάσῃ ἔτι περισσότερον ἐκ θαυμασμοῦ ἐκεῖνον, ὅστις ἔπλασε τόσον ὡραῖον, τόσον ποικίλον, τόσον θαυμάσιον τὸν κόσμον!

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

[Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Κοραῆ]

Τῶν παλαιῶν τὰ βιβλία ὁμοιάζουσι τοὺς πολυτίμους μεγάλους ἀδάμαντας, τῶν ὁποίων καὶ τὰ πλέον μικρὰ θραύσματα συναθροίζονται μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ κατασκευασθῶσι καὶ ἐξ αὐτῶν δακτυλίδια μικρότερα.

⁂

Ὅστις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸν καὶ δὲν το ἐμποδίζει εἶνε μᾶλλον ἔνοχος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τὸ πράττει.

⁂

Αἱ δυστυχίαι εἶνε τῆς ἀρετῆς ἡ παλαίστρα εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνεται ὁ ἀνδρεῖος ἀπὸ τὸν ἄνανδρον ἀθλητήν. Πότε ἄλλοτε ἔχει τις νὰ δείξῃ μὲ πλειοτέραν βεβαιότητα ὅτι εἶνε φρόνιμος, ἂν δὲν το δείξῃ εἰς τὴν συμφοράν του;

⁂

Ὅταν ἐλαμπρύνετο τὸ ἑλληνικὸν γένος μὲ ἐπιστήμας, κανεὶς ἀπὸ τοὺς λαμπρύνοντας αὐτὸ σοφοὺς ἄνδρας δὲν ἐπωνομάζετο *λογιώτατος*. Ὁ γελοῖος οὗτος τίτλος ἐγεννήθη καὶ ἐδόθη εἰς πολὺ μικρόν τι μέρος τοῦ ἔθνους, πολλάκις διὰ πολὺ μικρὰν καὶ ἀθλίαν μόνης τῆς ἀθλίας γραμματικῆς γνῶσιν, ὅτε τὸ λοιπὸν ἔθνος δὲν ἤξευρε μηδὲ νὰ γράψῃ. Μὲ τοὺς *τσαρλατάνους* ἰατροὺς παρόμοια ἐγεννήθη καὶ ὁ τίτλος τοῦ *ἐξοχωτάτου*· ὅταν τὸ γένος μας εἶχεν Ἱπποκράτας καὶ Γαληνοὺς κανένα ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐπωνόμαζεν ἐξοχώτατον· τοιαῦται πτωχαλαζωνίαι δὲν γεννῶνται παρὰ εἰς τὰ πολιτικῶς καὶ ἠθικῶς φθαρμένα ἔθνη.

⁂

Δύο φορὰς ἔχει δίκαιον, ὅστις προβάλλει τὸ δίκαιόν του ἀπαθῶς καὶ μετριοφρόνως.

⁂

Τὸ νὰ συμβουλεύῃ τις τὰ καλὰ δὲν χρειάζεται μεγάλην γνῶσιν. Τὸ νὰ τα πράττῃ, ὅταν ἡ ἀνάγκη το καλέσῃ, εἶνε μόνης ἀνδρείας καὶ φρονίμου ψυχῆς προτέρημα.

⁂

Ὠφελοῦσι τὸ ἔθνος πρὸ πάντων ἡ κοινὴ παιδεία, ὁ φωτισμὸς ὅλων τῶν μελῶν τῆς πολιτείας καὶ ἡ συνοδεύουσα τὸν φωτισμὸν βελτίωσις τῶν ἠθῶν, χωρὶς τῆς ὁποίας, οἱ πλέον δίκαιοι Νόμοι γίνονται ὕφασμα ἀράχνης.

Ο ΜΕΓΑΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

[Ἐράνισμα πρὸς ἀπαγγελίαν]

Ἄνεμος πνέει ψυχρὸς χειμῶνος
καὶ ἤδη στρῶμα παχὺ χιόνος
τὴν γῆν καλύπτει.
Εἶνε κλεισμένη πᾶσα οἰκία
εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἡ ἑστία
σπινθῆρας ῥίπτει.

Ἐπαίτης ἵσταται εἰς πρὸ θύρας,
κ' ἐξ ἡμιθράυστου ἐκχέει λύρας
ᾠδὰς γλυκείας...
Οἱ ὀφθαλμοί του εἰν' ἐσβεσμένοι
καὶ ὅμως ἔτι ἐντὸς των μένει
πῦρ εὐφυΐας.

«Ἀνοίξατέ μου, ἀνοίξατέ μου.
«Αἱ χεῖρες ἤδη αἱ γηραιαί μου
«παγόνουν, φίλοι!
«σχεδὸν ἐξέλιπεν ἡ ψυχή μου
«καὶ παγωμένη φεύγ' ἡ πνοή μου
«Ἀπὸ τὰ χείλη.

«Ἄσυλον δότε μοι στιγμιαῖον
«καὶ θὰ σας εἴπω ᾆσμα ὡραῖον.
«Στέγασμα μόνον
«μ' ἀρκεῖ καὶ ἄρτου μικρὸν ψυχίον,
«ἀφοῦ διάγω πεινῶν τὸν βίον
«καὶ ζῶ παγόνων.

«Ναί, θὰ σας ψάλλω ᾆσμα ὡραῖον.
«Ἔργ' ἀθανάτων καὶ ἡμιθέων
«ἢ καὶ ἀνθρώπων
«Ἔπη θὰ εἴπω μαχῶν ὀργίλα,
«θὰ περιγράψω ἤθη ποικίλα
«ποικίλων τόπων.

«Θ' ἀπαριθμήσω στρατὸν ἡρώων,
«ἀπανταχόθεν δραμόντ' ἀθρόον
«πρὸς τὸν ἀγῶνα,
«ὅπου ὑπῆρξέ ποτε ἡ Τροία,
«καὶ ὅπου σήμερον τὰ θηρία
«πλανῶνται μόνα.

«Θὰ περιγράψω τοῦ Ἀχιλλέως
«τὰς πράξεις, ὅσα θνητὸς καὶ νέος
«ἔπραξε θεῖα.
«Πῶς ἠγωνίσθη, ὡς οὐδεὶς ἄλλος,
«εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς ὃν τὸ κάλλος
«ὑπῆρξ' αἰτία.

«Πῶς τῆς Ἰθάκης ὁ ἀναξ, γέρων
«πρὸς μακρὰς χώρας τὸ βῆμα φέρων
«ἀπεπλανήθη.
«Ἐκεῖ δὲ πόσας ἤκουσε γλώσσας,
«κ' ἐθνῶν σωρείας εἶδεν ὁπόσας
«κ' ἔμαθεν ἤθη.

«Ἀλλὰ ἡ θύελλα ἐπαυξάνει
«καὶ νὰ με σώσῃ οὐδεὶς ἐφάνη.
«Οἱ ἐνοικοῦντες
«θερμοί, παγόνοντα λησμονοῦσι
«καὶ τὸν ἐπαίτην περιφρονοῦσι
«αὐτοὶ πλουτοῦντες.

«Στενάζων ἔξωθεν καὶ δακρύων
«ἀκούω τ' ᾄσματα τῶν ὀργίων
«νὰ ἀντηχῶσι
«Ἐγὼ μαραίνομ', ἐκεῖνοι θάλλουν
«θνήσκω, καὶ ζῶσι!

«Ἀνοίξατέ μου! τυφλὸς καὶ γέρων,
«βῆμα κλονούμενον περιφέρων
«τοσοῦτον χρόνον
«παντοῦ εὑρίσκω σκληρὰς καρδίας,
«παντοῦ βασάνους καὶ κακουχίας
«παντοῦ τὸν πόνον.

. . . . . .

«Ἀλλ' αἴφνης ἔπαυσεν ἡ ᾠδή του
κ' ἡ λύρα ἔπεσε τοῦ πρεσβύτου,
«κτῆμα ἀρχαῖον·
ὁ τελευταῖος δὲ ταύτης στένος
μὲ τὴν ἐσχάτην πνοήν του μόνος
ἐμίχθη κλαίων.

Καὶ μὲ χιόνος τὸ πρωΐ στρῶμα
ποιμὴν τις εὗρε γέροντος σῶμα
κεκαλυμμένον.
Ἐκράτει ἔτι παρὰ τὴν χεῖρα
λύραν, κ' εἰς ταύτην: «Ὁμήρου λύρα»
ἦτο γραμμένον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ

Ἐν πλοῖον εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μὲ πολλοὺς ἐπιβάτας. Ἐν ᾧ δ' ἔπλεεν εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, ἔγεινε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖον κατεποντίσθη. Οἱ ἐπιβάται ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅσοι μὲν ἐγνώριζον νὰ κολυμβοῦν ἐσώθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐπνίγησαν.

Ἐντὸς τοῦ πλοίου ἦτο καὶ εἰς πίθηκος. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκολύμβα διὰ νὰ σωθῇ. Κατὰ τύχην ἐκεῖ πλησίον εὑρέθη εἰς δελφίν, ὅστις νομίσας ὅτι ὁ πίθηκος ἦτο ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς βοήθειάν του. Ὁ πίθηκος ἀνέβη εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ δελφῖνος καὶ ἦτο ἀσφαλὴς πλέον.

Ὁ δελφὶν διευθύνετο εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δελφὶν ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν πίθηκον πόθεν εἶνε καὶ ἂν εἶνε Ἀθηναῖος. Ὁ πίθηκον ἀπήντησεν ὅτι βέβαια, Ἀθηναῖος εἶνε, καὶ ὅτι μάλιστα εἰς τὰς Ἀθήνας ἔχει τρανοὺς συγγενεῖς.

— Ἀμὴ τὸν Πειραιᾶ τὸν γνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ δελφίν.

— Τὸν Πειραιᾶ δὲν γνωρίζω; καλέ, ὁ Πειρεεὺς εἶνε πρῶτός μου ἐξάδελφος. Τόσον ἀγαπημένοι εἴμεθα μὲ τὸν Πειραιᾶ ποὺ πάντοτε μαζὶ τρώγομεν, μαζὶ πίνομεν, μαζὶ περιπατοῦμεν. Ἄ! Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Πειραιεύς!

Ὁ δελφὶν ἀκούσας ἐν τόσον τερατῶδες ψεῦδος, ἠγανάκτησε τόσον πολύ, ὥστε ἐβύθισε τὸν πίθηκον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπνιξε τὸν ἄθλιον ψεύστην.

ΣΠΑΡΚ

ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνα κορίτσι ποὺ τὸ ἔλεγαν Θάλειαν καὶ εἶχε δύο κοῦκλες· μίαν καινούργιαν καὶ μίαν παλαιάν.

Ἡ Θάλεια ἔβαλε τὴν παλαιὰν κούκλαν εἰς μίαν ἄκραν καὶ ἔπαιζε μόνον μὲ τὴν καινούργια.

Μίαν ἡμέραν ποὺ τὴν ἔνδυνε καὶ τὴν ἐξένδυνεν ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι των ἡ ἐξαδέλφη της, ποὺ ἦταν ἄρρωστη καὶ τότε εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ της εἶπε.

— Μοῦ δανείζεις τὴν παληά σου κούκλα;

— Ὄχι δὲν θέλω, εἶπεν ἡ Θάλεια.

— Γιατὶ τάχα, Θάλεια, τί θὰ χάσῃς σὰν μοῦ την δανείσῃς; σὺ ἔχεις κι' ἄλλη.

— Ὄχι δὲν σοῦ την δίνω· ἀπεκρίθη μὲ κακὸν τρόπον ἡ Θάλεια.

Καὶ ἡ ἐξαδέλφη της, ἡ χλωμὴ ἐξαδέλφη της, ποὺ μόλις εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἔφυγε παραπονεμένη.

Ἡ μητέρα τῆς Θαλείας ἔμαθε τί συνέβη καὶ ἠρώτησε τὴν κόρην της δατὶ δὲν ἔδωκε τὴν παληὰν κούκλα εἰς τὴν ἐξαδέλφην της.

— Νά, νά σοῦ το 'πῶ· γιατί αὐτή, εἶνε πολὺς καιρὸς τώρα, εἶχε ζαχαρωτὰ καὶ δὲν μοῦδωκε, καὶ τἄφαγε ὅλα μονάχη.

— Κρῖμα, κόρη μου, ποὺ θαρροῦσα πῶς ἔχεις καλὴ καρδιά· εἶπεν ἡ μητέρα της λυπημένη· γιατί ἐφέρθη ἄσχημα ἡ ἐξαδέλφη σου, ἔπρεπε νὰ φερθῇς καὶ σὺ τάχα; ἕως τώρα ἦταν ἕνα κορίτσι κακό, ἐκείνη, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνουν δύο; Ὄχι, Θάλειά μου, μάθε νὰ συγχωρῇς ὅσους σοῦ ἔπταισαν, καὶ μὴ κάμνῃς κακὸν εἰς κανένα.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τί ἦτο ὁ βωμός.

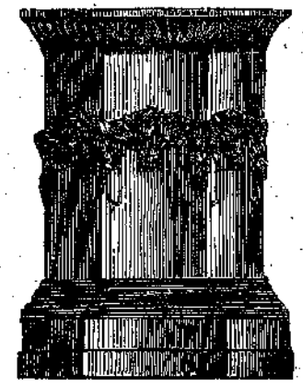

ΒΩΜΟΣ

Βωμὸς ἦτο τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτελοῦντο αἱ θρησκευτικαὶ θυσίαι ἢ ἐκαίοντο τὰ θύματα· ἦτο δὲ κατεσκευασμένος ἢ ἐκ χώματος ἢ ἐκ λίθων, συνήθως δὲ ἐξ ἑνὸς λίθου· ἦτο διαφόρου σχήματος, ἢ πρίσματος τετραγώνου ἢ πολυγώνου, ἢ κυλινδρικοῦ πολλάκις δὲ ἐκοσμεῖτο μὲ γλυφάς. Ὁ βωμὸς ἢ ἵστατο πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ τότε ἐλέγετο πρόναος, ἢ ἦτο ἐντὸς αὐτοῦ, ὅταν ὁ ναὸς ἦτο ὑπαιθρος ἢ αἱ θυσίαι ἦσαν ἀναίμακτοι. Οἱ ὀμνύοντες ἔθετον τὴν χειρά των ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Ὁ βωμὸς ἐλέγετο καὶ ἐσχάρα ὅτε ἐκαίοντο ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἱερεῖα, καὶ θυμιατήριον καὶ θυτήριον.

Πλούτη τῶν θαλασσῶν

Ὁ διάσημος ἄγγλος φυσιοδίφης Χούξλεϋ ὑπολογίζει ὅτι οἱ ἁλιεῖς ὅλου τοῦ κόσμου οὐδὲ 5 τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν ἰχθύων τοὺς ὁποίους ζητοῦν ν' ἀγρεύσουν: δηλ. ἐκ τῶν μουρουνῶν, τῶν σκόμβρων, τῶν μακρίδων (ρεγκῶν) σαρδελλῶν κτλ. κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν. Τοῦτο ἀποδεικνύει πόσον ἀνεξάντλητος εἶνε ὁ πλοῦτος τῶν θαλασσῶν.

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1886 αἱ μουροῦναι ἦσαν τόσον ἄφθονοι εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβηγίας ὥστε ἠδύναντο ν' ἀποτελέσουν ὕψος 150 ποδῶν, τῶν ὁποίων ἕκκστον τετραγωνικὸν χιλιόμετρον θὰ περιεῖχε δώδεκα ἑκατομμύρια ἰχθύων.

Δένδρα παράγοντα στρείδια.

Μόνον εἰς τὰ παραμύθια θὰ ὑπάρχουν τοιαῦτα μαγικὰ καὶ παράδοξα δένδρα, θὰ εἴπῆτε· καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα. Τοὐλάχιστον εἰς ἓν μέρος τοῦ κόσμου.

Εἰς πόλιν τινὰ τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, κειμένην εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, οἱ ἁλιεῖς συλλέγουν τὰ στρείδια ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα φύονται παρὰ τὰς διώρυγας καὶ καλύπτονται ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατὰ τὰς ὥρας τῆς παλιρροίας. Τὸ κῦμα ἀποθέτει τὸ ὠάριον τοῦ στρειδιοῦ ἐπὶ τῶν κλάδων, τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν ῥιζῶν τῶν δένδρων τούτων, εἰς ἑκάστην δὲ πλήμμυραν φέρει πάλιν εἰς τὰ σχηματισθέντα πλέον ὀστρακόδερμα νερὸν καὶ τὰ συστατικὰ ἐκεῖνα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησίν των. Ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα, οἱ κάτοικοι συλλέγουν τὰ στρείδια ταῦτα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε μὲν μεγάλα εἶνε ὅμως γευστικά. Ὥστε ἰδοὺ ὅτι καὶ ἡ πραγματικότης ὁμοιάζει πολλάκις μὲ παραμύθι.

Πῶς ἐξολοθρεύονται οἱ γυμνοσάλιαγκοι.

Οἱ λοίμακες (γυμνοσάλιαγκοι) οἵτινες προξενοῦν τόσας ζημίας εἰς τοὺς λαχανοκήπους δύνανται νὰ ἐξολοθρευθῶσι δι' ἀσβέστου ῥιπτομένης εἰς κόνιν, τὴν αὐγὴν μὲ τὴν δροσιάν, εἰς τὸ προσβαλλόμενον μέρος.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ ἄλλο μέσον· σκορπίζομεν πολλὰ λαχανόφυλλα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀρέσκονται ν' ἀποσύρωνται οἱ γυμνοσάλιαγκοι. Τὴν ἐπαύριον σηκώνομεν τὰ φύλλα, ἐφ' ὧν εἶνε ἐπικεκολλημένοι καὶ ῥίπτομεν αὐτὰ εἰς τοὺς χοίρους ἢ τὰς ὄρνιθας καὶ τὰς χῆνας, παρέχοντες εἰς αὐτοὺς τροφὴν ὀρεκτικωτάτην.

Παραγγελία δύσκολος νὰ ἐκτελεσθῇ

Ἐντὸς τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου ἡ παιδαγωγὸς μικρᾶς κόρης τῇ δίδει τὴν ἄδειαν νὰ παίζῃ, προσθέτει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς παραγγελίαν:

— Παίξε καὶ διασκέδασε καλά, ἀλλὰ πρόσεξε μὴ λερώσῃς τὴς κάλτσες σου μήτε τὰ ὑποδήματά σου, νὰ μὴ τσαλακώσῃς τὸ φόρεμά σου, μὴ βγάλῃς τὰ γάντια σου, μὴ βγάλῃς τὸ καπέλο σου, μήν πᾷς 'ς τὸν ἥλιο, μήν τρέξῃς, καὶ μὴν ἀφήσῃς ἀπὸ τὰ χέρια σου τὴν κοῦκλα σου!

Ἀκρωτήριον.

Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» γνωρίζουν τὸ ἀκρωτήριον περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ καὶ τὸ ὁποῖον σημαίνει προέκτασιν τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν· ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλο ἀκρωτήριον τὸ ἀρχιτεκτονικόν· εἶνε δὲ τοῦτο κόσμημα τιθέμενον ἐπάνω ἀπὸ τὰς γωνίας τοῦ ἀετώματος. Οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι μας βλέπουσι συχνὰ τοιοῦτον ἀκρωτήριον ἐπὶ κτιρίων, συχνότερα βεβαίως παρὰ τὸ γεωγραφικόν· πολὺ δὲ θὰ εὐχαριστούμεθα ἂν εἰς μίαν τῶν προσεχῶν ἐπιστολῶν των μᾶς ἔγραφον ἐπὶ ποίων κτιρίων ἐν Ἀθήναις ἔχουσιν ἴδῃ αὐτό.

ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ

ΟΜΟΙΟΤΗΣ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

—Ἠξεύρεις ζωγραφικήν; — Ὄχι.

—Ἔχεις φωτογραφικὴν μηχανήν; —Ὄχι.

— Θέλεις νὰ ἔχῃς τὴν εἰκόνα τῶν συγγενῶν σου καὶ τῶν φίλων σου; — Ναί.

— Τότε ἄκουσέ με·

Λάβε πλατὺ φύλλον λευκοῦ χάρτου καὶ κάρφωσέ το εἰς τὸν τοῖχον μὲ μερικὰς καρφίτσας, ὥστε νὰ μὴ σχηματίζῃ τὴν παραμικρὰν πτυχήν.

Θέσε μίαν λάμπαν μὲ δυνατὸν φῶς ἐπὶ τραπέζης ἀπέναντι τοῦ χαρτίου· ἔπειτα μεταξὺ τῆς λάμπας καὶ τοῦ τοίχου βάλε νὰ καθήσῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ ζωγραφήσῃς, εἶνε δὲ καλὸν νὰ καθήσῃ ἐπὶ καθέκλας διὰ νὰ μείνῃ ἀκίνητον. Πρόσεξε τὸ φῶς τῆς λάμπας νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν μὲ τὴν κεφαλήν, διότι ἄλλως ἡ ρίς, ἢ τὸ πηγοῦνι ἠμποροῦν νὰ λάβουν πελωρίας διαστάσεις, καὶ τότε ἀντὶ τῆς εἰκόνος τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ ἰχνογραφήσῃς θὰ ἔχῃς μίαν τῶν παραδόξων ἐκείνων φυσιογνωμιῶν, αἵτινες μᾶς κάμνουν νὰ σκάνωμεν εἰς τὰ γέλια ὅταν τὰς βλέπωμεν ἔξαφνα ζωγραφισμένας εἰς τὸν τοῖχον. Τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν μέλλεις νὰ ἰχνογραφήσῃς στρέψε δεξιά, ἀριστερά, ὑψηλά, χαμηλά, ἕως ὅτου νὰ εὕρῃς τὸ ἀκριβὲς σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἡ κατατομὴ ἀπεικονίζεται καλλίτερα. Πρόσεξε νὰ μὴ ἐξαφανίζεται τὸ πηγοῦνι εἰς τὸ περιλαίμιον, μήτε νὰ φαίνεται μορφάζον τὸ στόμα. Πλησίασε ἢ ἀπομάκρυνε τὴν λάμπαν διὰ νὰ λάβῃ ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὸ μέγεθος τὸ ὁποῖον θέλεις, καὶ διὰ νὰ εἶνε αἱ γραμμαὶ αὐτῆς εὐδιάκριτοι· τοῦτο ἀπαιτεῖ ἀρκετὰς δοκιμάς, ἀλλὰ κατορθοῦται.

Τὸ πρὸς ἰχνογράφησιν λοιπὸν πρόσωπον ἔλαβε θέσιν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάμωμεν καταχρησιν τῆς ὑπομονῆς του, ἐκ φόβου μήπως τὴν χάσῃ. Μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλόν σου, τοῦ ὁποίου τὴν αἰχμὴν ξύεις λεπτοτάτην, χαράσσεις μὲ προσοχὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου τὰς γραμμὰς τῆς κατατομῆς, ἥτις διαγράφεται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Μὴ παραμελῆς μήτε τὴν παραμικρὰν ἐξοχήν, πρόσεξε εἰς τὴν προέκτασιν τοῦ στόματος, τῶν ὀφρύων, τῆς κόμης· εἰς τὴν γραμμὴν τὴν συνδέουσαν τὴν ῥῖνα μὲ τὸ ἄνω χεῖλος· εἰς τὸ μικρὸν κοίλωμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὸ πηγοῦνι ὑπὸ τὸ κάτω χεῖλος.

Ἡ ἰχνογράφησις ἐτελείωσε. Σύρε γραμμὴν ἀρχομένην κάτωθεν τοῦ περιλαιμίου καὶ προχωροῦσαν μέχρι τοῦ μέσου τοῦ στήθους· τοιουτοτρόπως ἡ εἰκὼν σου θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὰς χαρασσομένας ἐπὶ δακτυλιολίθων· τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῶν γραμμῶν γέμισε μὲ μελάνην, μὲ πολλὰ στρώματα μελάνης, ὥστε τὸ χρῶμα νὰ γίνῃ κατάμαυρον.

Ἡ ἰχνογραφηθεῖσα εἰκὼν θὰ εἶνε ὁμοιοτάτη.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΠΑΠΠΟΣ. Λοιπόν, Κωστῆ, τί θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω διὰ τὴν ἑορτήν σου;

ΚΩΣΤΗΣ. Ἄχ! παππού, πάρε μου ἕνα τηλεφωνάκι· ἀπαντῶ εἰς τὸν δάσκαλον χωρὶς νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βόζωνου.

*

—Τί τὰ θέλεις! ὅσον καὶ ἂν δὲν εἶμαι προληπτικὸς τὸν ἀριθμὸν 13 τὸν ἔχω γιὰ ἀνάποδο.

— Καὶ διατί;

— Ἔφαγα σήμερον τὸ πρωὶ 13 λουκουμάδες, καὶ τώρα μοῦ πονεῖ τὸ στομάχι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδας.

*

Ὁ μικρὸς Μιμῆς εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου εἰς τὴν μητέρα του.

«Φοβοῦμαι, μαμμά, ὅτι τὸ γράμμα θὰ ἔχῃ πολλὰς ἀνορθογραφίας, διότι τὸ ἀτμόπλοιον ἐσάλευε πολὺ ὅταν σοῦ ἔγραφα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

Ἡ Φιφὴ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Μητέρα, σήμερα ἀπήντησα πολὺ καλὰ ἀπ' ὅλες εἰς τὴν τάξιν.

— Εὖγε, κόρη μου, καὶ τί σ' ἐρώτησε ἡ διδασκάλισσά σου;

— Μ' ἐρώτησε πόσα πόδια ἔχει ἡ γάτα—κ' ἐγὼ εἶπα τρία.

—Τρία; καὶ γι' αὐτὸ ἀπήντησες πολὺ καλὰ ἀπ' ὅλες;

— Ναί, γιατὶ ὅλες αἱ ἄλλες εἶπαν δύο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίνου.

*

ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ — Ἀμαξᾶ, πόσον πληρώνεσαι μὲ τὴν ὥραν;

ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ Τέσσαρας δραχμὰς τὴν πρώτην ὥραν δυόμισυ τὴν δευτέραν καὶ τὰς ἄλλας.

ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ. Καλά· θὰ καθήσω τώρα 'ς τὸ καφενεῖο νὰ διαβάσω τίποτε, ὡς ποὺ νὰ περάσῃ ἡ πρώτη ὥρα, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ δεύτερη ἔρχεσαι καὶ πηγαίνομεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Βόζωνου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τί σύμπτωσις ὡς τόσον, *Βασίλισσα τῆς Ὑγιείας*! Μὲ ὅλον σου τὸ ὡραῖον ὄνομα τὸ γεμάτον ὑγίειαν, ἦσο ἀσθενὴς εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἐν ᾧ ἐπερίμενες μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν τὸ δέκατον τρίτον φυλλάδιον διὰ νὰ το ἀναγνώσῃς καὶ παρηγορηθῇς ὀλίγον, σοῦ ἔρχεται τὸ δέκατον τέταρτον· ἡ ἀτυχία καὶ ἡ ἀναπηδιὰ σὲ ταράττουν· ἐρωτᾷς, ἐξετάζεις, τίποτε· τέλος πάντων μοῦ γράφεις νὰ σοῦ το στείλω καὶ σοῦ το ἔστειλα· ἐλπίζω τώρα ὅτι εἶσαι πλέον καλά, σωστὴ *Βασίλισσα τῆς Ὑγιείας* καὶ ὅτι οὐδὲν ἀνακάτωμα φυλλαδίων θὰ σε λυπήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς. Κανεὶς δεισιδαίμων θὰ ἔλεγεν ὅτι πταίει ὁ ἀριθμὸς 13. σὺ ὅμως δὲν εἶσαι βεβαίως, καὶ μειδιᾷς μὲ τοιαύτας ἀνοησίας.

Ὁσάκις εὑρίσκεις καιρὸν γράφε μου, *Μαγευμένη Ἀσπίς* ἀλλ' ἡ φράσις σου ὅτι εὐκαίρησες καὶ μοι ἔγραψες ἕνεκα τῆς ἑορτῆς τῶν ἀργυρῶν γάμων τοῦ βασιλέως μ' ἔκαμε ν' ἀνησυχήσω κάπως· συλλογίσου ὅτι οἱ ἀργυροῖ γάμοι γίνονται κατὰ εἴκοσι πέντε ἔτη· ἀλλοίμονον ἂν εἶμαι καταδικασμένη νὰ περιμένω ἄλλην μίαν τοιαύτην εὐκαιρίαν νὰ μοῦ γράψῃς. Γράφε μου συχνότερα, φίλη μου.

Ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν σου, καλέ μου *Ἀλιεῦ τῆς Βρεττάνης*, ἐνθυμήθην τὸν ὡραῖον στίχον τοῦ διασήμου γάλλου ποιητοῦ Κορνηλίου:

Vaincre sans danger c' est triompher sans gloire

ὁ νικῶν εὐκόλως, θριαμβεύει ἀδόξως· τὰ εὔκολα πράγματα δὲν τιμοῦν ἐκεῖνον ποὺ τα κάμνει· δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσον ἄξια λόγου. Ἂν λάβῃς τοῦτο ὑπ' ὄψιν δὲν θὰ στενοχωρῆσαι διότι αἱ Πνευματικαὶ ἀσκήσεις τῆς Διαπλάσεως εἶνε δύσκολοι· τοὐναντίον θὰ εὐχαριστῆσαι, διότι ἡ λύσις των εἶναι ἐν εἰδοκατορθώματος. Ὅλοι εὐχαριστούμεθα ὅταν κατορθώνωμεν κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε εὔκολον. τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ πράξῃ ὁ τυχών.—Εἰς τὸν νέον διαγωνισμὸν γίνεσαι προθύμως δεκτός, ἀπὸ σὲ δ' ἐξαρτᾶται νὰ πλησιάσῃς πρὸς τὸ βραβεῖον ἢ καὶ νὰ το λάβῃς· ἀπὸ σὲ καὶ μόνον.

Μὰ τί ἀτυχία αὐτή, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, τί ἀτυχία! Ἀκοῦς ἐκεῖ σὺ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν που ἐπερίμενες τὸ φυλλάδιον νὰ τρώγῃς τὰ σίδηρα, ποὺ λέγει ὁ λόγος, καὶ τὸ φυλλάδιον αὐτὸ νὰ εὑρίσκεται ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς εἰς τὸ γειτονικὸν σπίτι καὶ νὰ περιμένῃ μὲ ἄκοπα φύλλα τὸν ἀναγνώστην του, ὅστις δὲν ἐνεφανίζετο; Ἂχ αὐτὰς ὁ γραμματοκομιστής, τί ἀπρόσεκτος ποὺ εἶνε ἀφοῦ οὔτε κἂν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου ποῦ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα σας εἶδε!.. Ἂς εἶνε ὅμως· παρηγορήσου· ὑπάρχουν καὶ μεγαλείτερα δυστυχήματα ἀπ' αὐτὸ εἰς τὸν κόσμον· παρηγορήσου καὶ μελέτα τὰ ἀγαπητά σου μαθήματα τὰ ὁποῖα δὲν σ' ἀφίνουν καιρὸν οὔτε πολλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ λύσῃς.

Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ εἶσαι εὐτυχὴς διότι μὲ ἀναγινώσκεις, μικρέ μου *Κοντορεβιθούλη*.

Ὤ! πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου *Κυκλαμιά*. Τρεῖς μῆνας, τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνας ἦσο ἀσθενής. Καὶ προχθὲς ὁ ἰατρὸς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ σε πάγουν περίπατον μὲ τὴν ἅμαξαν, κ' ἐπῆγες· κ' ἐκεῖ ἔξω πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Κηφισοῦ κατέβης κ' ἔκαμες δύο βήματα στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς μεγάλης σου ἀδελφῆς. Πόσον ὡραία σοὶ ἐφαίνετο ἡ φύσις! πόσον γλυκεῖα ἡ ἀπαλὴ θερμότης τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων! καὶ πόσον ἀνεκούφιζε τὸ βλέμμα σου, τὸ ὁποῖον τόσας ἀτελειώτους ἡμέρας μόνον τὰ στολίδια τῆς ὀροφῆς τοῦ δωματίου σου ἔβλεπε, νὰ βλέπῃ τὸ πράσινον χρῶμα τῶν λιβαδίων καὶ τῶν δένδρων.

Περαστικά, καλή μου φίλη, καὶ εἴθε οἱ πόδες σου ν' ἀποκτήσουν τόσην δύναμιν μετ' ὀλίγον ὥστε νὰ μὴ ἔχῃς ἀνάγκην τῶν ποδῶν τῶν ἀλόγων καὶ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης διὰ ν' ἀναπνεύσῃς τὸν ζωοποιὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἐλυπήθηκα ποῦ σ' ἐπόνεσε τὸ μικρό σου ἀριστερὸ δακτυλάκι, *Μικρή μου Σπίθα*, ἀλλ' εὐχαριστήθηκα διότι αὐτὸ σοῦ ἀφῆκε καιρὸν νὰ μοι γράψῃς. Ἂν ἤμην κακὴ θὰ εὐχόμην νὰ ἐπονοῦσε τὸ μικρὸ ἀριστερὸ δακτυλάκι ὅλων ποὺ δὲν μου γράφουν ἴσως καὶ μου γράψουν.. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κακή....

Πολὺ καλά, *Φωναλοῦ*, ἀφ' οὗ το θέλεις θὰ γίνῃ. Μάθετέ το, κύριοι, ὁ κύριος Φωναλᾶς ἀπεφάσισε νὰ ἐγγραφῇ *ἰσόβιος* συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» τόσον τοῦ ἀρέσει λέγει· ὥστε τώρα κοντὰ εἰς τοὺς δικαστικοὺς ἤρχισαν ν' ἀπαιτοῦν ἰσοβιότητα καὶ οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως». Ἔχετέ το εἰς τὸν νοῦν σας.

Ἀφ' οὗ μόνον μ' ἐμέ εἶσαι ἀμελής, *Ἐωθινὲ Ἀστήρ*, δὲν πειράζει· ἔσο ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά σου καὶ δὲν βλάπτει ἂν μὲ λησμονῇς καὶ ὀλίγον· εἴθε νὰ ἐξοφλῇς ὅλην σου τὴν ἀμέλειαν μὲ τὴν μαζί μου ἀλληλογραφίαν σου καὶ νὰ μὴ περισσεύῃ διὰ τὸ σχολεῖον σου καὶ τὰς ἄλλας σου ἐργασίας.

Βεβαίως τυπογραφικὸν λάθος ἦτο, ἀγαπητό μου *Τρυποκάρυδο*, τὸ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ ὑπὸ τὸ διήγημα ἡ Ἀργεία Τελέσιλλα *διάσκεδασθὲν* ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, Ἡ τοιούτου εἴδους διασκευὴ δὲν εἶνε καθόλου διασκέδασις· κάθε ἄλλο μάλιστα παρὰ διασκέδασις.

Ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἔχει καθόλου ἀνορθογραφίας, μικρά μου *Σεισουρήθρα*· τὸ γράψιμο, ἠμποροῦσε βέβαια νὰ ἦτο καὶ καλλίτερον ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε ἄσχημο, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ γίνῃ καλλίτερον, ἀφ' οὗ εἶσαι τόσον φιλότιμο κοριτσάκι. Εὐχαριστῶ τὴν καλή σου μαμμὰ πολὺ - πολὺ ποῦ λέγει ὅτι γίνομαι καλλιτέρα. Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος μου πόθος

Τί λές, καλή μου *Κόρη τοῦ Γιαλοῦ*, ἐγὼ νὰ σε μαλώσαρέψω, ποῦ σ' ἔχω μίαν ἀπὸ τὸς διαλεκτὰς φίλας μου; Κ' ἐγὼ συχνὰ συλλογίζομαι πόσον ὡραῖα θὰ εἶνε τώρα αὐτοῦ, ἀλλ' ἔχω τόσας, τόσας ἐργασίας!... Γράφε μου ἂν πηγαίνῃς κάποτε λεμβοδρομίαν ἢ ὀνοδρομίαν, ἂν τρώγῃς φρέσκα μταρμούνια ἢ ἂν κάμῃς περίπατο εἰς τὴν προκυμαίαν. Κύττα νὰ μου γράφῃς τακτικὰ εἴδε μὴ ὅταν ἔλθω θὰ σου τραβήξω τ' αὐτάκι.

Εὐχαρίστως γίνεσαι δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμόν, *Ἀνθρωπόμορφε Γορίλλε*. Σοῦ εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν.

Πολύ, πολὺ μὲ εὐχαριστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητή μου *Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἴδης*, εἰς μερικὰ δὲ μέρη καὶ συνεκινήθην· ἐκεῖ παραδείγματος χάριν ὅπου ὁμιλεῖς περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀέρος. καὶ περὶ τῆς μυστικῆς φωνῆς ἥτις σᾶς λέγει «Ἐλπίζετε!» Ναί, ἐννοῶ τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς σας καὶ συμπονῶ εἰς τὸν πόνον. Ἀλλὰ ἂς ἐλπίζωμεν.» Γράφε μου συχνά, ὅσον σοι εἶνε δυνατὸν συχνότερα.

Φαντάζομαι τὴν χαράν σον, *Ἀδροῖε Στρατιῶτα*, τώρα ποὺ θὰ φορέσῃς τὴν γυμνασιακήν σου στολὴν θὰ εἶσαι πσωστὸς στρατιώτης» ὅπως μου γράφεις· λαμπρὰ εἶνε καὶ ἡ ἰδέα σου νὰ καταταχθῇς εἰς τὴν ναυτικὴν σχολὴν τῶν δοκίμων· ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἔδγῃς ἀκόμη *σωστότερος* στρατιώτης· θὰ εὑρεθῇ δὲ βεβαίως καὶ περίστασις διὰ νὰ δείξῃς ὅτι εἶσαι καὶ ἀνδρεῖος, διὰ νὰ φανῇ ὅτι τὸ *ψευδώνυμόν σου* ἦτο *ἀληθώνυμον* διὰ σέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου.]

125. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα νησὶ χωρὶς οὐρὰ καὶ ἕνα φῶς ποὺ καίει
Σὲ κάνουν νὰ μὴν ἐννοῇς κανένα τί σου λέει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμιραμίδος.

126. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι λουλοῦδι γεμάτο χάρι
Μ' ἂν ἴσως κάποιος κακὸς μὲ κόψῃ
Εὐθὺς θ' ἀλλάξω τὴν πρώτη μ' ὄψι
Καὶ θὲ νὰ γίνω φτωχὸ χορτάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

127. Στοιχειόγριφος.

Ἂν εἶμ' ὁλόκληρον πετῶ,
Ὀξὺ τὸ κέντρον ἔχω,
Κοπτόμενον ἀκινητῶ
Ἂν με πατῇς σὲ βρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

128 Αἴνιγμα δημῶδες.

Πράσινη μάνδρα
Κόκκινο σπίτι
Μαῦροι καλόγεροι
Κάθονται μέσα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

129. Αἴνιγμα.

Οἱ κάμποι μου ξεροί, ξεγυμνωμένοι
Δίχως σταλιὰ νερὸ ἡ θάλασσές μου
Χωρὶς ψυχὲς ἡ χώρες ἡ τρανές μου
Εἶμαι μικρὸς . . . καὶ εἶμ' ἡ οἰκουμένη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονασκοποῦς Αἴμου

130. Ἐρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν δύνασαι νὰ κρατήσῃς ἐπὶ ἓν μόνον λεπτὸν καίτοι εἶνε ἐλαφρότερον καὶ τοῦ πτίλου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀκανθυλλίδος.

131—135. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νέρων, Ρόδος, ράμφος, ἅρμα, φάρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

136. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὁδηγίας περὶ τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ Ιθυ τόμου]

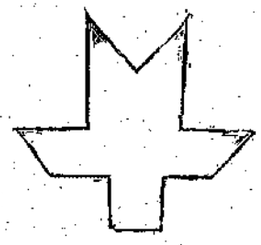

137. Πρόβλημα.

Τρεῖς ἐργάται ἀνέλαβον τὴν κατασκευὴν ἔργου εἰς ἓν ἔτος. Ὁ πρῶτος εἰργάσθη μετὰ τῶν δύο ἄλλων 7 μῆνας, ὁ δὲ δεύτερος μετὰ τοῦ τρίτου 9 μῆνας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὸ ἔργον ἐτελείωσε καὶ ἔλαβον ὁμοῦ 2800 δραχμάς. Πόσας δραχμὰς πρέπει νὰ λάβῃ ἕκαστος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

138. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδία μετ' ὀλίγους ἔτι χρόνους θ' ἀποδυθῶσι εἰς τὸν δύσζηλον ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἄλλα ἀμειλίκτως θέλει ἀφανίσ' ἡ δυστυχία, ἄλλα θέλει στεφανώσῃ χρυσῆ μοῖρα καὶ νεότης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πικουλίου.

139—141. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

Α') Ἡ μεγίστη ἀναμοιβὴ τῶν ἐπιμελῶν μαθητῶν εἶνε ὁ ἔπαινος.

Β') Αἱ ὄρνιθες ἄλλων οἰκιακῶν ζώων διαφέρουσι.

Γ') Πολλοὶ ὀνομάζονται ἐνάρετοι, ἐν ᾧ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

142. Φωνηεντόλιπον.

Δ—τρ—χν—δ—τ—κ—ν—στμ—ν—κμν—μν—πλλ—λγμν—δ—λγ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλέας.

143. Ἐλλειποσύμφωνον.

Εειαι—ι—εωεω—ο—εο—ου—εα—υη—ζαυο—ια—η—ηση—ου—εειοοιηεω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ὑψηλάντου.

144. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν:

1, Στρατηγὸς Θηβαῖος, 2, Ζῷον ὠφέλιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον. 3, Νομοθέτης. 4, Ζῷον. 5, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος, 6, Μέρος τοῦ σώματος. 7, οὐράνιον σῶμα. 8, Πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Πέφου Α. Γεωργιάδου.

145. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι μίαν τῶν Ἐριννύων.

1, Πτηνόν. 2, Ὁ μαντεύσας τὸ περιεχόμενον τοῦ Δουρείου ἵππου. 3, Μέγας πλανήτης. 4, Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Ἰταλίας. 6, Μία τῶν Ἠπείρων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς.

146. Γρῖφος.

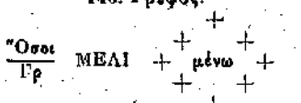

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Σεπτεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

81. Βούσιρις (Βοῦς, Ἶρις).—82. Μάτος, Λάτος.—83. Οἱ τρεῖς τόνοι: ὀξεῖα, βαρεῖα, καὶ περισπωμένη.—

84. ΔΕΜΑ	—85. ΖΕΥΣ
ΕΤΟΣ	ΕΙΣ
ΜΟΝΗ	ΥΣ
ΑΣΗΡ	Σ.

—86. Ὅταν τὸν ἀναζητοῦμεν ἐν τῷ λεξικῷ.—87. Ὁ πρῶτος ἔλαβε δραχμὰς 60, ὁ δεύτερος 96, ὁ τρίτος 156, ὁ τέταρτος 48.—88. ΜΕΞΙΚΟΝ (1, ΛαΜία. 2, ΑγαμΕμνων. 3, ΠυΞίς. 4, Λεξικόν. 5, ΣύΚαν. 6, ΤοξΟτης. 7, ΤῆΝος.—Ἀργὸς μὴ ἔσθιε μηδ' ἂν πλουτῇς.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Περάσαν περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς τὸ πολὺ ὑπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 113]

ΚΒ'

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ὁ κόμης Δόρινκουρ ἐσκέπτετο πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἕως τόρα εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμά του, ὅλαι δὲ αὗται αἱ σκέψεις ἐσχετίζοντο κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον πρὸς τὸν ἔγγονόν του. Ἡ ὑπερηφάνεια ἦτο τὸ ἐπικρατοῦν ἐν αὐτῷ αἴσθημα, ὁ δὲ Κέδρικ τὴν ἱκανοποίει ὑφ' ὅλας τὰς ἐποψεις. Ἡ ὑπερηφάνεια αὕτη τὸν ἔκαμνε νὰ εὑρίσκῃ νέον θέλγητρον εἰς τὴν ζωήν· ἤρχισε νὰ εὐχαριστῆται ὁλονὲν περισσότερον, ἐπιδεικνύων τὸν ἔγγονόν του. Ὁ κόσμος ἐγνώριζε τὰς ἀπογοητεύσεις, τὰς ὁποίας εἶχε δοκιμάσῃ ἐξ αἰτίας τῶν υἱῶν του, ἦτο δὲ θρίαμβος ἀληθὲς δι' αὐτὸν νὰ ἠμπορῇ νὰ παρουσιάζῃ σήμερον ὡς κληρονέμον του παιδίον, ὁποῖος ὁ νέος λόρδος Φωλεροᾶ. Ἀνέπλαττε σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐνίοτε, εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἠσθάνετο τύψιν, διότι ἡ ζωή του μέχρι τοῦδε δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα καὶ διότι εἶχε τόσα τὰ ἀξιόμεμπτα, τὰ ὁποῖα ἀφεύκτως θὰ ἐπλήγοναν τὴν ἀγνὴν καὶ ἀθῶαν καρδίαν τοῦ ἐγγόνου του, ἐάν ποτέ τα ἐμάνθανε. Δέν τῷ ἦτο διόλου εὐχάριστον νὰ συλλογίζεται πῶς θὰ τὸν ἐθεώρει τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐὰν τυχὸν ἐμάνθανε μίαν ἡμέραν ὅτι ὁ πάππος του ἐπὶ ἔτη ὁλόκληρα εἶχεν ὀνομασθῇ «ὁ κακὸς κόμης τοῦ Δόρινκουρ». Ἡ σκέψις αὕτη τῷ ἐπροξένει σήμερον ἐλαφράν τινα φρικίασιν. Ἀλλ' ἀφαιρούμενος μὲ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς ἐλησμόνει τὴν ἀρθρίτιδά του, ὥστε μετά τινα χρόνον ἔκπληκτος ὁ ἰατρὸς τοῦ κόμητος παρετήρει ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ εὐγενοῦς του ἀσθενοῦς ἐβελτιοῦτο ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν. Τοῦτο συνέβαινεν ἴσως διότι ὁ χρόνος δὲν διέρρεε πλέον τόσῳ βραδὺς δι' αὐτὸν καὶ διότι εἶχε καὶ ἄλλο τι νὰ σκεφθῇ ἐκτὸς τῶν πόνων του καὶ τῆς ἀσθενείας του.

Ἡμέραν τινὰ οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἐξεπλάγησαν πολὺ ἰδόντες τὸν μικρὸν λόρδον ἱππεύοντα πλησίον ἑνὸς ἄλλου ἱππέως, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὁ συνήθης του ἀκόλουθος. Ὁ ἱππεὺς οὗτος εἶχεν ἕνα ἰσχυρὸν καὶ ὑψηλὸν ἵππον φαιόχρουν, καὶ δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ αὐτὸς ὁ κόμης. Μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ ἔφιππος εἰς τὸν καθημερινόν του περίπατον, εἶχεν εἴπῃ πρὸς τὸν πάππον του:

«Λυποῦμαι πολύ που δὲν μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ καβαλικεύσετε. Μοῦ κοστίζει πολύ που φεύγω καὶ σας ἀφίνω μονάχο μέσα· τὸ ἀπέραντο αὐτὸ παλάτι. Ἐὰν ἠμπορούσατε νὰ ἔλθετε μαζί μου!»

Μετά τινας στιγμὰς ἡ διαταγὴ τοῦ κόμητος «Σελλώσετε τὸν Σελίμ!» ἔθεσε τὸν σταῦλον εἰς ἀναστάτωσιν, διότι πρὸ πολλοῦ καιροῦ ὁ λόρδος Δόρινκουρ δὲν εἶχε δώσῃ παρομοίαν. Ἔκτοτε ὁ Σελὶμ

«Ο ΜΥΛΟΡΔΟΣ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΗ ΜΕ ΖΩΗΡΟ ΒΗΜΑ» (Σελ. 116)

ἐπεσάττετο σχεδὸν καθημέραν, ταχέως δ' ἐσυνείθισεν ὁ κόσμος νὰ βλέπῃ τὸν ὑψηλὸν φαιόχρουν ἵππον καὶ τὴν ἐπιβάλλουσαν τοῦ κόμητος σκιαγραφίαν, πλησίον τοῦ μαύρου ἱππαρίου, τοῦ φέροντος ἐπιχαρίτως τὸν μικρὸν λόρδον.

Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν ἢ τῶν ὡραίων ὁδῶν τῆς κομητείας, συνήπτοντο μεταξὺ τῶν δύο ἱππέων συνομιλίαι ἐμπιστευτικαί. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κόμης ἔμαθε πολλὰ περὶ τῆς Ἀ γ ά π η ς καὶ περὶ τοῦ βίου, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ τοῦ Κέδρικ διήγαγε. Τριποδίζων παραπλεύρως τοῦ ὑψηλοῦ φαιόχρου ἵππου ὁ μικρὸς λόρδος ἐφλυάρει φαιδρὸς καὶ στωμύλος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ κόμης ἦτο σιωπηλὸς ἀρκούμενος μόνον νὰ κούῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὸ ζωηρὸν πρόσωπον τοῦ συνομιλητοῦ του. Ἐνίοτε ἔλεγεν εἰς τὸν Κέδρικ νὰ καλπάσῃ, ὥρμα δὲ τότε τὸ παιδίον εὐθύ, σταθερὸν καὶ ἄφοβον ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου καί το παρηκολούθει ὁ κόμης διὰ τοῦ βλέμματος πλήρης χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας. Ὅταν τὸ παιδίον ἐπέστρεφε, σεῖον τὸν πῖλον του μετὰ χαρίεντος μειδιάματος, ἀνωμολόγει καθ' ἑαυτὸ ὅτι ὁ πάππος του καὶ αὐτὸς ἦσαν ἀληθῶς καλοὶ φίλοι.

Κατὰ τοὺς περιπάτους τούτους ἀπεκάλυψε μίαν ἡμέραν ὁ κόμης ὅτι ἡ νύμφη του δὲν ἦγε βίον ἀργόν, ὡς ἐνόμιζε μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Οἱ πτωχοί την ἐγνώριζαν καλά. Ὁσάκις ἡ ἀσθένεια, ἡ θλίψις καὶ ἡ πτωχεία ἐπήρχοντο κατά τινος οἰκίας, ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἤρχετο μετ' ὀλίγον καὶ τὸ κομψὸν ἁμάξιον τῆς κυρίας Ἔρρολ νὰ σταματήσῃ πρὸ τῆς θύρας.

«Βγαίνουν καί την χαιρετοῦν μὲ δάκρυα μόλις τὴν ἰδοῦν» εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Κέδρικ πρὸς τὸν πάππον του. «Τὰ παιδιὰ εἶνε κατευχαριστημένα. Ἔχει 'πῇ σὲ μερικὰ κοριτσάκια καὶ πηγαίνουν 'ς τὴ Λόζη γιὰ νὰ τα μανθάνῃ νὰ ράπτουν. Λέγει ὅτι τόρα ποῦ εἶνε πλουσία ἡ μεγαλητέρα της χαρὰ εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους.»

Ὁ λόρδος Δόρινκουρ ἐχαίρετο ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ κληρονόμου του ἦτο γυνὴ ὡραία, μ' ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπὲς ὡς ἂν ἦτο δούκισσα, ὅτι ἤρχισε νὰ πολαμβάνῃ δημοτικότητος μεταξὺ τῶν ὑποτελῶν του καὶ ὅτι ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν πτωχῶν. Ἐν τούτοις ἐδοκίμαζε κάποιαν θλίψιν, προερχομένην ἐκ ζηλοτυπίας, ὅταν ἔβλεπε μέχρι ποίου σημείου ἡ γυνὴ αὕτη ἐπλήρου τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου της, ἀφωσιωμένου εἰς αὐτὴν ὡς εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ τις περισσότερον ὅλων εἰς τὸν κόσμον. Ὁ κόμης ἐπεθύμει νὰ ἦτο πρῶτος αὐτὸς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐγγόνου του καὶ νὰ μὴ ἔχῃ κανένα ἀντίζηλον.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ οἱ δύο ἐπεριπάτουν κατὰ τὸ σύνηθες, ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο τὸ εὐρὺ τοπίον τῆς ἐξοχῆς.

«Ἐεύρεις ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ γαῖαι ποῦ βλέπεις μοῦ ἀνήκουν;» εἶπεν ὁ κόμης ἐκτείνων τὴν χεῖρα καὶ περιγράφων εὐρὺ ἡμικύκλιον.

«Ἀλήθεια!» εἶπε τὸ παιδίον «ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἑνὸς ἀνθρώπου! πολλὰ εἶνε!

—Ἐεύρεις ἀκόμη ὅτι μίαν ἡμέραν θὰνήκουν εἰς σέ, αὐτὰ ὅλα καὶ ἄλλα ἀκόμη;

—Εἰς ἐμέ!» ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς λόρδος μὲ τόνον φόβου μᾶλλον ἢ εὐχαριστήσεως.

«Εἰς σέ.

— Καὶ πότε;

—Ὅταν θὰ πεθάνω.

—Ἄ, τότε δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ τα λάβω. Ἤθελα καλλίτερα νὰ ζήσετε γιὰ πάντα.

—Ναί, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον θὰ ἔλθῃ τέλος πάντων μία ἡμέρα ποῦ θὰ γίνῃς σὺ κόμης Δόρινκουρ.»

Ὁ Κέδρικ ἀπέμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπηλός. Ἔβλεπε τὸ εὐρὺ τοπίον, τὰ ἀγροκήπια, τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς, τοὺς ὄπισθεν τῶν πυκνῶν δένδρων κεκρυμμένους οἰκίσκους, τὰ πράσινα λιβάδια, τὰς ὑπὸ ἐρείκης κεκαλυμμένας χέρσους καὶ τὸ χωρίον μὲ τὴν ἤρεμον ὄψιν, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἠγείροντο οἱ πυργίσκοι τῆς ἐπαύλεως. Στεναγμὸς ἐλαφρὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους του.

«Τί σκέπτεσοι;» ἠρώτησεν ὁ πάππος

«Σκέπτομαι τὰ λόγια ποῦ μου εἶπεν ἡ Ἀγάπη μου.

— Καὶ τί σου εἶπε;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο νὰ εἶνε κανεὶς πλούσιος· ὅτι πολλὲς φορὲς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν πολλὰ χρήματα, λησμονοῦν ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ τὸ θυμοῦνται πάντα. Τότε ἐγὼ τῆς ὡμίλησα γιὰ σᾶς· τῆς εἶπα ὅτι σεῖς δὲν το λησμονεῖτε αὐτὸ ποτὲ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ εἶσθε τόσο καλὸς καὶ τόσο γενναιόδωρος. Εἶχε κ' ἐκείνη τὴν ἴδια γνώμη μ' ἐμένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους πλουσίους ποὺ δὲν κάμνουν ὅ τι κάμνετε σεῖς, ἔλεγεν ὅτι εἶνε πολὺ λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς τόσα πλούτη καὶ τόσην δύναμιν, νὰ μπορῇ νὰ κάμνῃ τόσα καλὰ καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τόσα κακά, καὶ ὅμως νὰ μὴ φροντίζῃ ποτὲ γι' ἄλλον κανένα παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του... Ἄχ, τί εὐτυχία! ἰδέτε γιὰ πόσους ἀνθρώπους θὰ ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ φροντίζω, ὅταν θὰ γίνω κόμης. Πόσοι ζοῦν εἰς τὰ κτήματά σας;»

Ἡ ἐρώτησις ἐπροξένησεν εἰς τὸν κόμητα ἀμηχανίαν. Πᾶν ὅ,τι προκειμένου περὶ τῶν ὑποτελῶν ἐφρόντιζε νὰ γνωρίζῃ ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ἦτο ποῖοι ἐπλήρωναν καλά· εἰς αὐτοὺς μόνον ἐνοικίαζε τὰ κτήματα τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς ἄφινεν ἔξω.

«Ὁ Νέδικ ξέρει, 'ρώτησέ τον» ἐψιθύρισε, σύρων τὸν φαιόν του μύστακα καὶ παρατηρῶν τὸ παιδίον μὲ ὕφος ἀμήχανον. «Πᾶμε τόρα» προσέθηκε «καὶ

σὰν θὰ γίνῃς καὶ σὺ κόμης προσπάθησε νὰ εἶσαι καλλίτερος αὐθέντης ἀπὸ μένα — ἂν μπορέσῃς!»

Ἔμεινε σιγηλὸς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιστροφῆς. Τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπεξηγήσῃ πῶς αὐτός, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν του εἶχεν ἀγαπήσῃ κανένα, ἠσθάνετο τόσον ζωηρὰν ἕλξιν πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο. Τὸ πρῶτόν του αἴσθημα ἦτο ὑπερηφάνεια διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν χάριν τοῦ Κέδρικ καὶ τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον ἀπέπνεον ὅλαι του αἱ πράξεις· ἀλλ' ἦτο πλέον ἡ ὑπερηφάνεια ὅ,τι ἠσθάνετο τόρα. Δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὸν ἑαυτόν του συλλογιζόμενος πόσην εὐχαρίστησιν ἐδοκίμαζεν ἔχων τὸ παιδίον πλησίον του καὶ ἀκούων τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, καὶ πόσον κατὰ βάθος ἐπεθύμει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνο καὶ νὰ ἔχῃ καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

«Εἶμαι τρελλός» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν «ἄλλο πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ ὑποθέσω.»

Ἐν τούτοις ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡ πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀγάπη του δὲν προήρχετο ἐκ γεροντικῆς ἰδιοτροπίας· ἂν ἤθελε δὲ νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ βάθους τῶν πραγμάτων, θὰ ἠναγκάζετο πιθανῶς νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν εἵλκυεν ἰσχυρῶς πρὸς τὸν ἔγγονόν του ἦσαν τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε αὐτὸς ἔσχεν· ἡ γενναιότης, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ θέρμη τῆς καρδίας, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, — ὅλαι αἱ ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι διέλαμπον καὶ εἰς τοὺς λόγους καὶ εἰς τὰς πράξεις τοῦ Κέδρικ.

ΚΓ'

Μίαν ἑβδομάδα περίπου μετὰ τὸν περίπατον τοῦτον, τὸ παιδίον, ἐπιστρέφον ἡμέραν τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην μὲ ἦθος περίφροντι καὶ ἀνήσυχον. Ἐκάθησεν εἰς τὴν ὑψηλόνωτον ἕδραν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε καθήσῃ τὴν ἡμέραν ποὺ ἦλθε καὶ ἐπί τινας στιγμὰς ἀπέμεινε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς στάκτης τῆς ἑστίας, σύννους, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ὁ κόμης τὸν ἔβλεπεν ἐν σιωπῇ, ἀπορῶν τί ἄρά γε νὰ τῷ συνέβη. Προφανῶς ὁ μικρὸς λόρδος κάτι σπουδαῖον ἐσυλλογίζετο. Ἐπὶ τέλους ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

«Ὁ Νέβικ ξέρει ὅλα ὅσα συμβαίνουν ἐδῶ; ἠρώτησε.

«Ἡ δουλειά του εἶνε νὰ τα ξεύρῃ» ἀπήντησεν ὁ κόμης. «Μήπως παρημέλησε τίποτε;»

Μολονότι θὰ ἤγετό τις νὰ πιστεύσῃ τὸ ἐναντίον, τίποτε δὲν ηὐχαρίστει περισσότερον τὸν γηραιὸν λόρδον ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐδείκνυεν ὁ ἔγγονός του διὰ τοὺς ὑποτελεῖς. Οὐδέποτε τοῖς το ἔδειξεν αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἔχαιρε πολὺ βλέπων ὅτι αἱ σοβαραὶ σκέψεις συνυπῆρχον ἐντὸς τῆς βοστρυχώδους κεφαλῆς τοῦ Κέδρικ μὲ τὰς ἡδονικὰς καὶ εὐχαρίστους αἱ ὁποῖαι ἥρμοζον εἰς τὴν ἡλικίαν του.

«Ὑπάρχει ἕνα μέρος» εἶπε τότε τὸ παιδίον μὲ φρίκην ἐζωγραφημένην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του «ὑπάρχει ἕνα μέρος... ἡ Ἀγάπη μου το εἶδε... εἰς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ὅπου τὰ σπίτια εἶνε τὸ ἕνα ἀπάνω 'ς τὸ ἄλλο, καὶ τόσο παλιά, ποὺ φαίνονται ἕτοιμα νὰ πέσουν. Μόλις μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναπνεύσῃ μέσα εἰς αὐτά, τόσον εἶνε μικρά, χαμηλὰ καὶ ὑγρά, Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ εἶνε τόσο πτωχοί, ὥστε δὲν μποροῦν νὰγοράσουν τίποτε ἀπ' ὅ,τι τους χρειάζεται. Πολλοὶ ἔχουν πυρετὸ καὶ τὰ παιδιὰ πεθαίνουν. Ἄ, εἶνε φοβερόν! Πρέπει νὰ γίνωνται κακοὶ ἄνθρωποι, ἔτσι καθὼς ζοῦν μὲ τόσην ἀθλιότητα. Εἶνε ἀκόμη οἰκτρότεροι ἀπὸ τὸ Μιχάλη καὶ τὴ Βιργίττα. Ἡ βροχὴ περνᾷ τὴ σκέπη τους. Ἡ Ἀγάπη μου 'πῆγε σὲ μιὰ φτωχὴ ποὺ κατοικεῖ 'ς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια καὶ ἔκλαιγε ποῦ μου διηγεῖτο ὕστερα τί εἶδε ἐκεῖ μέσα!»

Μαργαρῖται ὑγροὶ ἔλαμπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μικροῦ λόρδου, ἐν ᾧ ἔκαμεν αὐτὴν τὴν διήγησιν. Τοὺς ἐσπόγγισε ζωηρῶς, κατῆλθεν ἐκ τῆς ἕδρας του καὶ πλησιάσας ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς πολυθρόνας τοῦ κόμητος, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

«Τῆς εἶπα» ἐξηκολούθησε μειδιῶν ἐν μέσῳ τῶν δακρύων του «ὅτι σεῖς δὲν θὰ ἠξεύρατε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὅτι θὰ σὰς το ἔλεγα· ὅτι βεβαιότατα θὰ ἐκάμνατε ὅ τι ἐκάματε καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Χοὺγκ καὶ ὅτι ὁ Νέβικ θὰ ἐλησμόνησε νὰ σας εἰδοποιήσῃ.»

Ὁ κόμης παρετήρησε τὴν μικρὰν χεῖρα τὴν ἀποτεθειμενην ἐπὶ τοῦ γόνατός του. Ὁ Νέβικ δὲν εἶχε λησμονήσῃ διόλου νὰ τον εἰδοποιήσῃ καὶ πλέον ἢ ἅπαξ τῷ ὡμίλησε περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χωρίου, τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Π α λ η ό σ π ι τ α. Ἤξευρεν ὅτι αἱ οἰκίαι ἦσαν ἑτοιμόρροποι, ὅτι τὰ παράθυρα καὶ αἱ στέγαι μόλις ἐκρατοῦντο· ὅτι τὸ ὕδωρ ἔρρεε κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ πτωχεία συγκατῴκουν ἐκεῖ μετὰ τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων. Ὁ κ. Μορδάουντ τῷ εἶχε παραστήσῃ ὅλ' αὐτὰ μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὰ ὁποῖα ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ, ἀλλ' ἡ Ἐξοχότης Του εἶχεν ἀποκρούσῃ μετὰ ζωηρότητος τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιφέρῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην βελτίωσιν εἰς τὴν ἀθλιότητα ἐκείνην. Ἐν τούτοις, παρατηρῶν τὴν μικρὰν χεῖρα τὴν ἀποτεθειμένην ἐπὶ τῶν γονάτων του, προχωρῶν δὲ ἀπὸ τῆς μικρᾶς χειρὸς μέχρι τῆς μικρᾶς χρηστῆς καὶ ἀνησύχου φυσιογνωμίας, ἡ ὁποία ἔκλινε πρὸς αὐτόν, ἠσθάνθη μίαν κάποιαν αἰσχύνην δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὰ Παλησπιτα τοῦ Δόρινκουρ.